

Tabi ni Deyou, Horobiyuku Sekai no Hate made

Hành trình đến ngày tận thế

Tác giả: Yorozyua Tadahito

Họa sĩ: Houmitsu

Nhân sự: Solarius

Dịch từ bản tiếng Anh của **baka-tsuki**.

“Cậu?”

“Ờ?”

“Thị trấn sau có phải đi đường này không?”

“Hừm... Mình khá đảm bảo cho đến vừa lúc này.”

“...”

“...”

“Thôi kệ.”

“Hôm nay trời đẹp, nên kệ đi vậy.”

“...Tôi không thích mưa.”

“Vậy à? Mình thì mình không có thù oán gì với nó.”

“Sao không?”

“Quần áo bị ướt khi trời mưa, đúng không?”

“Rồi sao?”

“Mình có thể nhìn xuyên qua đồ của cậu.”

“Cậu đúng là biến thái.”

“Người ta nói rằng ‘sống là không hối hận’, đúng không?”

“Ừ.”

“Ngớ ngẩn thật.”

“Cậu nghĩ vậy à?”

“Dù cậu có chọn lựa con đường nào, cậu sẽ luôn luôn có ít nhất vài điều hối tiếc và vẫn quay đầu nhìn lại. Không đúng sao?”

“Vậy cậu nghĩ rằng điều quan trọng chỉ là đừng lúc nào cũng hoài niệm quá khứ?”

“Chính xác!”

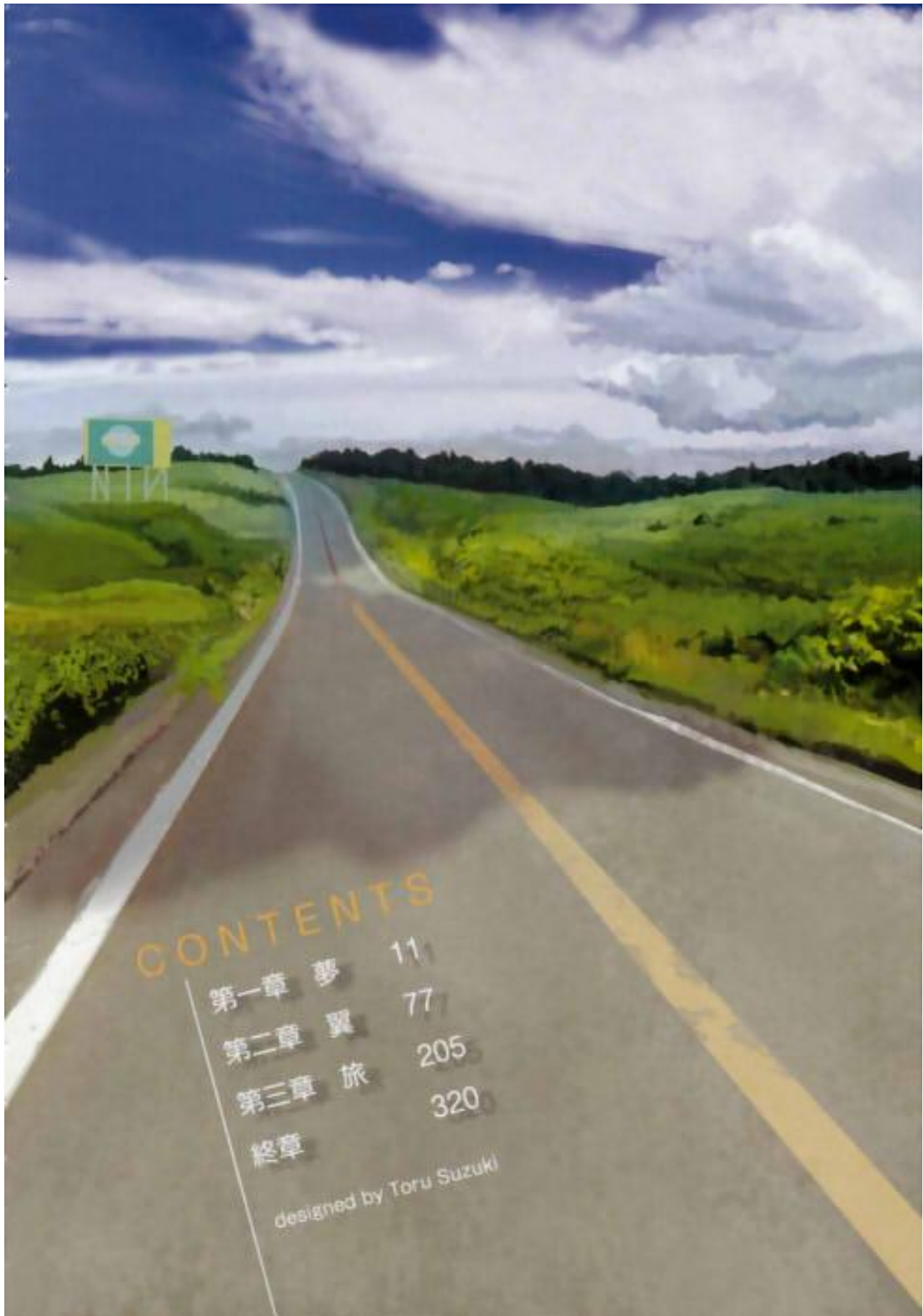
“Này cậu, cậu sẽ làm gì nếu một ngày nào đó tôi biến mất?”

“Mình sẽ đi tìm cậu.”

“Nếu cậu vẫn không tìm được tôi thì sao?”

“Cậu chỉ có thể nói thế một khi cậu thôi không tìm kiếm nữa! Nhưng hỏi ngược lại cậu nhé: cậu sẽ làm gì nếu mình biến mất?”

“Tôi...”

Giấc mơ

“...Thế nào? Cậu có sửa nó được không?”

Một cô bé đang đứng cạnh cậu bé với cây cờ lê trong tay cậu. Đáp lại, cậu rên rỉ với bộ mặt như đang bị táo bón suốt một tuần.

“Đến giờ mình đã cố suốt bốn ngày rồi, nhưng cứ như vậy thì có lẽ chúng ta sẽ đến thị trấn tiếp theo trước khi mình kịp làm cho xong mất.”

“Đừng mà! Còn đến vài cây số nữa...”

Cô bé ngồi phịch xuống băng ghế cùng với một tiếng cười nhạt. Chiếc ghế gỗ đã bị mục vì bị ánh nắng chiếu liên tục và xơ gỗ đâm thẳng vào phần da hở trên đùi của cô bé, nhưng lúc này, sự mệt mỏi của cô đã chiến thắng sự khó chịu ấy. Cô bé mặc một bộ đồng phục có áo khoác bình thường, nhưng cô đã cởi nó ra vì cái nóng và lấy tay tự quạt cho mình.

“Này cậu, về cơ bản là cậu không hợp sửa chữa thứ này thứ kia phải không? Không ai khen cậu khi cậu nói với người ta về câu chuyện thần thánh dắt một chiếc xe máy bị hỏng suốt một trăm bốn mươi cây số đâu đấy.”

“...Ôi thôi cậu im đi. Bọn mình lúc nào cũng di chuyển nên mình không có cơ hội sửa chữa toàn bộ.”

Cậu bé được gọi là ‘cậu’ đâm vào đôi vai mỗi nhừ của cậu bằng cây cờ lê.

Cậu đang mặc bộ đồng phục giống như cô bé – nhưng dĩ nhiên là đồng phục của nam sinh. Cậu cũng cởi áo khoác của mình ra và cà vạt của cậu đã bị kéo xuống khỏi cổ.

Đúng là những việc sửa chữa cậu có thể làm bị giới hạn ít nhiều: vì chuyến đi, chúng bắt buộc phải đặt thêm một ghế sau trên chiếc xe Super Cub ban đầu chỉ được thiết kế dành cho một người và nhồi lên nó nhiều thứ như đồ dự phòng cho chuyến đi dài ngày, quần áo, ga và nước. Hành lí của hai đứa ở trên đó, thế nên không còn chỗ để mang những dụng cụ để sửa chữa toàn bộ. Những phần thay thế mà chúng có chỉ là vài cái bulông và đai ốc. Ngoài ra, chúng còn có dầu và bugi. Dù thế nhưng chỉ với dụng cụ gồm một cây chìa vặn đai ốc, một cây cờ lê lục giác và một con dao gấp Gerber, sửa chữa nghiêm túc là một thứ gì đó chúng có mơ cũng không được.

“Hay là mình quảng nó đi cho rồi?”

“Đừng có ngốc thế. Hay cậu muốn mang hết hành lí trên lưng cậu?”

“Hừ.” – Cậu bé không nói nên lời. Mà lời đề nghị của cậu đúng là không thực tế chút nào. “Vậy ít nhất cậu có thể giúp mình đẩy nó được không, đằng ấy...?”

“Còn lâu.” – Cô bé được gọi là ‘đằng ấy’ liếc nhìn cậu. “Cậu muốn bắt một tiểu thư như tôi phải lao động sao? Đùa thế này không xong đâu.”

“Hê, một cô gái tập điền kinh tự gọi mình là tiểu thư sao? Không phải cậu có nhiều cơ bắp hơn mình sao?”

Có vẻ như câu đùa vui nhẹ nhàng của mình không đến được tai của tiểu thư. Mình bị đá thẳng vào

bên hông. Ui.

“...Mà thôi, tối nay bọn mình cắm trại ở đây. Ít nhất vẫn tốt hơn dựng lều ngay giữa đường chứ nhỉ?”

“.....Ừm, tôi đồng ý.”

Lúc đó chúng đang ở một khu nghỉ chân dựng lên cho những nông dân ở vùng lân cận.

Ở đó chỉ có một nhà vệ sinh, một bồn chứa nước, vài băng ghế và rất ít cây cối, nhưng như thế đã vừa đủ cho những gì chúng cần.

Khu nghỉ chân còn quý giá hơn bất cứ thứ gì khác khi ở một nơi chỉ có một con đường dài và những bãi cỏ bất tận như thế này. Có những băng ghế để ngủ và hơn hết, có nhà vệ sinh để sử dụng. Một vài khu nghỉ còn có cả bồn chứa nước – như nơi đây. Cứ thử ngủ trên đường nhựa một lần xem. Chuẩn bị bị côn trùng quấy rầy, cả lưng ê ẩm vì mặt đất cứng và chịu đựng cái nóng buổi sáng thử xem – đó đúng là một nơi để ngủ đáng bị gọi bằng cái từ ‘kinh hoàng’.

“Thôi, chuẩn bị cho buổi tối nào. Trời sắp tối rồi đây.”

“Ừ.” – Cậu bé gật đầu. Cây kim ngắn của chiếc máy ghi thời gian thân thương của cậu đã chỉ qua sáu giờ. Phải thừa nhận rằng đồng hồ của cậu không thể được gọi là đáng tin cậy vì nó là một chiếc kiểu cũ và vẫn phải được lên dây bằng tay, nhưng xem bầu trời đỏ ửng, thời gian chắc cũng đúng.

“Được rồi, đằng ấy, chuẩn bị cơm tối nhé. Mình sẽ lo chăn màn.”

“Hiểu rồi.”

Chúng đều bắt đầu công việc chuẩn bị riêng của mình mà không hề gọi tên nhau.

Cậu bé lấy một chiếc túi to dựng chặn gôi từ chỗ dựng hành lí ra, ở nơi mà chúng đã mở rộng sang hai bên của bánh sau. Trong lúc ấy, cô bé lấy một chiếc túi ngay từ đầu đã được nhét đầy bởi thức ăn và dụng cụ nấu nướng trong đó. Tiếp theo, chúng bắt tay vào làm việc.

Cậu bé hướng đến chỗ hai băng ghế gỗ đã cũ nằm kế bên nhau. Dù đã bị mục, chúng là những băng ghế lí tưởng: vừa đủ dài để duỗi thẳng chân và không có những vật cản khó chịu như đồ dựa lưng hay đồ để tay. Hơn nữa, những băng ghế được đặt giữa hai đầu là cây ở kế bên. Tuyệt không chệch vào đâu được.

Cậu bé từ từ lấy những chiếc chăn nhỏ được cuộn lại từ trong túi. Tổng cộng có tám cái đã được xếp gọn ghẽ bằng một phương pháp mà chúng khó khăn lắm mới nghĩ ra. Chia đều, mỗi người có bốn chiếc. Cậu gấp hai cái lại làm ba và để lên băng ghế làm đệm ngủ. Thêm nữa, một chiếc chăn để đắp là vô cùng cần thiết vì dù đây là mùa hè, chúng vẫn đang ở trên một hòn đảo xa tít tận phương Bắc. Cái cuối cùng cậu cuộn lại làm gôi.

Tiếp theo, cậu bắt đầu lợp phía trên. Một dây phơi đồ và một tấm trải giường lớn màu xanh dương lấy ra từ đáy chiếc túi được dùng để làm việc ấy.

Cậu cột dây vào cành cây và kéo nó ra ngay trên những chiếc giường đã chiến của chúng, sau đó cậu kéo tấm trải giường xanh dương lên, làm thành hình tam giác và đặt vật cố định lên mỗi góc.

Thế là đủ để bảo vệ chúng khỏi ánh sáng mặt trời cũng như những cơn mưa nhỏ. Thiết lập như vậy có hơi dễ bị gió gây ảnh hưởng, nhưng ít nhất nó không bị thổi bay đi khi được cột vào chiếc Super Cub.

Cuối cùng, cậu đặt một đồ để nhang muỗi hình con heo, thứ mà chúng cột vào phía bên của thùng đựng hành lý, giữa gối của chúng và đặt một vòng nhang muỗi xoắn ốc vào trong bụng của nó.

Xong xuôi!

“Ừa?”

Sau khi hoàn tất chuẩn bị trại xong, cậu bé quay người lại bởi một cái mùi thơm phức.

Thứ lọt vào đôi mắt của cậu là một phần giắc mơ của mọi người đàn ông – một cô gái mặc tạp dề trong bộ đồng phục đang chuẩn bị bữa tối.

Cô đang sử dụng một cái bếp ga du lịch nhỏ và một cái chảo bé để hâm nóng thịt bò muối và măng tây trắng đóng hộp.

Cậu không hứng thú mấy với món ăn sau nhưng mùi của thức ăn đầu tiên được nướng cùng với bơ hấp dẫn bao tử của cậu và khiến cậu phải cố vật lộn để nó im lặng.

Sau đó, cô chia hai phần thức ăn làm đôi bằng con dao gấp Gerber, lấy hai miếng bánh mì từ một chiếc hộp kín khí và nhét một nửa phần thức ăn vào giữa. Cuối cùng, cô nướng chúng luôn cùng một lượt.

Mặc dù cô bé sử dụng một con dao không dành để nấu nướng, những bước cử động của cô rất thuần thục và chiếc sandwich được hoàn tất trong tích tắc.

Nó được phủ một lớp mù tạc vừa đúng và màu nâu vàng của bánh mì nướng càng kích thích vị giác của cậu hơn nữa.

Tuy vậy, cậu bé không ăn bánh sandwich ngay sau khi nhận nó.

Chúng đã quyết định luôn luôn ăn cùng nhau.

Cho đến khi cô bé tự làm xong chiếc sandwich y chang – với một lượng mù tạc hơi khác chút, cậu bé cố gắng chịu đựng dòng nước bọt sắp chảy ra khỏi miệng của cậu và gắng sức giữ bình tĩnh.

“Rồi, thế là xong. Ăn thôi!”

Cô bé nhanh chóng gỡ sợi dây buộc tạp dề và ngồi xuống chiếc giường tạm của cô.

“...”

Rồi cô nhận ra ánh mắt của cậu bé.

“...Gi?”

“À, mình vừa mới nghĩ rằng cậu trở nên nữ tính hơn chút rồi.”

Vút, cô ấy đá vào cẳng chân tôi. Đau thấu xương.

“Cậu nói thế nghĩa là sao hả!”

“Không, ừm, cách cậu nấu ăn và cời tạp dề ra làm cậu trông giống kiểu như...”

Thật lòng, cô ấy cho tôi ấn tượng như một bà nội trợ, nhưng chắc chắn tôi sẽ bị giết nếu tôi nói với cô ấy như vậy.

“À, nếu cậu đóng vai đầu bếp suốt ba tháng trời thì cậu quen với nó cũng là điều tự nhiên thôi!”

“Mình chân thành xin lỗi vì đã đẩy hết việc ấy cho cậu...! Mà thôi, ăn đi nhé.”

“Rồi rồi.”

Cô bé lại ngồi xuống và lấy bánh sandwich của mình.

Chúng mỉm cười với nhau và cùng cắn miếng đầu tiên.

Không trò chuyện gì cả. Nhưng vẻ mặt chúng trao đổi suốt lúc ấy luôn luôn là một nụ cười.

Thịt bò muối ngon lành và mù tạc cay đều khuấy động vị giác của chúng và khiến chúng cắn những miếng thật to. Nó ngon đến nỗi cậu bé không thèm quan tâm đến món măng tây đáng ghét.

Điều không may duy nhất về phần thức ăn ấy là chỉ còn một miếng cắn nữa thôi là hết.

Cậu bé quăng miếng cuối cùng vào miệng với chút tiếc nuối và phỉ vụn bánh mì khỏi tay.

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Ừ. Cảm ơn vì bữa ăn.”

Cô bé khoanh tay lại.

“...À mà này, cậu.”

“Hử?”

“...Bây giờ chúng ta hết bánh mì và thịt bò rồi.”

“Oaoái!?”

Cô bé phóng ánh mắt sắc bén đầy lạnh lùng và bức dọc về phía cậu.

“Đã một tuần rồi chúng ta chưa tích trữ thêm hàng dự phòng. Nếu cậu không làm cho cái xe đó chạy, kể từ ngày mai thực đơn chỉ có măng tây thôi nhé!”

“C-cậu đang dọa mình đấy hả!?”

“Sao thế, đương nhiên là không rồi. Tôi chỉ thông báo cho cậu biết thôi, *tài xế yêu quý của tôi ời.*”

Cậu bé rơi bịch từ chín tầng mây xuống bờ vực tuyệt vọng chỉ trong một câu nói.

Chết tiệt. Mình phải sửa cái xe này cho xong...!

Về mặt đặc trưng của cô gái có thể ăn mặc tây tinh bơ trông thật đáng ghét đối với cậu lúc này.

Bỗng dưng, cậu nhận ra mặt trời sắp lặn xuống hoàn toàn xuống đường chân trời. Những ánh hoàng hôn còn sót lại biến mất và thế giới bắt đầu bị một màn đêm đen đặc bao phủ. Tầm nhìn của chúng không lâu nữa sẽ đen kịt.

Cậu thắp một ngọn đèn từ một cây bút và những cây phát quang. Nó sử dụng đèn LED nên vì thế sáng rất bền.

“Mh, đã tối rồi đấy. Đằng ấy, cậu ngủ trước đi nhé?”

“Giìì? Cậu thức à?”

Cô bé đã nằm xuống chiếc giường đơn sơ của mình và trùm kín chăn cả trước khi cậu bé bảo cô đi ngủ. Cô gật gà gật gù quay đầu về phía cậu.

“À, mình phải viết nhật kí...mà không hiểu sao mình có cảm giác mấy bài viết kể từ bốn ngày trước càng ngày càng trở nên bi thảm.”

“Biết tránh làm sao được? Sự thật là có tốt đẹp đâu. Đồ dự trữ của chúng ta rõ ràng đang xuống đến mức báo động rồi, cậu biết không?”

“Còn nước uống thì sao?”

“Lúc này thì vẫn chưa sao. Nhưng mà có lẽ trong tháp đựng nước chỉ còn lại nước cạn thôi, ngày mai chúng ta nên đun nước lên.”

“.....”

Chúng đang ở trong một tình huống thật sự khó xử. Có thể nói rằng ít nhất chúng có đủ xăng cho chiếc Super Cub, nhưng nấu nước bằng nó thì có hơi nguy hiểm. Chúng chỉ có thể dùng xăng để châm lửa mà thôi.

Cậu bé thở dài và lấy một quyển sách dày cộm từ cái ba lô dành cho những thứ linh tinh.

Chính xác hơn, nó không phải là một quyển sách; nó là nhật kí của chúng. Bìa trước của nó không có gì cả nên không ai biết được đây có thật là một quyển nhật kí hay không, nhưng ít nhất hai đứa sử dụng quyển sách dày cộm này làm nhật kí.

Chiếc chìa khóa được gắn vào cùng một chùm với chìa khóa của chiếc Super Cub. Cậu bé mở khóa ra như cậu vẫn thường làm, lật trang giấy ngày hôm đó và bắt đầu viết bằng cây bút chì.

Ánh sáng trắng từ cây bút là đủ để cậu viết. Nó phát ra thứ ánh sáng nhân tạo tương phản với những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Như một sự phản chiếu của bầu trời sao, người ta chỉ có thể thấy hai ánh sáng nhỏ trên mặt đất. Đèn của cây bút và nhang muỗi.

Sau chừng mười phút, cậu bé hoàn tất viết thêm vào quyển nhật kí. Cậu đóng nó lại bằng chiếc chìa khóa và trả nó về lại ba lô. Sau đó cậu tắt đèn và nằm xuống cái giường dựng tạm của mình.

Ánh đèn tắt đi, để lại một dư ảnh màu xanh lá sau vồng mạc. Và như thể để nhận lấy nhiệm vụ của

chiếc đèn, những ngôi sao trên bầu trời đen bắt đầu đua nhau tỏa sáng.

Tất cả những gì thấy được ở đây là những quả cầu lấp lánh kính vạn hoa, bãi cỏ vô tận trải dài khắp đến chân trời và một con đường xám xịt vẽ một đường thẳng trên nền màu xanh.

Và trong một góc của khung cảnh ấy, hai vị khách lữ hành từ từ rơi vào giấc ngủ.

✱

Sáng hôm sau, cô bé tỉnh dậy vì cái lưng đau nhói.

Cô mở mắt ra, và không hiểu vì sao, cô thấy mình đang nằm dưới đất.

Cô đang nằm trên sàn không mà không có chần đệm với một bộ dạng như thể ai đó vừa bị giết. Nếu có người lại lấy phần vẽ quanh người cô, cô sẽ trở thành một cái xác chết hoàn chỉnh.

Không cần nói cũng biết cô đã lăn xuống từ trên giường. Đây không phải là chuyện gì đó bất thường. Cô nhìn lại chính mình, nhưng chẳng hề hốt hoảng.

Cô cử động và ngồi dậy. Chiếc giường kế bên cô đã trống không. Cách cô vài mét, cậu bé đang cầm một cây cờ lê trong tay, vật lộn với chiếc Super Cub.

“...cậu dậy sớm quá nhỉ?”

“Không, cậu dậy trễ thì có! Thiệt tình, cậu làm sao giải quyết cái thói quen ngủ sớm dậy trễ đi chứ.”

Một câu trả lời cụt ngủn. Tuy vậy, đến lúc này cô bé vẫn chưa cho phép phớt lờ một lời nhận xét như thế. Cô đá cậu vào lưng một cái cho bõ ghét.

Thỏa mãn sau khi thấy cậu bé ngã chúi nhủi, cô cố gắng thư giãn lưng của mình bằng một động tác giống trong yoga, lắc hông từ trái sang phải, và cuối cùng kéo giãn người càng nhiều càng tốt. Cô cũng định làm hết một bài uốn dẻo, nhưng vì trông khá kì cục khi làm một mình, cô rút gọn nó lại và chỉ hít thở thật sâu.

“Này cậu, cậu thức dậy sớm để sửa chiếc xe à?”

“À ừ. Nếu không trời sẽ nóng không chịu nổi trước khi mình có thể làm xong.”

Cậu bé cời đôi găng tay lấm lem vì dầu nhớt và đất cát.

“Mà một khi mình xong chỗ này, mình đã làm hết sức có thể rồi. Nếu nó vẫn chưa chịu chạy, bọn mình không thể sửa được nó với dụng cụ hiện tại của bọn mình.”

“Oa, được ăn cả ngã về không à.”

Cô bé cố nở một nụ cười và bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để đun nước. Cô sẽ nấu sôi để diệt khuẩn thứ nước chúng mới vừa tìm được. Sử dụng bếp ga sẽ rất lãng phí nên cô đi nhặt nhiều cành cây và cỏ khô rồi đặt thành một đống.

Bước cuối cùng là sử dụng hộp quẹt Zippo của cậu bé để nhóm lửa ngoài.

Kể bên cô bé đang làm công việc nóng bức này, cậu bé tiếp tục cố gắng sửa chữa.

Đã qua bảy giờ sáng và mặt trời đang dần dần mọc lên. Không khí mát mẻ của một tỉnh phương Bắc đã bị cuốn đi hoàn toàn và mặt trời mùa hè nóng bức bắt đầu chiếu xuống với cường độ như những vùng khác trong nước trước khi chúng kịp nhận ra.

Người ta thường hay chỉ ‘sửa chữa’ tương đương với ‘thay thế phần bị hư’. Ngoại trừ có lí do đặc biệt, máy móc được thiết kế để hoạt động hoàn chỉnh một khi những phần được lắp vào nhau. Còn không nó không có ích gì cả.

Hơn nữa, trạng thái ‘không ổn định’ biểu thị một trong những phần này ở trong tình trạng không đúng hay đã bị hư hại.

Ở trong tình trạng đầu tiên thì vẫn còn có thể làm được gì đó, nhưng ở trong tình trạng tiếp theo thì không còn cách nào khác ngoài việc thay bộ phận ấy.

Tóm lại, việc ‘sửa chữa’ mà cậu bé có thể làm bị giới hạn thành ‘tháo ra rồi gắn lại’. Chúng không có đủ chỗ để vác đồ thay thế theo cùng.

Nhưng chúng ta đang nhắc đến động cơ của một chiếc Super Cub; không quá khó để hiểu được cấu trúc động cơ bốn thì một xi lanh đơn giản của nó. Lúc này, cậu bé đã giỏi đến mức có thể làm được những việc tháo lắp.

Hơn nữa, đúng ra chiếc Super Cub vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ của nó thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng bởi vì nó đã được sử dụng trong một khoảng thời gian dài và bị đối xử không thương tiếc bởi người chủ nhân cũ, trông nó hết sức tàn tạ. Ốc đã lỏng, đỉnh đã bị hỏng, bình xăng bị chảy và dầu nhớt dơ hết cả. Tay cầm cũng như thắng của nó lúc này lờn vệt và hệ thống giảm xóc đã bị mỏi.

“Mình ước mình thay được mấy phần đó...”

Hay nếu ít nhất mình có thể động tay được vào dầu nhớt mới, mình sẽ vui vẻ mà lau chùi từng bộ phận.

Lau chùi các bộ phận mà chỉ còn ‘dầu thừa’ trong máy thì chẳng còn ý nghĩa gì lắm.

“Sao, thế nào rồi?”

Cậu bé được gọi từ đằng sau.

“Tạm tạm.”

“U-oa. Tôi có nên chuẩn bị đi bộ không?”

“Ai biết? Mà thấy rõ ngay bây giờ thôi. Để xem nó có chiều ý mình không.” – Cậu vừa nói vừa cầm chặt tay lái. Cậu vẫn còn đeo găng tay và đặt chân lên bàn đạp. “...Cầu trời.” – Cậu cầu nguyện và lấy hết sức lực đạp bàn đạp.

rùrrùrrùrrù, một âm thanh khô khan vang lên. Ngay cả cô bé dù không có kinh nghiệm về máy

móc cũng biết rằng đó là một sự thất bại.

“...”

Người ta không được chìm trong tuyệt vọng. Một lần thử nữa. Lần này, cậu cố gắng không chỉ cầu nguyện lên trời, mà còn cầu cho chính chiếc xe Super Cub.

“Nôôôồ lêêêên naàao!”

rùrrùrrùr...cạch, âm thanh còn tệ hơn.

“...Ha.”

Có vẻ như cả trời đất lẫn chiếc Super Cub đều không muốn đáp lại lời cầu nguyện của cậu.

Sau khi chịu thua không thêm sửa chữa nữa, chúng nhanh chóng bắt đầu gói ghém đồ đạc.

Đã ba tháng kể từ khi chúng bắt đầu chuyển đi. Vì vậy, chúng càng ngày càng xử lý nhanh công việc này. Chúng đổ nước đã đun sôi hết vì khuấy vào những bình hai lít và nhét những thanh gỗ mỗi lửa có vẻ có ích vào một chiếc túi đặc biệt sau lưng sau khi bẻ chúng ra thành từng mảnh nhỏ hơn. Bộ dụng cụ cắm trại của chúng được gom lại vào trong chiếc túi rồi sau đó được gắn lên chiếc Super Cub bất động.

Để hoàn tất mọi việc đến lúc này, chúng cần khoảng ba mươi phút. Dù chỉ mới hoạt động chân tay một chút, chúng đã ướt đầm mồ hôi.

Bây giờ là mùa hè. Đúng là chúng đang ở trên một hòn đảo phương Bắc. Nhưng bây giờ là mùa hè. Lúc này, đã qua chín giờ, mặt trời bắt đầu chiếu rọi xuống chúng không thương tiếc. Nếu có thể, chúng muốn yêu cầu mặt trời giảm nhiệt độ xuống, nhưng đó là một khoảng cách chừng năm trăm triệu cây số. Giọng nói của chúng sẽ không bao giờ vọng đến được.

“Hay chúng ta quẳng bé Cub đi cho rồi?” – Cô bé đập đập tay lên yên xe của chiếc Super Cub bạc trong khi một tay đang cầm nón bảo hiểm. Yên xe màu đen làm bằng da tổng hợp trở nên nóng đến nỗi khó mà giữ tay lên trên đó lâu. “Dù vậy tôi muốn sửa nó hơn. Ý của tôi là dù gì chúng ta cũng quen ngồi cùng nhau trên nó rồi...”

“Ừ, cậu có lí. Hai bọn mình chả ai từng di chuyển trên phương tiện khác, thế nên nếu bọn mình đổi xe rồi còn có thể sử dụng nó thuần thục thì thật là khó hiểu...”

Chiếc Super Cub này được thiết kế tập trung vào sự tiện dụng, cũng rất lí tưởng để tập luyện bởi vì cảm giác chạy xe nhẹ nhàng. Chỉ là...

“Nhưng nếu nó không chịu chạy...”

“Tức quá! Cái thứ bỏ đi vô dụng này!”

Cô bé đá chiếc Super Cub một cái.

Đúng lúc đó, như thể để phản ứng lại với sự ngược đãi của người ngồi đằng sau yêu quý của cậu, bụng của cậu bé đột nhiên kêu lên. Cả bụng của cô bé cũng bắt đầu kêu lên như tiếng pháo vì tiếng

kêu ấy.

“...”

“Ý kiến gì!? Tôi chưa ăn sáng nên tôi đói thì đã làm sao!?”

“A, mình chỉ ngạc nhiên rằng bụng cậu có thể kêu to đến...Á-úioáoioái!!”

Cô bé kéo lỗ tai của cậu và khiến cậu ngừng bước.

“Tôi sẽ cắt khẩu phần của cậu vì đã nói như thế!”

“Đừng mà. Mình có phải là chó đâu chứ.”

“Vậy dùng calorie để bước chân đi đi, đừng có tán dóc!”

“Tính toán vậy chả có ích lợi gì...”

Cô bé không phản đối nhưng lăm bằm gì đó trong khi lấy một chiếc hộp ra từ ba lô ở bánh sau và ngồi lên băng ghế gần nhất.

“Đây là...”

“Bánh quy khô đấy. Cậu ăn mấy thứ này đâu có sao đâu, đúng không?”

“...như thế thì nhạt lắm.”

“Trời ạ! Cậu là cậu ẩm hay gì hả?”

“Không phải cậu lúc nào cũng cảm râm giống vậy sao?”

“Im đi. Tôi đã chuẩn bị thứ gì đó rồi. Nhìn nè.”

Một hũ nhỏ được đặt kế bên bánh quy khô. Đó là một hũ mứt dâu.

“Thứ tốt nhất ta có được. Nó là một trong những món dự trữ quý giá nên đừng ăn hết đấy nhé.”

“Rõ, thưa chị!”

Những chiếc bánh quy khô vô vị trước đó biến hóa thành một món tráng miệng vừa ăn nhờ cái hũ nhỏ với khối lượng chỉ một trăm gram. Khi chúng mở ra, một mùi hương vừa chua vừa ngọt dịu phảng phất kích thích vị giác của chúng.

“Bọn mình ăn thôi nhé?”

Chúng mở những chiếc hộp ra làm một bữa ăn sáng trước khi đi.

Sau khi đã được bổ sung thêm calorie dù chỉ một chút, những bước chân của chúng trông có vẻ nhẹ nhàng hơn hôm qua rất nhiều.

✱

Có một hiện tượng tự nhiên được biết đến là ‘ảo ảnh’ mà người Nhật gọi là ‘hồ nước bỏ trốn’.

Nó diễn tả một hiện tượng khi thấy một hồ nước không hề tồn tại vào những ngày hè nóng ở những nơi như mặt đường nhựa dài. Họ gọi chúng là ‘hồ nước bỏ trốn’ vì người ta không thể chạm được đến hồ nước, vì thế, trông như thể nước đang bỏ trốn.

Nguyên nhân của hiện tượng này là sự chênh lệch nhiệt độ không khí ở gần mặt đất, kết quả khiến chiết suất khúc xạ thay đổi và làm người ta thấy những thứ ở nơi xa rất xa. Tuy nhiên, nó chỉ xuất hiện ở những nơi rộng rãi và trải dài, thế nên nó khá xa lạ và rất thú vị với cậu bé và cô bé khi cả hai đều sinh ra và lớn lên ở thành phố lớn.

Nhưng không lâu sau nó trở nên chẳng có gì hay ho ngoài việc làm căng thẳng thần kinh.

Đã nửa ngày trôi qua kể từ khi chúng bị thiêu đốt dưới ánh mặt trời và những tia nóng phản lại từ mặt đất. Ngoại trừ bốn lần nghỉ giải lao, chúng bước đi không dừng lại. Hết lần này đến lần khác, chúng còn cảm nhận được sát khí từ mặt trời. Tuy vậy, chúng không vui vẻ, cũng không dễ tâm bởi vì bất cứ cảm xúc xáo trộn nào gần như bị bốc hơi bởi cái nóng và biến mất như một làn khí nóng mờ ảo, khiến chúng ở trong một trạng thái chúng chỉ biết đẩy chiếc xe máy với vẻ mặt đờ đẫn như rôbốt.

Khung cảnh quanh chúng giống hệt như nửa ngày trước đó và chỉ gồm một con đường dài vô tận và đồng cỏ ở hai bên đường. Có lẽ thứ duy nhất thay đổi là góc chiếu thiêu đốt của mặt trời lên chúng.

“...Nóng quá.” – Cô bé lẩm bẩm trong khi đang đẩy phía sau chiếc Super Cub.

“...Trùng hợp quá nhỉ! Mình cũng nóng này.” – Cậu bé vừa đẩy tay lái bằng hai tay vừa đáp lại.

Đây là cuộc trò chuyện đầu tiên của chúng trong một giờ. Những bước chân của chúng lần thân như thể chúng đang mộng du và nếu chúng không lợi dụng chiếc Super Cub để tựa vào di chuyển, chắc chắn chúng sẽ ngã nhào. Cậu bé đã cởi chiếc áo sơ mi trắng để che nắng, trong khi cô bé lấy một miếng nhựa nhỏ đặt trên đầu.

Cái nóng sẽ bớt cực hình hơn nhiều nếu cậu có thể làm thứ che nắng của cậu ẩm ướt hơn một chút, nhưng chúng chỉ mang theo năm chai nhựa đựng nước. Tổng cộng là mười lít.

Một người cần uống ít nhất một lít nước mỗi ngày để sống. Hai lít trong những ngày như thế này nếu có thể.

Trên một hành trình thế này, một hành trình mà cơ hội để dự trữ nguồn nước luôn luôn là không đảm bảo, sử dụng nước không cẩn thận đồng nghĩa với cái chết.

Nếu đất nước này vẫn vận hành như bình thường, chúng có thể gọi điện thoại di động xin giúp đỡ hay thứ gì đó tương tự. Tuy nhiên vào thời buổi bây giờ, thiết bị ‘điện thoại di động’ trở thành một cái đèn bỏ túi đơn thuần với chức năng đồng hồ + lịch + máy quay phim + ghi chú thêm vào. Thế thôi. Dù vậy, pin điện thoại của cậu đã hết, thế nên nó hoàn toàn vô dụng.

“...tại sao không có...ít nhất một cái dắc xuống chứ...”

“Đừng có nhắc! Nếu cậu nhắc mình nhớ bọn mình vẫn đang lên dốc, mình sẽ mất động lực quan trọng đấy!”

Thêm nữa, con dốc kiểu này như đang trên ngươì. Mặc dù con đường tiếp tục chạy thẳng đến đường chân trời, nó là một con dốc lên là là.

Một gánh nặng đáng ghét so với mặt đất phẳng đang hút hết sinh lực của chúng giống như con đĩa hút máu và khiến đôi chân của chúng nặng nề.

“Còn một quãng nữa mới đến thành phố mục tiêu của chúng ta...cứ thế này thì chúng ta có bị sao thật không nhĩ...?”

“Đằng ấy, cố lên! Nhìn kia, bọn mình sắp lên tới đỉnh dốc rồi.”

“...Tôi muốn yêu cầu một con dốc đủ để ngồi lên xe thả xuống.”

Cậu bé bước những bước cuối cùng trên con đường dốc trong khi trong đầu đồng ý với cô bé.

Cậu nắm chặt tay lái của chiếc xe nặng trĩu rồi đẩy một cái và cuối cùng cũng đến đỉnh dốc.

“Haaaaa!”

Cô bé thở ra thật dài và quay lại nhìn quãng đường chúng vừa leo lên. Con dốc thoải tiếp tục gần như không có điểm dừng cho đến khi chúng hòa làm một với bầu trời. Trạm dừng chân bên đường mà chúng đã rời khỏi sáng nay đã nằm phía sau chân trời.

“Đến giờ chúng ta cũng đi bộ được một quãng rồi nhĩ...”

Cậu bé không phản ứng gì trước lời thì thầm của cô bé. Cô bé ngạc nhiên, quay đầu lại về phía cậu.

Cô thấy cậu lấy cặp ống nhòm ra khỏi ba lô đựng đồ dùng thường ngày của chúng và nhìn qua nó.

“...cậu thấy gì không?”

“...đằng kia...”

Cô bé chỉ đứng nghiêng đầu nên cậu bé cúi ống nhòm vào tay cô.

Lúc đầu cô giật mình vì tầm hình bị mờ, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tiêu điểm chính xác.

Có một con dốc xuống, ngược lại hết như cái mà chúng đã leo lên. Khi cô hướng ánh mắt về phía chân trời, cô nhận ra màu cỏ quanh đó trông hơi khác.

Vùng liên quan không rộng lớn lắm. Một khu nhỏ của vùng cỏ mọc đầy đơn giản chỉ được bao phủ bởi màu xanh lá cây dày đặc hơn.

“.....một cánh đồng...này cậu, có cả nhà kia!”

Hình ảnh được phóng to run lên trong cánh tay mỗi như của cô, nhưng đó nhất định là một căn nhà dành cho người ở. Không còn nghi ngờ gì nữa: bên cạnh con đường chia cắt khung cảnh màu xanh là một ngôi nhà và một mảnh đất trồng trọt.

Khu đất được phân ra bởi hàng rào do người làm và rõ ràng được trồng rau quả và trái cây trên đó. Chưa kể, chúng còn có thể thấy một cánh đồng lúa bên cạnh. Đất đai trong tình trạng tốt và chắc chắn được ai đó giữ gìn.

Đương nhiên không thể kết luận rằng ở đằng kia có người từ khoảng cách này. Tuy vậy, những nơi có người ở lúc nào cũng có nước dự trữ. Và trên hết nếu có làm nông nghiệp, chắc hẳn còn có cả nguồn nước.

“Này cậu, đi thôi! Nó ở ngay đường chân trời! Chúng ta không mất nhiều thời gian để đến đó đâu!”

“Rõ!”

Cô bé quăng cặp ống nhòm vào lại trong ba lô rồi chúng bắt đầu đẩy chiếc xe bằng hết tất cả sức lực. Thật không may, ngọn dốc không đủ nghiêng để chúng có thể ngồi trên đó phóng xuống nhờ quán tính, vì thế chúng không còn lựa chọn nào khác ngoài tự tay đẩy chiếc xe xuống điểm đến. Tuy nhiên, bởi vì chúng toàn cảm nhận điểm đến dựa vào tầm mắt của chúng, bỗng dưng một nguồn nhiệt tình kích thích chúng.

Chỉ là sau khi chúng chạy hơn một nửa quãng đường với tốc độ tối đa, chúng nhớ lại ‘khoảng cách đến chân trời’ biến đổi dựa theo độ cao của mặt đất.

✱

“Chết mất.”

“Mình cũng vậy.”

Những cuộc nói chuyện của chúng càng ngày càng giảm xuống rồi cuối cùng chỉ còn vài từ. Điều đó cũng dễ hiểu vì chúng đã vừa chạy vừa đẩy chiếc xe suốt quãng đường được xếp vào loại ‘dài’ trong điển kinh. Chưa kể, chúng gặp khó khăn giữ chiếc xe lại vì đoạn đường dốc khó ưa làm chúng mất thêm sức. Dù nó không tệ như con dốc đứng, nó chẳng ra gì so với mặt đất bằng phẳng.

Tuy nhiên, cuối cùng chúng cũng đến được căn nhà chúng đang trông chờ. Bóng của chúng đã trải dài và đâu đó người ta có thể nghe thấy tiếng quạ kêu.

Cô bé không còn chút sức lực nào để ngẩng đầu lên, vì thế cậu bé đá chân chống xuống và tiến về phía căn nhà.

“Đây có phải là...một tiệm tạp hóa kết hợp với một trang trại không...?” – Cậu bé tự lẩm bẩm với mình, trong khi dò xét căn nhà tách biệt với thế giới và cánh đồng bằng ánh mắt của mình.

Phía bên trái con đường vừa là một tiệm tạp hóa vừa cũng là nơi ở và phía bên phải là đất trồng trọt. Cả hai đều có dấu vết chăm sóc của con người.

Sự kết hợp giữa con đường xám xịt chạy ngang qua khung cảnh màu xanh và cái thứ ‘là lạ’ nhỏ nằm ngay giữa này không hiểu sao làm cậu nhớ đến đường ray và nhà ga xe lửa. Cậu cũng có thể thấy rất nhiều rau quả gần đến mùa thu hoạch. Đã lâu rồi kể từ lần cuối cậu thấy cảnh tượng ấy. Cà chua sáng đỏ rực trong ánh nắng mặt trời, dưa leo to đến nỗi cậu bắt đầu nghi ngờ không biết người trồng có sử dụng hóa chất kì lạ gì không, và có những loại rau quả cậu chưa từng nhìn thấy từ lâu lắm rồi đang đung đưa theo gió.

“Oa.....này, đằng ấy...đằng ấy? Oái! Đằng ấy! Cậu có sao không!?”

Cô bé đang đứng đằng sau chiếc Super Cub ngã sòng xoài trên mặt đất nóng, không cựa cựa. Chắc hẳn không chỉ ánh nắng rực lửa của mặt trời đang lên nhuộm đỏ gương mặt của cô.

Cậu bé vội vã nhắc cô lên và đi về phía cánh đồng, tìm kiếm nguồn nước. Thế nào cũng có nơi tưới nước trên cánh đồng này. Có lẽ cậu sẽ bị trách mắng vì đã vào mà không xin phép, nhưng trong trường hợp ấy, cậu chỉ còn biết xin lỗi.

Tuy vậy, khi cậu sắp bước ngang qua tiệm tạp hóa, cậu bắt gặp một thứ gì đó không hợp với nơi này.

Một chiếc xe hơi ngoại nhập đậu dưới bóng của căn nhà – một chiếc xe sang trọng.

Thứ sáng lóe lên trên nắp xe dù ở trong bóng tối trông giống như biểu tượng của Mercedes-Benz. Cậu bé không quan tâm lắm về thị trường xe cộ, nhưng mới liếc nhìn qua thôi nó đã sặc một mùi tiền với vô lăng bằng nhôm và ghế ngồi được bọc bằng da thật. Một người lái xe mang găng tay trắng phủi bụi khỏi chiếc xe trắng lè bằng một cây phủi bụi bằng lông sẽ phù hợp với bức tranh một cách hoàn hảo.

Nhưng làm quái gì mà một người lái chiếc Mercedes sang trọng như thế lại muốn làm việc trên cánh đồng ở một nơi hẻo lánh ở phương Bắc?

Cậu không thể gạt bỏ thắc mắc của cậu, nhưng lúc này cô bé dựa vào trên vai cậu dường như sắp bốc hơi mất nên cậu nhanh chân bước về phía cánh đồng.

Trong khi suýt soa tình trạng tuyệt vời của những quả cà chua và dưa leo, cậu nhanh chân lên qua giữa chúng và đi vào sâu vào trong hơn. Thật khó để tìm thấy nguồn nước trong khi đang mang một cô gái bị kiệt sức, nhưng cậu tìm ra ngay nhanh đến ngạc nhiên.

Đó là một nơi dùng để tưới nước được xây dựng như một cái giếng và được đặt gần như ngay giữa cánh đồng nằm bên đường.

Ngay sau nó là cái ụ đất nhỏ nhân tạo được kiên cố bởi đá và có gắn thêm ống nhựa PVC. Dễ dàng nhận thấy nước chảy ra từ ống nước đó vào một bồn chứa nước bằng xi măng.

Sau khi đặt cô bé ngồi xuống băng ghế đá kế bên, cậu bé lấy ca nước bằng nhựa đang nổi trên bồn nước và bắt đầu hứng.

Rồi, sau đó.

“Tỉnh dậy đi, đằng ấy!”

Say nắng, say nóng, cái bụng lép kẹp và kiệt sức gần như khiến cô bé biến thành một con mực khô. Thế nên để giúp cô, cậu tạt cả ca nước vào người cô.

“...cậu làm cá quá gì thế ĐỒ NGỐC!”

Với bàn tay phải nhanh như tia chớp, cô bé giật cái ca từ tay cậu và đập vào mặt cậu. Không có nước.

Phía bên trái, cậu bé đang ôm mũi. Phía đối diện, cô bé ướt từ đầu đến chân. Chúng chớp lấy vũ khí trong tầm tay, múc chút nước rồi đứng yên như tượng, mặt đối mặt.

“...”

“...”

Cả hai hạ gối xuống, thủ thế, và đứng ngay giây phút một trận quyết chiến tung tóe nước, một giọng nói xen ngang vào chúng.

“Xin chào! Các cháu phải là khách ở đây không?”

Cậu bé và cô bé quay đầu lại về phía nguồn âm thanh ấy trong khi làm đổ nước từ trong ca xuống dưới đất đều đều. Và rồi, cả hai đứa sững sờ như bị sét đánh.

*

Một người đàn ông tươi cười đang lau mồ hôi. Một người đàn ông trung niên, chắc hẳn đang trong thời kì sung sức nhất của mình, đứng đó với một cái nón rơm, một chiếc khăn, một đôi ủng da, một áo somi trắng và một chiếc quần Armani với ống quần được cuốn lên đầu gối. Thân hình mảnh khảnh nhưng rắn chắc của ông nhắc nhở đến giáo viên thể dục và nụ cười ấm áp đầy chất quý phái. Anh là một ví dụ sống rằng một quý ông vẫn là một quý ông ngay cả khi làm việc trên đồng ruộng.

Tuy vậy, thứ làm chúng ngạc nhiên không phải là ngoại hình bất ngờ hay trang phục tương phản của anh. Thứ làm chúng ngạc nhiên nhất chính là màu tóc.

Tóc của anh không đen sẫm như đáng ra nó phải như thế, nó trắng như tuyết tựa thể sau khi sử dụng chất tẩy màu mạnh nào đó. Hơn nữa, da của anh cũng gần trắng giống người bị bạch tạng, không có dấu hiệu rám nắng dù anh làm việc dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

“Ồ, chú làm hai cháu giật mình à?”

“A, không, ừm...”

“Xin chú thứ lỗi vì bọn cháu đã nhìn chăm chăm chú như thế này.”

Cô bé cúi đầu. Khi thấy điều ấy, cậu bé có cảm giác rằng có lẽ con gái giỏi xin lỗi hơn con trai. Dù lúc này không phải là lúc để suy nghĩ chuyện đó.

Bởi vì hai vị khách lữ hành chỉ vừa mới trải qua chuyến bay giữa sự sống và cái chết trong khi người đàn ông cũng đang dừng những gì anh đang làm, họ quyết định ngồi xuống băng ghế đá và nghỉ ngơi.

Băng ghế rộng đủ chỗ cho khoảng năm người và nhờ có mái che ở trên nên nó được bảo vệ khỏi ánh nắng mặt trời. Vì nơi chứa nước ở ngay đằng kia, nó mát hơn nhiều so với mặt đường nhựa. Mặt đất ẩm ướt vì phần nước mà cậu bé đã tạt lên, nhưng mặt trời giữa hè đang hong khô nó. Dĩ nhiên, cô bé ướt nhẹp cũng thế.

“...À, đúng rồi. Chú nên tự giới thiệu mình. Đây là chú đây.”

Anh lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi áo của mình với động tác vô cùng thuần thục rồi vừa đưa một chiếc danh thiếp cho chúng vừa gật đầu.

Một loạt động tác này đã được thực hiện một cách hoàn hảo và rõ ràng rằng anh đã có thói quen làm việc này trong cuộc sống hàng ngày.

<< Công ti vận chuyển, Giám đốc Đại diện >> được ghi trên đó.

Tên của công ti vận chuyển và tên của chính người ấy bị bỏ sót.

Không có dấu hiệu nào cho thấy bản in bị lỗi hay bị tẩy xóa; những kí tự đơn giản chỉ biến mất. Thực tế, tờ danh thiếp hoàn toàn bình thường. Gần như thể anh làm danh thiếp trông để cho vui.

Phải nhìn chăm chú lắm mới thấy logo của công ti được in mờ nhạt trên góc tờ danh thiếp.

Mình không dám chắc, nhưng mình nghĩ công ti đó cũng khá nổi tiếng.

“...à, đưa cho hai cháu danh thiếp nhưng không có tên của chú không phải có chủ ý gì đâu.”

Cậu bé miễn cưỡng ngược nhìn người đàn ông đang mỉm cười một cách cay đắng.

“Thì ra...nó đã <<mất>>?”

“Ừ, chính xác. Tên của chú đã biến mất.” – Anh nói một cách thẳng thắn – “Một ngày trong khi chú đang làm việc tại công ti như bình thường, những người trong phòng ban của chú nói rằng họ đã quên tên của chú. Chú có linh cảm không lành vì họ không thể nhớ ra dù họ cố gắng mức nào đi nữa, thế nên chú tiến hành điều tra chuyện ấy. Điều mà chú phát hiện ra là tên của chú đã biến mất khỏi mọi nơi: từ dữ liệu và tài liệu của công ti, từ chính danh thiếp của chú, bảng tên và nhiều thứ nữa. Nhưng trên hết, ngay chính chú không thể nhớ ra tên của mình.”

Khi nghe thấy giọng nói lãnh đạm của anh, cậu bé và cô bé nhìn nhau và quay trở lại lắng nghe người đàn ông.

“Ngay cả những đối tác kinh doanh cũng quên tên của chú. Một vài người trong số họ quên luôn gương mặt. À, cháu có thể tưởng tượng tiếp tục làm việc như thế một môi ra sao.”

Người đàn ông phát ra một tràng cười và đặt danh thiếp vào lại trong hộp.

“Cuối cùng, chú có thể thấy rằng tiếp tục công việc của mình chả có nghĩa lý gì nữa nên chú quẳng mọi thứ và bỏ đi. Sau khi lang thang dọc quanh đất nước, rút cuộc chú dừng chân lại tại đây...Hai cháu muốn tham gia cùng với chú không?”

Anh không đề nghị chúng việc đồng áng mà là vài quả cà chua chín mọng làm mát lạnh bởi nước hồ đến một nhiệt độ chấp nhận được và phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Không cần nói cũng biết chúng không cần nhiều thời gian để nói “Có”.

*

“...Thật ra, chú luôn muốn làm việc đồng áng. Thế nhưng cuối cùng chú lại làm việc cho một công ti vận chuyển rau quả. Sau khoảng thời gian làm việc chăm chỉ, đột nhiên chú được thăng chức trưởng phòng, rồi giám đốc điều hành, đến giám đốc chi nhánh và trước khi chú kịp nhận ra, chú đã đến cái tuổi này, trở thành giám đốc đại diện cho trụ sở chính.”

“...thế cũng tuyệt vời quá nhỉ?”

Cậu bé hướng ánh mắt về phía người đàn ông trong khi đang cắn quả cà chua đỏ như ngọc thứ hai.

Quả cà chua ngọt dịu mọng nước đến nỗi dường như nó sắp vỡ tung ra. Không thể so sánh giữa nước cà chua bình thường với thứ quả tươi ngon tuyệt vời này. Một cảm giác thích thú lan tỏa khắp người cậu, khi dạo gần đây cậu không được ăn bất cứ rau quả tươi nào.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng cậu lại trải qua một cảm giác lâng lâng chỉ với một quả cà chua. Lúc này cậu còn có đủ tự tin để nhai nhóp nhép thứ tiêu xanh mà cậu ghét. Ăn sống.

“À, chú nghĩ có lẽ người khác thấy những gì chú làm là tuyệt vời. Nhưng cháu thấy đây, chú thích công việc của mình và dường như chú có năng khiếu. Chú cảm thấy hứng thú với nó nên chú luôn chú tâm vào những gì chú làm và thăng tiến trong sự nghiệp mà không hề hay biết. Nhưng đồng thời, chú cũng tự rời bỏ mình khỏi công việc mà chú thật sự muốn làm.”

Cô bé ngồi kế bên cậu bé dẫn đo suy nghĩ không biết nên quyết định phớt lờ nguy cơ bị đau bụng và tiếp tục chén quả cà chua thứ ba.

“Do đó chú biến giấc mơ làm việc trên đồng của mình trở thành sự thật với cái cơ chính đáng là tên của chú đã <<mất>>. Ừ-hừ.”

Cách lựa chọn từ ngữ của cô có chút gì đó gai góc ẩn giấu ngầm. Nhưng cô không có ý đồ xấu. Nó giống một thứ như một lời mỉa mai được trộn lẫn vào để trêu chọc anh. Dường như giám đốc cũng nhận biết được và nở nụ cười.

“Ừ. Điều này có lẽ hơi đụng chạm với những đồng nghiệp cũ của chú, nhưng mỗi ngày ở đây thật là thích thú!...À, nhưng những thứ chú học ở trường và kinh nghiệm tại chỗ làm không thật sự hữu dụng lắm.”

Người đàn ông cười nhạt.

“Sao chú lại đi đến Honshu này cơ chứ? Không phải ở chỗ đó cũng có đất trồng trọt hay sao?”

“Không có lí do gì cả. Không phải chú có ý định làm việc trên đồng ngay từ đầu. Thoạt đầu, chú nghĩ chú sẽ lái xe vòng quanh một chút để ngắm cảnh, nhưng rồi chú bất gặp ngôi nhà này. Lúc ấy, có một bà già chăm nom cửa hiệu tạp hóa của mình. Bà ấy đề chú sống ở đây và dạy chú cách trồng rau, trong khi chú giúp bà một tay ngoài đồng.”

“Bà ấy giờ có khỏe không?”

“...tháng ba năm nay...bà biến mất.”

“Thế à...” – Cậu bé nói một cách trầm tư, trong khi cô bé ngồi kế bên cậu cuối cùng chịu thua cảm dỗ và cắn một miếng to vào trái cà chua thứ ba.

Đúng lúc đó.

“À, giám đốc? Ta có khách sao?”

Giọng nói của một người phụ nữ chột vang lên.

Giọng nói truyền cảm này to rõ như một phát ngôn viên. Chủ nhân của giọng nói đứng giữa cánh đồng ngô nhuộm màu mặt trời đang lặn.

Lúc ấy, cánh đồng ngô đã cao quá tầm một người kêu sột soạt và một nữ thư kí xuất hiện từ trong đó. Một bộ đồng phục chín chu. Có thể gọi đây là lẽ đương nhiên, chị là một người đẹp mê hồn.

“...chú làm đồng mà có cả thư kí à!”

Chúng đâm thật mạnh vào bụng anh. Dĩ nhiên cũng nương tay một chút.

Sau khi dứt cơn đau, giám đốc giới thiệu người phụ nữ vừa nhập hội.

“...ừm, cô ấy là thư kí của chú. Vì tên của cô ấy đã <<mất>>, cô ấy chỉ được gọi đơn giản là thư kí thôi.”

“Chị là thư kí. Rất hân hạnh được gặp các em.”

Người phụ nữ cúi đầu với một góc vô cùng hoàn mỹ.

Góc độ này cùng với vị trí bàn tay của chị là bằng chứng cho thấy chị đã đưa những động tác này trở nên hoàn hảo như là một phần công việc của mình. Tuy vậy, bộ đồ của chị lấm lem và làn da từng một thời trắng trẻo của chị đã sạm đi vì mặt trời. Chị đang đội một chiếc nón rom trên mái tóc đen dài quăn rũ và đang ôm vài trái bắp vừa mới hái bằng cả hai tay. Một chiếc khăn được vắt qua vai chị và chị không mang giày cao gót mà là một chiếc ủng cao tới đầu gối. Đúng là một sự tương phản kì quặc.

Chị tươi cười với chúng, trong khi chúng lại liếc nhìn nhau. Đã đến lúc chúng tự giới thiệu mình.

“Ồ...em chỉ là cậu bé thôi. Món ăn ưa thích lúc này của em là cà chua.”

“Em là cô bé. Món ăn ưa thích tạm thời là cà chua. Em có kế hoạch sẽ chuyển món ưa thích sang bắp sớm thôi.”

Chúng cùng cúi đầu và đáp lại là nụ cười khúc khích của thư kí; một nụ cười hoàn hảo sẽ là ví dụ điển hình làm sao để cười một cách xuất sắc.

Cuối cùng, chị quyết định ngưng công việc của mình và cùng tán dóc với chúng. Đã sáu giờ tối. Cảnh vật xung quanh thật lí tưởng để nghỉ ngơi vì không khí trở nên mát mẻ một cách dễ chịu nhờ nhiệt độ dần dần giảm xuống và giếng nước gần bên.

“Hai em đang du hành à?”

“Vâng. Bọn em đã để lại mọi thứ và đi du hành. Về cơ bản là cũng giống như giám đốc thôi, đúng không?”

Thư kí lại cười khúc khích khi nghe câu trả lời tự tin của cô bé.

“Có nghĩa em trốn đi cùng với bạn trai của em?”

“.....”

Khi chị hỏi câu hỏi này và tự tin rằng mình đã bắn trúng tim đen, gương mặt của cô bé đóng băng bối rối. Sau đó, cũng với vẻ mặt này, cô xoay sang cậu bé với sự kết hợp kì lạ giữa hoài nghi và mong đợi.

“Cậu có phải là...bạn trai của tôi không?”

Cô hỏi thẳng quan điểm của cậu về vấn đề này. Cậu không biết phải trả lời cô thế nào, chỉ đặt tay dưới cằm và trầm tư.

“...bọn mình đã bao giờ hứa vậy đâu...mình nghĩ thế.”

Khi cuối cùng cậu xoay sở thốt ra câu trả lời này, chẳng hiểu vì lí do quái quỷ nào đó, cậu bị cô bé đá. Đây là thứ mà người ta gọi là vô cớ.

Thư kí khẽ cười. “Chị thấy hai em thân thiết với nhau lắm. Đừng làm chị ghen tị đấy!”

Sau khi thư kí nói vậy, cô bé thôi không tấn công nữa mà tiếp tục ăn quả cà chua của cô.

“Nhưng không phải chị cũng vậy sao, chị thư kí? Ý của em là chị đi theo giám đốc khi chú bỏ công ti của mình, và bây giờ chị còn làm việc đồng áng nữa. Không phải nghĩ theo cách nào đó thì hai người cũng hợp với nhau sao?”

“Ừa? Nhưng chị có bỏ việc của mình đâu?” – Thư kí nói với một chất giọng nghe hoàn toàn lời cuốn, làm cả ba người xung quanh thắc mắc. “Em thấy đấy, nhiệm vụ của chị là hỗ trợ giám đốc. Chị không bỏ việc của mình. Chỉ có giám đốc mới là người bỏ việc thôi.”

“S-sao cô lại nói thế được! Đúng là cô đến đây là vì tôi, nhưng tôi có bao giờ ép cô đâu, đúng chưa?”

“Anh đừng có kiêu có! Dù sự thật tôi chỉ đến đây vì nó là nhiệm vụ của tôi, anh bảo tôi <<đi rửa cà chua đi>> và <<lấy chút nước rửa củ cải>>. Làm sao tôi có thể từ chối mệnh lệnh của anh trong vị trí của tôi?”

Chị bĩu môi kêu “Hừm!” và đẩy cái giỏ đầy bắp về phía giám đốc. “Nhờ thế mà tôi quen luôn với việc làm đồng. Mà thôi, tôi sẽ đi chuẩn bị trà cho khách của chúng ta, trong lúc đó xin anh hãy đi rửa mấy thứ này và làm vài trái bắp nướng đi, giám đốc.”

“Đ-được rồi.”

Sau khi đẩy đồng bắp to đùng lên giám đốc – trông gần giống như một chồng tài liệu – chị nhanh chân bỏ đi để làm cho chúng chút trà. Giám đốc đi theo chị, để cậu bé và cô bé lại một mình bên hồ nước.

Cả giám đốc lẫn thư kí đều không có dấu hiệu ngạc nhiên nào khi chúng không nói tên của chúng.

Cánh đồng ngô xào xạc trong cơn gió thoảng. Đằng sau cánh đồng, chúng có thể thấy mặt trời đang từ từ lặn xuống ở đường chân trời.

“...Cậu?”

“...Hử?” – Cậu đáp lại lời thì thầm của cô bé, mắt lơ đãng không nhìn cô.

“Giám đốc có hơi ít màu sắc nhỉ?”

“...Ừ.”

Tóc của anh đã hoàn toàn chuyển sang màu trắng. Tuổi của anh tầm khoảng cuối ba mươi tới khoảng giữa bốn mươi. Một bộ tóc bạc trắng trong lứa tuổi này gần như không thể xảy ra, nhưng nó chỉ áp dụng với người bình thường.

Làn da của anh cũng vậy. So sánh với thư kí, chắc hẳn chị cũng đã làm việc ngang bằng hay ít hơn anh, nhưng chị bị cháy nắng. Tuy nhiên, da của *anh* thiếu hẳn sắc tố, gần giống như người bị bạch tạng.

“...Hôm nay nóng quá nhỉ?”

“...Ừ, đã tháng tám rồi còn gì...”

Tiếng bước chân gấp gáp của thư kí xen giữa vào cuộc trò chuyện không đầu không đuôi của chúng.

Chị đặt cái khay lên băng ghế đá và rót đầy trà vào li của chúng với một âm thanh nghe sảng khoái. Có thể đoán được rằng là một thư kí, chị biết làm sao để chuẩn bị trà ngon, nhưng đáng buồn thay thật khó để lợi dụng tất cả những kĩ năng ấy cho trà lúa mạch.

Tuy nhiên, trà lúa mạch được mang ra được pha với nước hồ tươi mát và lạnh đến nỗi bề mặt li của chúng nổi khói mờ.

Cô bé uống cạn li trà trong một hơi, như thể đây là phong tục của nơi này.

Thế nhưng, cảnh cô ấy nuốt trà cái ực không hẳn ‘tao nhã’ chút nào.

“A, đúng rồi!”

Hai cô gái hướng ánh mắt nhìn cậu bé.

“Sao thế, cậu?”

“À, bây giờ cũng không vội gì lắm, nhưng mình đang nghĩ bổ sung thêm nước dự trữ nếu nước ở đây không có hạn.”

“Ồ, thế à...”

Những ánh mắt thắc mắc tập trung lên thư kí.

“Ừ. Chị nghĩ không sao đâu! Dù sao hình như cái hồ này cũng lấy nước từ một hồ tự nhiên khác.”

“Oa! Nước sạch hoan hô!”

Vì nước sạch như thế, có lẽ không cần nấu chín. Hm...trong trường hợp này, mình nên bỏ số nước từ trạm nghỉ hôm qua và lấy thêm chút nước sạch. Cũng có hơi lãng phí khi mình đã cất công đun sôi nhưng biết làm sao hơn.

“Được rồi, mình đi lấy nước đây.”

“Hả? Khoan, để tôi giúp cậu.”

“Khỏi, không sao đâu...mà ngược lại, giữ gìn mình vài trái bắp nhé!”

Cậu bé chỉ tay trước mặt cô bé để thêm sức nặng cho lời nói của cậu, rồi sau đó cô bé lại ngồi xuống.

Thư kí nhìn vào lưng của cậu bé với vẻ mặt có gì đó trầm tư trong khi cậu đang lấy nước và tự quạt mình vì nóng, chị thì thầm – “...trông cậu ấy tử tế thật. Em mau nhanh chân bắt cậu ấy làm bạn trai đi!”

Cô bé phun cả miệng đầy trà ra. Chủ yếu là từ miệng. Không phải cũng có một chút từ mũi sao...?

Thư kí vừa mỉm cười nhẹ nhàng vừa vỗ lưng cô.

“Có gì đâu mà em phải giật mình thế? Dắt tay nhau cúp học rồi bắt đầu chuyến đi trên xe máy – một đôi còn cần gì hơn nữa?”

“A-ai mà biết? Ý của em là không phải giữa con trai và con gái còn nhiều mối quan hệ khác ngoài vợ chồng, người yêu hay anh em sao?”

Giọng của cô khản đi vì một ít trà đã rơi vào khí quản.

“Ví dụ nhé, quan hệ giữa giám đốc và thư kí?”

Thư kí cười khúc khích, nhưng cô bé bối rối quánh mắt đi.

“Nhưng chị đi theo giám đốc dù chị không phải là người yêu của chú, đúng không?”

“Đúng. Vì chị là thư kí của anh ta.”

“...vậy chị không có cảm tình gì với chú ấy?”

“À...như bây giờ thì chắc không có gì đặc biệt?”

“Nghĩa là hai người chỉ đơn thuần là ông chủ và người làm công?”

“Ừ. Dù sao anh ta lúc nào cũng chỉ gọi chị bằng họ hay còn không thêm gọi bằng tên nữa, hay có lẽ ngay từ đầu anh ta đã không biết tên đầy đủ của chị?” – Chị ấy nói và thêm vào một chút. “Sự thật sẽ mãi không được tiết lộ.”

Giọng nói hờ hững và nụ cười thích thú của thư kí là điều gì đó vượt khỏi tầm hiểu biết của cô bé.

Tuy vậy, cô có thể đồng ý phần nào với cái lí do mơ hồ ẩn giấu bên trong lời nói của chị. Cô bé không có ý định diễn đạt ý nghĩa của mình thành lời, nhưng nhìn vào ánh mắt của thư kí cô cũng nhận ra rằng chị không trông chờ sự thấu hiểu của cô.

“Và chị vẫn chịu cái tính cố chấp của chú và giúp đỡ chú làm đồng à?”

“Ừ. Bởi vì chị đã quyết định ở lại.”

“Trên cánh đồng này?”

“Không. Với anh ta.”

Nụ cười tự tin của chị hết sức điềm tĩnh, nhưng lại đầy sự quyết tâm.

Không hiểu vì sao cô bé trở nên vô cùng ngượng ngùng và cảm thấy đỏ chín mặt đến tận mang tai dù chuyện này chẳng liên quan gì đến cô.

Cô không chịu nổi nữa và liếc ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

“...cho đến khi cái chết chia lìa?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Cô bé nghe thấy một giọng nói có phần hân hoan từ đằng sau cô và không thể chịu nổi cái cảm giác thúc giục cô gái đầu.

“.....Em ủng hộ chị.”

Thư kí có hơi ngạc nhiên trước tiếng hét đột ngột và gián tiếp này, nhưng rồi chị đáp lại với nụ cười rạng rỡ. “Cảm ơn em.”

Đó không phải là một nụ cười giả tạo chị hay sử dụng khi làm việc, cũng không phải là một nét mặt an ủi. Nó là nụ cười từ tận trong đáy lòng lần đầu tiên kể từ khi họ gặp nhau.

Nhưng, thật đáng tiếc rằng cô bé, người đã quay mặt đi, cậu bé, người đã đi lấy nước hay cả giám đốc, người đang nướng bắp, có thể thấy được nụ cười ấy.

“Này! Chú không biết chúng ta cần bao nhiêu nên chú cứ làm cho nhiều!”

Họ quay lại về phía giọng nói của giám đốc và bắt gặp giám đốc đang mang một giỏ đầy bắp.

“G-giám đốc! Ai mà ăn hết đồng đó chứ!?”

Tiếng la trách móc của thư kí làm giám đốc cau mày.

“Nhưng chúng còn nhỏ thế mà...tôi nghĩ chúng sẽ ăn hết chùng này.”

“Ai mà ăn hết đồng bắp đó không mà không ăn kèm thêm món khác!...Có vẻ như chúng ta phải ăn bắp trừ cơm tối rồi...hơn nữa, tôi cũng còn trẻ đây.”

“T-tôi xin lỗi...”

“Thôi...biết làm sao hơn. Anh đi gọi cậu bé đi.”

Trái ngược với mối quan hệ ban đầu của họ, giám đốc mới là người bị mắng. Anh quay trở lại hướng mà anh vừa đi ra với vẻ mặt bối rối.

Một mùi thơm tỏa ra từ chiếc giỏ mà anh để lại. Dường như giám đốc đã tử tế chuẩn bị hai loại bắp cho họ. Một loại được nướng không gia vị và một loại được nướng sau khi đã nhúng nước tương.

Hai cô gái nuốt nước bọt không nói gì.

“...Chị vừa nhớ ra lí do tại sao chị ở đây.”

“Sao?” – Cô bé quay sang thư kí khi chị lẩm bẩm gì đó.

Thư kí vẫn nhìn đồng bắp bốc khói, tiếp tục nói.

“.....Chị nấu ăn dở lắm.”

“...Ha.”

Thứ có thể gọi là một cuộc nói chuyện ngắn vẫn tiếp tục, nhưng ánh mắt của họ hoàn toàn dính chặt vào đồng bắp.

“...Giám đốc giỏi nấu ăn hơn nhiều. Thật đấy.”

“...Chắc vậy.”

Chưa đầy một phút sau, cuối cùng họ đã thoát khỏi những sợi dây tự kiềm chế mình và giờ tay ra về phía những trái bắp nướng.

*

“A...ôi, au...”

“Cậu ăn thả ga như thế hỏi sao không bị đau bụng! Chắc hai người ấy cho bọn mình ở lại đây qua đêm nên cậu nằm xuống một chút đi.”

Cậu bé cười một cách châm biếm đặt một chiếc đệm ngoài hiên cho cô làm gối.

Nguyên nhân cô bé bị đau bụng rõ ràng là do ăn quá nhiều.

Lúc này, hai đứa đang tự làm mát mình bằng chiếc quạt trong tay ở mái hiên đằng sau cửa hàng.

“Thiệt tình...cậu ăn bắp nhiều thế nên bị đau bụng là phải rồi...”

“T-thôi im đi...”

Ngay cả lời trách móc thậm tệ của cô cũng thiếu sức mạnh. Rút cuộc cô đã ăn hết sạch ba trái bắp. Hệ tiêu hóa không tốt chắc chắn không phải là nguyên nhân gây đau bụng cho cô.

Cũng phải xem xét rằng chúng là những trái bắp cực to hái liền nướng liền. Người ta nói bắp ngon nhất khi mới vừa được hái xuống. Chính cậu bé cũng chưa hết thèm thuồng nên cậu có thể hiểu được cô bé.

Tuy nhiên, lúc đó cô bé đã ăn bốn quả cà chua mát lạnh. Ngay cả cái bụng mà cậu bé có cảm tưởng rằng được làm bằng titan của cô bị đau với một đồng đồ ăn nặng thế này cũng là điều tự nhiên.

“Chết tiệt...! Sao nướng lên nó ngon thế...!”

Cậu bé hết hồn trước lời than trách quá đáng của cô nhưng giữ im lặng vì cậu sợ phải chịu hậu quả. Vì thế, cậu quyết định đáp lại nhẹ nhàng hơn một chút.

“À, dù sao nó cũng được nướng khi mới hái xuống mà. Không ngon thì đâu phải là bắp nữa.”

“...Trời ơi...tôi nghĩ mấy thứ thế này hợp với chúng ta hơn là mấy món cao cấp như cua và cá hồi.”

“Ừ.”

Cậu bé cười nhẹ đồng ý. Tuy vậy, cậu khá tự tin rằng cô bé sẽ thu lại những lời nói ấy ngay đúng khoảnh khắc cô thấy cua hay cá hồi thật.

May mắn thay, cậu bé đã tự kiềm chế mình một chút và chỉ ăn hai quả cà chua và hai trái bắp, thế nên cậu no bụng nhưng không ở trạng thái ‘nguy cấp’ như cô bé.

Chỉ cần nhìn cô bé thì có lẽ đúng là con gái mau đói hơn con trai.

Bây giờ, cái nóng tra tấn chúng suốt buổi sáng đã dịu đi đôi chút. Trong khung cảnh này, người ta có thể nghe thấy tiếng chuông gió nhẹ nhàng đong đưa du dương. Giai điệu này đi kèm theo bởi hương mùa hè – mùi nhang muỗi.

Cậu bé chợt ngẩng nhìn ra ngoài vườn. Cả khu vườn nở rộ với hoa tú cầu, dù mùa của chúng đã kết thúc, và nhiều loại hoa mùa hè thường thấy đằng sau chúng.

Một nhóm hoa hướng dương cao và rực rỡ phản chiếu ánh dương đêm với những cánh hoa vàng mở rộng như thể thay thế cho thứ mà chúng biểu trưng.

Xa xa sâu trong vườn, cậu có thể thấy một ngôi nhà kính, chắc hẳn đã được giám đốc sửa chữa. Bởi vì giờ đang là giữa hè, trong đó chỉ có đất trồng.

Nhưng dường như họ đã gieo hạt được một chút; có những cây xanh nhỏ bên trong những chậu cây được sắp xếp gọn gàng.

“...Cậu...?”

“Hử?”

Đột nhiên cô bé dè dặt gọi cậu, nhưng rồi chính cô nhón nhao lên.

Bởi vì chúng đang ở một mình và bầu không khí khá thuận lợi, cô gọi tên cậu. Nhưng không biết nói gì nữa cả.

Cô không thể tiếp tục cãi vã về thức ăn, cô chỉ mở miệng ra rồi đóng miệng lại một lúc như mấy con cá vàng.

“Ừm...ơ...”

“Dâu tây đấy. Mà đến năm sau mới chuẩn bị hái ăn được. Nhưng khoảng thời gian này cháu phải trồng nó rồi.”

Cậu bé quay đầu lại khi nghe một giọng nói chợt vang lên từ phía sau.

Cô bé chỉ việc xoay đầu sang bên kia vì dù sao cô cũng đang nằm. Giám đốc không có dấu hiệu nào rằng anh để ý thấy sự căm ghét trong ánh mắt của cô.

“Thật ra, chú yêu trái cây cũng như chú yêu rau quả vậy. Ôi trời, chú mong đến năm sau quá!”

Cậu bé và cô bé không rõ liệu anh thích *trồng* chúng hay *ăn* chúng, nhưng hai đứa không hỏi gì hơn. Chắc là cả hai.

“Chú giám đốc, bụng của chú sao rồi?”

“Đừng có hỏi nữa!”

Giám đốc ngồi kế bên cậu bé trong khi ôm cái bụng đau âm ỉ.

Vì anh đã làm một đồng bắp nướng, thư kí ép anh phải dọn sạch phần còn lại. Nói cách khác: ăn hết đồng bắp.

Rõ ràng sau khi tiêu thụ những trái bắp đầy chất xơ, nhà vệ sinh đã trở thành bạn thân của anh.

Tuy nhiên, điều làm cậu bé ngạc nhiên nhất là thư kí. Chị dễ dàng ăn xong bốn trái bắp, chưa hết, sau đó chị còn ăn dưa leo với một lớp miso bên ngoài, gọi là món tráng miệng.

So sánh với tình hình hiện tại của cô bé, cậu không thể quy rằng ‘bao tử của phụ nữ tốt hơn đàn ông’, nhưng có lẽ những người sống giữa vùng đất bạt ngàn này có cơ thể khác biệt với những người sống ở thành phố như chúng. Dĩ nhiên theo một hướng tốt hơn.

“Vậy rút cuộc chú có ăn hết không?”

“.....Xin lỗi. Chú còn để lại vài trái.”

“Oa. ‘Một đồng’ giảm xuống còn ‘vài trái’, chắc vậy là ổn rồi.”

Cháu không nói chú đáng bị như thế, nhưng cháu cũng không có ý giúp chú đâu.

Đột nhiên, “Giám đốc. Anh lại đây một chút nào.”. Một giọng nói vang lên từ trong nhà bếp.

Giám đốc đứng dậy với tiếng thở nghe thật đáng thương “Hây a!” và hướng đến nhà bếp rồi cuối cùng biến khỏi tầm mắt của chúng. Chúng chỉ có thể nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện của họ.

“Còn gì nữa không?”

“Không. Chúng ta sắp xong rồi.”

“Sao? Vậy cô gọi tôi làm gì?”

“Tôi không nghĩ anh sẽ hiểu đâu, giám đốc.”

“Hả...”

“Bắt đầu với chuyện thời tiết nhé.”

“Hả?”

Cậu bé có thể thấy rõ gương mặt ngơ ngác của giám đốc.

Cô bé đang nằm hoan hô thư kí trong lòng. *Tốt lắm!*

Cô bé không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm mà thư kí đã tạo ra này.

“Cậu.”

“Hử~?” – Cậu đáp lại một cách lơ đãng.

“Tôi yêu cậu cậu lấy đùi cậu làm gối cho tôi.”

“Hả!?”

Cô bé phớt lờ mọi lời phản đối, bò dưới hiên gỗ về phía cậu như một con sâu và đặt đầu của mình lên đùi cậu.

Cô cũng đặt chiếc đệm lúc này cô dùng làm gối lên bụng để bớt đau.

“Không phải thường người ta làm ngược lại sao?”

“Trong trường hợp của tôi thì không sao. Tôi bệnh thật mà.”

“Vậy ra cậu gọi đau bụng do tham ăn tham uống là ‘bệnh’ hả...oái đa-đau-đau!?”

Cô trừng phạt cậu nhận xét không biết giữ mồm của cậu bằng cách nhéo vào đùi cậu. *Đúng là trải qua cái cảm giác ‘cái miệng hại cái thân’ bằng chính cái xác của mình!*

“Hừ...gối này cứng quá...”

“Đừng có đòi hỏi mấy thứ vô lí!”

Mặc dù nói thế, cậu cẩn thận di chuyển đầu của cô đến vị trí không đè lên khúc xương nào của cậu. Cậu cảm thấy một sức nặng dễ chịu trên đùi cậu.

Rồi bỗng chốc một khoảng lặng dài giữa cô bé và cậu bé.

Đây là một trong những khoảnh khắc tĩnh lặng mà chúng gần như không được thưởng thức trong những ngày bận rộn lo lắng về bữa ăn ngày hôm nay và xăng dầu cho ngày mai. Không, lắng nghe tiếng chuông gió trong khi nép mình dưới hiên với cái bụng no là thứ chúng chưa từng trải qua ngay cả trong quá khứ.

“...mya...hạnh phúc thật...”

“Ừ. Không hiểu sao mình cảm thấy có lỗi khi khiến họ bận tâm nhiều cho bọn mình đến thế.”

“...Nếu cậu muốn, chúng ta có thể ở lại đây vài ngày chứ? Dù sao chúng ta cũng không vội vàng gì và họ nói rằng mọi việc sẽ ổn thỏa cả thôi.”

“Cậu lại thế nữa rồi. Cậu sẽ trả lời sao nếu mình đồng ý?”

“Tôi sẽ phản đối. Ý của tôi là chúng ta đang trên một chuyến đi. Ở lại đâu đó để lấy thêm đồ dự trữ cũng được thôi, nhưng tôi không có ý định dừng chân để nghỉ ngơi.”

“Vậy thì đừng có hỏi mình.”

“Nhưng sẽ không công bằng nếu tôi không ít nhất lắng nghe ý kiến của cậu.”

Người ta sẽ tự hỏi làm việc này có ý nghĩa gì không khi kết quả lúc nào cũng như một.

“Thôi, mình ở đây để theo cậu dù cậu đi bất cứ đâu.”

“Thế à.” – Cô bé nói như thể cô thấu hiểu hết mọi chuyện và nhắm mắt lại.

Thật ra, cậu bé đã làm việc một chút bằng cách giúp họ trên cánh đồng hay làm vài việc nhà trong khoảng thời gian cô bé không có nhiệm vụ nào.

Tuy nhiên, cậu không xem những việc ấy đủ cho một bữa ăn và chỗ ở qua đêm. Ngoài việc nhà ra, giám đốc gần như chỉ hướng dẫn cậu việc đồng áng, thế nên nó không hẳn là lao động.

Trả tiền cũng không phải là một lựa chọn. Ở vùng này, nơi mà việc phân bố lao động gần như bị đóng băng, tiền bạc không còn giá trị nhiều nữa. Nhưng cậu còn gì khác ngoài tiền để đưa cho họ không...?

Khi cậu lục lọi trong túi để tìm chiếc ví, một quyển sách nhỏ rơi xuống đất.

Nó là một quyển tập có bìa bằng nhựa cứng màu xanh lá – quyển tập có chứa thông tin học sinh của cậu.

Cậu mở nó ra và rồi cậu thấy họ tên cùng ảnh của mình trên trang đầu tiên.

Tuy vậy, tên của cậu đã hoàn toàn biến mất khỏi ô tương ứng.

“...hình của mình mờ đi nhiều rồi nhỉ...”

Màu sắc của bức ảnh nhân nhó của cậu đã biến đổi từ nhạt nhợt sang đơn sắc.

Nếu cứ thế này, việc nó trở thành một màu trắng xóa chỉ còn là vấn đề thời gian.

Một vài phút sau cậu bé nhận ra cô bé đã thở đều trên đùi cậu từ lúc nào.

*

Trong khi thư kí đang thay đồ ngủ cho cô bé đang ngáy khò, cậu bé chuẩn bị giường cho chúng, lấy hai tấm đệm dành cho khách từ phòng để đồ với sự giúp đỡ của giám đốc.

Đột nhiên, cậu bé nhớ ra điều quan trọng nhất.

“Chú giám đốc, chú có dụng cụ nào để sửa xe máy trong nhà không?”

“Xe máy?...À, đúng rồi. Cháu đến đây với chiếc xe máy. Nó hư rồi à?”

“Vâng. Năm ngày rồi.”

Giám đốc mở to mắt.

“...tội nghiệp! Vậy nói chú nghe, cháu cần gì?”

“Cháu chỉ cần thay thế vài bộ phận, vài dụng cụ đơn giản, phần này phần nọ...mà chắc là thêm chút dầu nhớt là ổn thôi.”

“Mhm. Đi tìm trong nhà kho nào. Có lẽ chú với cháu sẽ tìm được thứ gì trong đó.”

Nói xong giám đốc hướng ra ngoài vườn, theo sau là cậu bé.

✱

Tối hôm ấy. Mặt trời đã hoàn toàn biến mất khỏi bầu trời, và cả thế giới, cả cửa hàng tạp hóa nhỏ nằm giữa cánh đồng cỏ cũng không phải là ngoại lệ, bị bao trùm trong màn đêm đen. Vì rõ ràng không còn điện chiếu sáng, nguồn ánh sáng duy nhất là từ một trong những ngọn đèn lồng cổ kia. Tuy vậy, ánh sáng cam ấm áp của nó sáng đủ để mắt của chúng điều chỉnh quen với bóng tối và làm sáng căn phòng. Chắc hẳn những ngọn nến đang sử dụng này được tự làm ra. Đối với cậu bé và cô bé, ngọn nến phật phòng nhè nhẹ nhưng chiếu sáng mạnh mẽ trông rất đặc biệt và tượng trưng cho ‘nơi này’.

Bởi vì đây là một *nơi như thế*, không có tiếng ồn xe cộ và cảnh huyên náo như trong thành phố mà chúng đã quen. Thay vào đó, người ta có thể nghe thấy dàn hợp ca hòa quyện được những con côn trùng mùa hè biểu diễn, không khác gì hơn những âm thanh phiên hà cản trở giấc ngủ đối với người chưa quen.

Trong trường hợp của cậu bé, thứ âm thanh ồn ào này chẳng có gì đặc biệt. Chuyến du hành suốt ba tháng của cậu không phải là hình thức bên ngoài.

Tuy nhiên, có những tình huống mà ngay cả cậu bé cũng gặp vấn đề khi xử lý.

Ví dụ khi cậu chịu áp lực tâm lí nặng nề - giống lúc này đây, khi cô bé ngủ trên chiếc đệm ngay kế bên cậu.

Cậu không thể tưởng tượng rằng giám đốc làm việc này, thế nên chắc hẳn đây là một trò đùa của thư kí. Hai chiếc đệm được đặt sát rạt nhau không có chỗ trống ở giữa, trông cứ như cảnh đêm tân hôn.

Nhưng thư kí đã tính toán sai. Chắc hẳn chị dự đoán rằng cậu sẽ đỏ mặt như một quả cà chua và di chuyển đệm của cậu ra chỗ khác. Thật không may, điều ấy không xảy ra. Cậu bé là một nam sinh khỏe mạnh – một sự kiện ngọt ngào thế này chính xác là điều cậu mong muốn. Miễn như nó không làm cô bé mắng mỏ cậu.

Cậu ngồi xuống cạnh bên hành lí của chúng và bắt đầu chuẩn bị khởi hành vào ngày mai trong khi ngâm miệng ngân nga một bài hát.

Vì chúng không thể mang rau quả theo dưới mặt trời đỏ lửa này, đòi hỏi đồ dự trữ thì thật là vô lí.

Do đó, vấn đề liên quan đến thức ăn vẫn còn chưa được giải quyết, nhưng lo lắng chuyện ấy bây giờ cũng chẳng ích lợi gì. Chúng không còn gì khác ngoài việc dự trữ càng nhiều càng tốt trước khi khởi hành.

Nhưng dĩ nhiên có những thứ trở nên tốt hơn kể từ buổi sáng.

Đó là cậu đã tìm ra cách để sửa chiếc Super Cub của chúng.

Khi cậu lục lọi nhà kho cùng với giám đốc, họ đã tìm thấy vài thứ còn sử dụng được. Ngay cả loại bugi cũng y chang, có thể dễ dàng hiểu được rằng trong quá khứ từng có một chiếc Super Cub được giữ ở đây.

Với những bộ phận ấy, việc sửa chữa chiếc xe là hoàn toàn có thể.

“...a.”

Cậu lấy quyển nhật kí của chúng ra khi cậu bỗng nhớ đến nó. Hôm nay là lượt của cô bé vì cậu đã viết ngày hôm qua. *Chắc cô ấy cũng không dậy đâu nên mình để cạnh gối của cô ấy vậy.*

“Hử? Quyển sách kia là gì thế?”

Cậu bé ngẩng đầu lên khi giọng nói ai đó bất chợt hỏi.

Qua khe hở của cánh cửa trượt, cậu có thể thấy thư kí đang cầm một cây nến trong tay. Chị cũng đang mang một chiếc khăn, chắc hẳn chị mới vừa tắm xong. Bộ đồ ngủ xộc xệch cùng với mái tóc đang ướt của chị khiến chị trông thật gợi cảm.

Chị tò mò bước vào phòng và ngồi rúm lại bên cạnh cậu bé. Cậu nhẹ nhàng cười với chị.

“Nó là nhật kí...hay đúng hơn em nên gọi nó là sổ hành trình nhỉ?”

“Nó là ghi lại chuyến đi của em?”

“Ừm.”

“Quyển nhật kí này trông tuyệt thật nhỉ...của nước ngoài sao?”

Quyển sổ dày cộm với khung bằng đồng. Chưa kể nó còn có khóa. Nếu nó không được đặt lên một tấm đệm trong một ngôi nhà kiểu Nhật, trông nó giống hệt một quyển sách phép thuật.

“Chẳng biết. Không có nhãn hay bảng giá gì nữa hết.”

Cậu nghiêng đầu. Sau đó cậu lấy chiếc chìa khóa đi cùng xâu với chìa khóa của chiếc Super Cub ra và mở khóa quyển sách. Trên trang của ngày hôm qua người ta có thể thấy nét viết khác người của cậu.

“Ngày hôm qua...em viết đây à?”

“Ừ. Bọn em thay phiên nhau viết nhật kí nên hôm nay là lượt của cô ấy.” – Cậu bé cười nhẹ rồi hất cằm về phía cô bé đang ngủ say.

“Thôi, biết làm sao hơn. Chị chắc rằng cô bé sẽ nổi nóng nếu bây giờ bị chúng ta đánh thức.”

“Lần trước em gọi cô ấy dậy cũng trong tình cảnh này, em bị trừng phạt bằng một đòn khóa cổ. Lần sau chắc em sẽ bị cuộn tròn đập đầu xuống đất mất?”

Thư kí phá ra cười khi nghe thấy câu trả lời tự tin của cậu.

“Xem ra mỗi ngày của em cũng chẳng dễ dàng gì nhỉ.”

“Nhưng là thứ em tự mình lựa chọn lấy. Giống như chị thôi, chị thư kí.”

Chị cười khúc khích né tránh câu đăm chọc của cậu.

“Ôi, ôi. Em đúng là ranh ma mà. Thôi đừng ra vẻ ta đây nữa, em nên tắm rồi ngủ đi.”

Thư kí quay đi một cách tao nhã và rời khỏi phòng. Cậu bé dùng tay chống cằm trong khi nhìn từ phía sau. Không phải bởi vì cậu say mê đôi chân mịn màng của chị. Không, cậu đang suy tư về thứ gì đó trong lời nói của chị khiến cậu chú ý.

“...Tắm...”

Đầu tiên cậu nhìn cô bé đang ngủ.

“...Tắm à...”

Rồi cậu nhìn về phía nhà tắm.

Cậu không cần phải suy nghĩ quá lâu.

✱

Sáng sớm ngày hôm sau bên cánh cửa của cửa hàng.

Hai vị khách lữ hành chuẩn bị cho cuộc khởi hành sớm bởi vì chúng muốn đi khi mặt trời sớm vẫn còn ở gần đường chân trời.

“Bọn em không biết cảm ơn thế nào cho đủ vì sự tử tế của chị.” – Cô bé cúi đầu và cậu bé cũng vội vàng làm thế khi cậu thấy cô bé.

Máy của chiếc xe đã được cậu bé sửa chữa vào sáng sớm và bây giờ nó đang kêu như một con mèo con, trông như thể một ông già lụm cụp đã hồi xuân thành một vận động viên thể thao ở tuổi hai mươi. Thấy vậy, chiếc xe đang ở trong tình trạng tốt nhất.

“Bọn em cũng xin lỗi vì đã khiến chị làm bữa sáng dù bọn em đã được nhận rất nhiều.”

“Không sao đâu. Được nói chuyện với những người trẻ tuổi một lần nữa đúng là điều thú vị. Thật tiếc khi hai em không ở lại đây lâu hơn.”

Cậu bé mỉm cười khi thấy nụ cười vui tươi của thư kí.

“Nhưng bọn em vẫn còn trên một chuyến hành trình.”

“...Chị hiểu rồi. Các em cứ thoải mái đến thăm anh chị lúc nào cũng được.”

“Vâng. Nhưng chắc đó là trong tương lai xa.”

“...Giờ chị mới nhớ, chị chưa hỏi điểm đến của hai em. Nói chị nghe đi, cuộc hành trình của em đến đâu?” – Thư kí hỏi.

Cả hai đưa liếc nhìn nhau và trả lời ngay lập tức.

“Đến tận cùng thế giới!”

Đúng như dự đoán, thư kí mở to mắt nhìn chúng.

Câu trả lời của chúng có nghĩa rằng ‘hướng đến một nơi không tồn tại’. Có nghĩa rằng chúng không hề bận tâm đến việc chúng sẽ không bao giờ chạm đến đích. Nói cách khác, rằng chúng không hề có ý định ngừng cuộc hành trình của mình.

“Thế thì các cháu có thể sử dụng chút thức ăn được chứ?”

Giám đốc xuất hiện từ cánh cửa kính của cửa hàng và đang mang một vật khổng lồ trong tay.

Một trái dưa hấu to đến khó tin với vỏ sọc xanh lá và đen tuyệt vời của nó.

“A, ừ, có lẽ nó quá nhiều nước để nhét vừa bụng của hai cháu, nhưng chú đảm bảo nó ăn vô cùng ngon! Chú chọn trái sẽ chín trong vài ngày nữa vì ăn nó ngay thì không vui chút nào cả.”

“Chú nói thật không!?...tuyệt thật...nhưng mà, làm sao mang nó lên xe đây?”

Cậu bé lưỡng lự nhận lấy quả dưa hấu, nhưng rồi nhận ra nó nặng như cậu đã dự đoán trước. Không nặng đến nỗi ngang ngửa với cậu, nhưng vẫn không phải là thứ xách đi dễ dàng.

“Cậu dùng lưới là được chứ gì?” – Cô bé đề nghị và lấy từ trong đồng đồ để ngủ ra một chiếc lưới mà chúng dùng để làm võng. Cậu bé bước đi loạng choạng rồi đặt trái dưa hấu nặng trĩu lên chiếc xe.

“Không, ý của mình là bọn mình đặt nó ở đâu đây? Ghé sau thì có cậu chiếm chỗ rồi, đằng trước cũng hết chỗ để, tui bên thì nhiều khi trống thật, nhưng thăng bằng thì...”

“Được rồi, chú sẽ lấy thêm một quả dưa hấu nữa cho cân!”

Thư kí đẩy hông giám đốc khi anh đề nghị như thế. *Chắc, dù ở vị trí cao như thế, chú giám đốc chả biết rút kinh nghiệm gì cả.*

“Nhưng chắc là...bọn mình có thể giữ thăng bằng với chút nước bên phía đối diện...”

Trong khi cậu bé tắt máy xe và bắt đầu để hành lí xuống, thử cái gì đó, thư kí bí mật lại gần cô bé.

Xa xa khỏi giám đốc đang giúp cậu bé một tay, cuộc nói chuyện giữa những người phụ nữ bắt đầu.

“...Nghe này, cô bé. Đàn ông như lũ sói vậy, hãy nhớ cho kĩ!”

“A...ahahaha...Em sẽ ghi nhớ mà.”

Cô đã được kể như thế vài lần kể từ khi chúng quyết định khởi hành.

“Đầu tiên, không được ngủ chung giường dù có chuyện gì xảy ra! Người ta nói rằng em không được ngủ với con trai nữa sau khi đến tuổi mười bảy!”

“Em làm gì có!”

Miệng của cô bé nhanh chóng bị che lại.

Thư kí lảng tránh ánh mắt nghi ngờ của giám đốc và đặt tay vòng quanh cổ cô bé.

“...còn nữa, cẩn thận không được ngủ trước mặt ta!”

“Nghe chị nói cứ như chị có kinh nghiệm lắm rồi ấy.” – Cô bé đáp lại một cách khó chịu.

Thư kí nắm hai vai của cô bé.

“Em nghe này! Lỡ như hai em yêu nhau và có chuyện gì em-biết-rồi-đó, LUÔN LUÔN SỬ DỤNG BAO CAO SU!”

“Chị IM đi!!”

Cô bé đẩy thư kí một cách bức dọc đi và chị ngã một cái đầu điếng sau lưng.

Cậu bé nhìn trộm họ vài lần và nghiêng đầu.

“Bọn họ này giờ hơi ồn ào đấy. Không biết có chuyện gì không nhỉ?”

“Tốt hơn đừng để ý. Họ mãi mãi là điều bí ẩn đối với đàn ông chúng ta.”

“Không hiểu sao nghe nó vừa cực kì thuyết phục lại vừa cực kì thiếu thuyết phục khi chú nói thế, chú giám đốc à...”

“À, đó là khác biệt về kinh nghiệm sống.”

Một cuộc vật lộn giữa hai người phụ nữ sắp diễn ra trước mắt họ.

Vì cậu lo lắng cho cô bé, thật lòng cậu muốn giúp ngăn cản họ, nhưng như lịch sử đã chứng minh, cơ hội thành công cho một người đàn ông khi chen vào cuộc cãi cọ giữa những người phụ nữ là vô vọng. Khá nhất là cậu sẽ bị cả hai căn nhắc và rượt đuổi. Chắc chắn.

Trong khi cầu mong cuộc chiến của họ kết thúc trong hòa bình, cậu làm một cách nào đó đã đưa trái dừa hấu lên chiếc Super Cub thành công.

Cậu quay về phía hai người phụ nữ đang lớn tiếng tranh cãi với nhau.

“Mình chuẩn bị xong rồi này! Mình sắp xếp lại hành lí sao cho nước uống giữ được thăng bằng.”

Nghe thấy thế, cô bé thay đổi thái độ ngay lập tức và chạy về phía cậu.

“Chúng ta khởi hành nhé?”

“Được thôi...nhưng cậu có sao không?”

Cậu bé lấy khăn tay ra và lau mồ hôi cho cô. Bây giờ vẫn còn sớm để ướm đầm mồ hôi – chúng sắp lái xe dưới mặt trời đỏ lửa.

Trong khi cô bé đang cởi chiếc càvạt của cô một chút vì nóng, cậu bé đeo nón bảo hiểm nửa đầu vào và quay sang những người chủ nhà.

“Thôi, cháu đi đây.”

Cậu gật đầu về phía họ rồi tiến ra xe.

“Nếu hai cháu đã đi du hành đủ rồi, cứ việc đến thăm nhé! Sẵn tiện đây chú nói luôn, dâu tây sẽ chín vào tháng năm!”

“R~ồ!”

Cậu bé đá chân chống rồi ngồi lên yên, khiến bộ phận nhún của chiếc Super Cub oằn xuống sâu.

Sau đó, cô bé ngồi lên yên sau, vậy nên chiều cao của chiếc xe còn thấp hơn cả bình thường.

“Bé Cub có sao không thế? Nó không gãy ra làm đôi đâu nhỉ?”

“Ai mà biết...? Không, mình chắc rằng sẽ không sao đâu!”

Không rõ cậu khịt mũi tự lên tinh thần hay thở dài một cách ngao ngán, nhưng tiếng của động cơ sau khi xoay chìa khóa xóa tan những lo lắng ấy trong chớp mắt.

Cậu bé không thể che giấu nụ cười khi cậu cảm thấy sức rung từ từ nhưng mạnh mẽ của xi lanh đơn.

“...nó không hỏng giữa đường đâu nhỉ?”

“Đừng lo! Được rồi, đi thôi nào.”

“Ừm. Hiểu rồi.”

Cô bé khóa móc dưới cằm và vịn vào hông của cậu bé.

Cậu bé liếc nhanh cô để đảm bảo và quay lên phía trước ngay.

“Đi THÔI!”

Cậu lên ga và lái đi.

Đầu tiên chiếc xe chạy theo hình zig-zag vì hành lí nặng cộng thêm người ngồi trên, nhưng việc ấy ổn thỏa nhanh chóng khi tốc độ tăng lên. Giám đốc và thư kí vẫy tay chào chúng, hình ảnh của họ dần trở nên nhỏ hơn rồi nhỏ hơn và cuối cùng biến mất sau đoạn đường dốc lên xuống.

Trong khi từ từ tăng tốc, ít nhất chúng lại có thể được lái chiếc xe máy nhỏ này trên con đường đơn độc giữa cánh đồng cỏ.

Bây giờ là bây giờ sáng và vẫn đang là mùa hè. Chìm đắm trong ánh nắng nóng cháy của mặt trời chói lọi, một ngày đuổi theo ‘hồ nước bỏ trốn’ sắp bắt đầu.

Giao đoạn

“...Cậu?”

Cô bé lên tiếng một lúc sau khi chúng đã khởi hành.

“Hở?”

“...giám đốc nhắc rằng dâu tây sẽ chín vào tháng năm năm sau, đúng không?”

“...Ừ.”

“Cậu có nghĩ chú ấy sẽ còn cho đến lúc đó không?”

“...Mình không biết. Nhưng chắc chắn. Chuyện gì sẽ đến sớm hơn đây? Sự ‘biến mất’ của chú ấy hay mùa thu hoạch dâu tây?”

“...”

Một thoáng im lặng giữa chúng. Cô bé ôm chặt cậu.

Cố lên nhé, chị thư kí. Cố lên nhé!

Tiếng hét của cô mờ nhạt bởi tiếng thông khí của chiếc Super Cub và có lẽ không thấu đến ai, biến mất trên con đường nhựa mùa hè.

✱

Động cơ vài mã lực mạnh mẽ của chiếc Super Cub vẫn chạy tốt ngay cả khi cửa hàng của giám đốc biến mất sau đường chân trời. Khung cảnh mở ra từ hai bên đường không khác hôm qua gì lắm, nhưng lần này có thoải mái hơn nhờ tốc độ. Mặt trời vẫn tỏa những tia nắng chết người, nhưng những ngọn gió đã giảm thiểu chúng rất nhiều.

“...mà này, cậu?”

Cô bé đột nhiên gọi cậu. Bằng một giọng lạnh lùng.

“Vâng. Tôi có thể giúp cô được gì đây, thưa cô chủ?”

“Cậu có thể nói cho biết tại sao tôi có thể nghe mùi xà phòng thoang thoảng từ người của cậu không?”

Mặt của cậu bé tái xanh lại ngay lập tức.

“Cậu có thấy lạ không thế...? Ý của tôi là chính ‘tôi’ cũng không có dịp để tắm rửa nữa. Tại sao, ôi, tại sao vậy?”

“...tôi hôm qua...khi cậu ngủ rồi...m-mình nghĩ cậu sẽ giận nếu mình đánh thức cậu dậy...ui!”

Cô bé bọc những ngón tay của cô vòng quanh cổ của cậu.

“Thế à. Cậu còn gì để nói không?”

“K-khoan đ---

Cô bóp chặt lại.

“Hự!”

“Đồ độc ác DÃ MAN! Cậu có biết lần cuối tôi được tắm là khi nào không!? HƠN MỘT TUẦN rồi đấy!! Cậu có hiểu nỗi khổ sở này không!? Cái cảm giác bứt rứt của con gái không thể gọi được đầu của mình suốt nguyên một tuần đấy!!”

Ngay cả khi những phần sinh lực còn lại của cậu bé từ từ bị hút cạn bởi vòng tay chặt cứng của cô trên cổ, chiếc Super Cub bạc tiếp tục đi trên con đường dài dằng dặc với âm thanh mạnh mẽ.

Đôi cánh

Cậu bé nhìn lên những đám mây nặng nề, đen kịt trên bầu trời.

Mới lúc này thôi, bầu trời vẫn còn trong xanh, nhưng đám mây xám xịt từ từ bắt kịp từ đằng sau và khiến bầu trời trở nên u ám. Bầu trời u ám với tốc độ tựa như sấm sét và màu xanh da trời trước đó giờ có tưởng tượng ra cũng không thấy, đến nỗi còn không thể xác định mặt trời đang nằm ở đâu.

Màu xanh lá cây xung quanh không bị ảnh hưởng bởi những đám mây kia và vẫn không hề thay đổi. Hai đứa gặp hết nông trại này đến nông trại khác đã bị tuyết đè bẹp trong mùa đông năm ngoái và không có nông trại nào trong số đó có thể làm nơi trú mưa.

“...ôi thôi rồi. Chắc tha hồ mà tắm mưa đây. Mình chỉ mong bọn mình kịp thoát ra khỏi chỗ này...”

“Đừng lo! Lúc nào người ta cũng bảo tôi rằng tôi được mặt trời yêu mến đấy.”

“Thế thì tệ thật. Còn *mình* thì bị gọi là ‘kẻ gây mưa’. Thử đoán tại sao đi.”

“U-hử-”

Cô bé vừa quay người lại vừa cười khúc khích. Càng ngày những đám mây càng từ từ dày thêm lên như thể chúng sẽ bắt đầu tuôn xối xả lên đầu hai đứa bất cứ lúc nào.

Một vài người có thể thắc mắc rằng bị ướt một chút thì đã sao. Nhưng đó chỉ là cảm giác dành cho những ai có một tách cà phê nóng và một chiếc khăn lau khô chờ họ ở nhà.

Chúng cần có nhiên liệu để làm ấm cơ thể, chúng phải tự mình nhóm lửa và chúng phải làm khô đồ ướt của mình ngay lập tức. Chúng sẽ gặp rắc rối to nếu chúng bị cảm. Ngay cả khi tình huống xấu nhất không xảy ra, cả hai đứa đều phải chịu rủi ro bị đói đến chết nếu chúng buộc phải ở tại một nơi trong vài ngày.

“Nếu cứ thế này thì cả hai đứa mình bị cảm mất. Lỡ vậy thật thì ai sẽ chăm sóc ai?”

“Bình thường thì mình nghĩ rằng người nào còn sức thì sẽ chăm sóc người kia.”

“Thế thì nó trở thành quyết chiến xem ai bình phục trước tiên rồi!”

“Chẳng biết nữa...theo tiên đoán của cá nhân mình, cậu sẽ thắng trận quyết chiến, nhưng mình mới là người cười sau cùng.”

“...ý của cậu là sao?”

“À, mình có thể thấy cậu sẽ lại tiếp tục bệnh ra sao sau khi cậu vội vội vàng vàng đòi thắng cuộc bằng cách khẳng định cậu đã ‘bình phục’. Đương nhiên chẳng có cơ sở gì rồi.”

“.....”

Cậu đã bắn trúng tim đen. Cô bé thường hay bướng bỉnh và hấp tấp hết lần này đến lần khác. Đúng là tình cảnh cậu diễn tả hoàn toàn có khả năng xảy ra.

“Và rồi mình sẽ ăn hết dưa hấu cho xem! Dù sao dưa hấu làm cậu đau bụng mà, đúng không?”

“Không được! Chúng ta chỉ ăn quả dưa đó sau khi thi bịt mắt đập dưa! Hiểu chưa!?”

Quả dưa hấu to chúng nhận được từ giám đốc đã gần chín, đúng như anh đã dự đoán và nó kêu lên những tiếng êm tai khi cậu bé đập vào. Trong khi cậu chỉ chờ đợi thời điểm lí tưởng để ăn, chắc chắn cô bé đã quyết định ăn quả dưa hấu *thế nào* rồi. Ngay sự kiện đập dưa diễn ra đã được ấn định – mà không hề quan tâm đến ý kiến của cậu bé.

“Mình thừa nhận rằng nghe kế hoạch của cậu cũng hay...nhưng cậu có thấy bọn mình không có gây không?”

“Ừm...thế cái này thì sao?” – Cô bé nói và nhanh chân đá vào ống bô của bé Cub.

“Bỏ cái ý tưởng đó ngay! Nếu cậu làm vậy nó sẽ gãy làm đôi mất.”

Thật ra, bé Cub không thể gãy làm đôi chỉ với việc bỏ ống bô ra, nhưng cậu cố tình giữ kín chuyện này. Một lẽ, cậu không hề có ý định chạy băng băng trên đường với tiếng gầm rú như bọn đua xe và một lẽ khác, phá chiếc xe yêu quý của cậu, chiếc Super Cub, chỉ vì một trái dưa hấu vài ngày sau khi cuối cùng nó được sửa chữa thì có vẻ quá tàn nhẫn.

“Mm, thế thì thôi vậy. Kiểu này chúng ta chỉ cần kiếm một cây gậy vừa tay nằm đâu đó dưới đất là được rồi.”

“Nhưng không cần cứ nhất thiết phải bỏ trái dưa ra bằng gậy đâu. Ý của mình là bọn mình dùng dao gọt nó thế nào cũng xong mà.”

Tuy nhiên, ý kiến của cậu ngay từ đầu không có cơ hội được chấp nhận. Cô bé đã chuẩn bị đập trái dưa ra bằng gậy trong đầu của cô rồi. Và cậu không có quyền thay đổi bất cứ điều nào.

“A, chỗ nào có nước cũng tốt. Tội muốn ngâm lạnh nó rồi mới ăn.”

Cô bé hoàn toàn phớt lờ ý kiến của cậu như dự đoán và vồ lên trái dưa trên giá đỡ phía sau.

Cậu bé hoàn toàn đồng ý với cô bé rằng một quả dưa hấu to đến thế chỉ đem lại mùi vị thơm ngon thật sự khi được bỏ ra một cách trang trọng. Chỉ lấy nó làm một món tráng miệng sẽ là một sự lãng phí. Về điều này, cả hai đứa đều có chung suy nghĩ.

Chỉ là cậu bé không thể lạc quan như cô bé được.

Ngoài gậy ra, cậu dường như chắc rằng chúng sẽ không tìm được một nơi có nước lạnh một cách dễ dàng. Dĩ nhiên một con suối nhỏ cũng là đủ, nhưng còn phải xem xét màu sắc bầu trời hiện tại. Ở gần một con sông lúc này là nguy hiểm vô cùng.

Nhưng cậu không nói với cô bé vì cậu thấy không nhất thiết phải dập tắt tinh thần của cô.

Sau đó, hai vị khách lữ hành cùng chiếc xe Super Cub của chúng cứ tiếp tục đi và thỉnh thoảng lại băng ngang qua những giao lộ với tốc độ tối đa mà không hề đếm xỉa gì đến đèn giao thông.

Lí do cho việc này dĩ nhiên là vì thời tiết. Thời tiết cứ trở nên xấu hơn và những đám mây nặng nề hơn bất cứ lúc nào: dù chỉ mới qua giữa trưa, trời đã đen lại giống hết buổi trời buổi tối và lâu lâu chúng còn thấy cả sấm sét chớp nhoáng giữa những đám mây, trông như những quả bóng bụi được

nén chặt lại. Từ cảnh ấy chúng có thể dễ dàng nhận thấy cơn giông không còn ở xa nữa.

Đã qua bốn giờ chiều. Đằng xa phía trước con đường thẳng tắp không thay đổi, chúng phát hiện thứ gì đó.

“Gì thế nhỉ? Trông nó giống nhà kho hay sao vậy?”

“Chả biết... Từ khoảng cách này mình không dám chắc.”

Đâu đó phía trước con đường cắt ngang khung cảnh màu xanh lá cây, có một nhánh đường không được lát nhựa rải ra từ góc bên phải. Và xa hơn, cậu bé có thể thấy một thứ như một nhà kho được mạ kim loại bên ngoài đã hoàn toàn bị rỉ sét bào mòn.

Chỉ với đôi mắt, dĩ nhiên cậu không thể thấy nhiều như cô bé khi cô đang cầm ống nhòm, nhưng những gì mà chúng thấy chắc hẳn là đều như nhau từ khoảng cách này.

Hơn nữa, thứ thấy được bằng mắt thường nghĩ là chỉ cần tốn khoảng vài phút trên bé Cub là đến nơi. Bởi vì không còn lối rẽ nào khác cho đến khi đến đó, chúng quyết định tiếp cận tòa nhà ấy.

Vài phút sau.

Cùng với tiếng thắng xe kêu lên phản đối của bé Cub, chúng dừng lại và đồ đặc nặng nề của chúng khiến hệ thống chống xóc trước chìm xuống sâu. Khói bốc ra từ động cơ nóng như hơi nước chắc hẳn là do cậu bé hơi nhấn thêm ga.

Nhà kho trong tình trạng tốt hơn nhiều so với tiên đoán trước của chúng từ đằng xa; nó đúng là đã bị rỉ sét, nhưng trên tường và trần không bị lỗ thủng nào cả.

Cô bé bước xuống khỏi ghế sau và cậu bé đạp chiếc Super Cub dưới mái nhà ở nơi không chứa đồ.

Bây giờ trời vẫn chưa mưa thế nên may mắn làm sao chúng không trở nên những con chuột lột ướt mèm.

“Phù, nhờ trời mà chúng ta đến đây kịp lúc.” – Cô bé thở phào nhẹ nhõm nói.

“Ừ. Bây giờ vẫn chưa mưa đâu, nhưng mình nghĩ bọn mình ở đây là ổn rồi.”

Cậu nhìn lên căn nhà kho đằng sau lưng cậu.

Tòa nhà được lợp thép mỏng đứng lơ lửng được bao quanh bởi một màu xanh lá vô tận thật ra không to lắm. Xét về kích cỡ và hình dáng, nó trông khoảng một nhà thể thao nhỏ.

Phía trước là một cánh cửa kéo bằng kim loại mà có thể đưa những vật lớn qua đó, nhưng cũng giống như tòa nhà, nó bị rỉ sét bào mòn. Trông về bên ngoài, nơi này không được bảo trì thường xuyên lắm. Đáng lẽ ra ít nhất cũng phải có kí hiệu của công ti chịu trách nhiệm hay gì đó, nhưng vì cả những thứ như thế cũng không hiện diện nên dường như lúc này nhà kho không được ai sử dụng cả.

Sau khi cậu bé tắt máy và cởi nón bảo hiểm ra, chiếc xe tải bên cạnh căn nhà lọt vào tầm mắt của cậu.

Trái ngược với nhà kho mục nát từ đầu đến chân, đám răng sắp đổ sụp thành bột oxide sắt bất cứ giây phút nào, chiếc xe tải chở trên lưng thùng chứa hàng sáng bạc lấp lánh và đậu dọc bên tòa nhà. Rõ ràng nó quá mới, không thích hợp với nơi này và nó nằm dưới mái nhà nhô ra, khuất khỏi con đường.

“...Có một chiếc xe tải. Chắc bọn mình lấy thêm được chút nhiên liệu.”

“Sao cậu không tranh thủ cả chiếc xe luôn đi? Một chuyến đi với máy điều hòa nhiệt độ đang chờ đón chúng ta!”

“Không được. Hay cậu nghĩ mình có bằng lái xe tải?” – Cậu bé cười gượng nói rồi đá chân chống xuống sau khi di chuyển chiếc xe máy về phía nhà kho một chút để nó không bị dính mưa. Dĩ nhiên cậu không quên thận trọng đảm bảo thắng bằng vì mớ hành lí khá nặng nhọc chút nào của chúng.

“Ai mà để ý bằng lái chứ? Trong suốt chuyến đi, chúng ta đã gặp cảnh sát giao thông mặc đồng phục bao giờ đâu, cả một chiếc xe cảnh sát cũng không có. Hơn nữa, cả hai chúng ta đều làm gì có bằng lái xe máy, thế mà chúng ta đang cưỡi chiếc Super Cub đây thôi.”

“Ý của mình là mình chả biết lái nó làm sao cả! Cái thứ này không phải như xe gắn máy, cứ lấy kinh nghiệm từ đạp xe đạp là tự học xong. Cậu trông chờ gì ở một người chưa hề nhìn thấy ghế tài xế lấy một lần trong đời mà lái được cái xe tải bốn tấn như mình chứ?”

“Vậy thì kiếm ai đó biết lái dạy cậu đi.” – Cô bé nói, có hơi chút dọa dẫm.

Cậu bé nhún vai – “Ừ, đợi khi nào có người như vậy đã.”

“Có mà!” – Cô bé khẳng định và lời khẳng định ấy khiến cậu nhìn cô. Trên mặt của cậu hiện rõ dòng chữ yêu cầu giải thích.

“Trước hết, dấu chân. Nhìn kia.” – Cô bé nói, chỉ về phía dấu vết dưới chân cô. Những dấu chân khô trông khác hẳn với giày của chúng rải rác khắp sân.

“Nhìn kích cỡ thì có thể đoán chắc rằng đây là đàn ông. Có vẻ người này mang giày thể thao nên nhiều khi người ấy cũng khoảng chừng tuổi chúng ta. Nhìn độ khô của dấu chân, tôi cho rằng những dấu chân này xuất hiện trong khoảng cơn mưa hai tuần trước.”

“...Tóm lại, vào gần đây đã có ai đó ở nơi này và có khả năng vẫn còn ở lại?”

“Chính xác! Thế nào? Vậy mới gọi là ‘lí lẽ’ chứ.”

Cô bé chống hông ra về ta đây, trong khi cậu bé chỉ biết thờ dài.

“Nếu người đó khoảng tuổi bọn mình, người đó chắc chẳng biết lái xe tải đâu nhỉ?”

“...”

Cô bé đứng chết trân tại tư thế cũ.

“Chưa kể, nếu những dấu chân ấy thuộc về một người trưởng thành có hiểu biết như thế, cậu có nghĩ rằng người ta sẵn sàng để chiếc xe cho chúng ta không?”

Cô hoàn toàn không nói nên lời.

Ngay cả cô bé cũng nhận thức được mất đi phương tiện di chuyển ở giữa nơi đồng trống này nguy hiểm chết người thế nào --- không, đồng ‘hoang’ mới đúng.

Dĩ nhiên là cô biết rồi! Cô không đời nào quên được mớ rắc rối mà chúng phải đối mặt với động cơ của bé Cub vài ngày trước.

“Mà nếu bọn mình may mắn, nhiều nhất bọn mình cũng có thể lấy được thêm chút nhiên liệu từ người ta. Nhưng mình nghĩ xe tải kiểu này là động cơ diesel nên chắc có cả gas nhỉ?”

“.....”

Miệng của cô bé vẫn đóng chặt. Rõ ràng cô không hề bằng lòng khi kết luận của cô bị hồng hết cả.

Cậu bé xoay người khỏi cô bé đang đứng rầu rĩ và mở to miệng ra để phát âm thật lớn.

“Xin chàoooooo? Có ai ở đây khônggggg?”

Không có tiếng trả lời. Những bức tường được lợp bằng mái tôn nên giọng nói của cậu chắc hẳn vang qua được.

“Bọn mình vào nhà bây giờ được chưa, trước khi trời đổ mưa? Hơn nữa, nhiều khi bọn mình tìm được cái cây nào đó để dùng bỏ quả dưa hấu ra.”

Một tiếng kéo kẹt chói tai vang lên khi những thứ chặn đường đến cánh cửa sắt bị phá.

Chúng đi đến chỗ cửa ra vào lớn được thiết kế để chuyển đồ vật qua đó. Mở cánh cửa bằng tay không khiến tay của cậu bé đau điếng, nhưng cánh cửa ra vào thông thường phía bên hông tòa nhà đã bị đóng kín với dây nhợ quấn đầy nắm đấm và cửa sau đã bị khóa. Do đó, đây là lối duy nhất để vào. Dĩ nhiên chúng chỉ cần đập vỡ kính và chui vào, nhưng chúng quyết định không quá đáng đến thế.

Chúng không biết liệu cánh cửa bị khóa chặt kia là việc làm của ‘người sinh sống tại đây’, nhưng nhìn từ vết rỉ sét mà đổ trên sợi dây, nó đã không được mở sau nhiều tháng.

Tuy vậy, cánh cửa kéo cũng thế. Bằng chứng là rỉ sét bắt đầu rơi xuống từ khe cửa ở trên khi cậu bé cố hết sức dùng tay và chân của mình để mở nó ra.

Do đó, có vẻ như cánh cửa này cũng không được sử dụng. Chủ nhân của nơi đây chắc hẳn đi lối cửa sau.

“Moờ...ra nào...”

Rỉ sét đỏ rớt xuống đầu của cậu cùng với tiếng âm ỉ.

Cậu bé cuối cùng mở được cánh cửa thành công bằng cách ép vai và chân vào giữa. Có vẻ như lâu lâu dùng vũ lực cũng có lợi.

“Chà chà...Xin chàooo? Có ai ở đây khôngggg?”

Cô bé nhảy vào nhà kho mà không thêm để ý hiểu cho rằng cậu bé đã vất vả thế nào. Còn về phần cậu bé, cậu đang ngồi dưới đất duỗi chân ra và thở hổn hển. Rỉ sét phủ đầy đầu cậu như lớp băng trên bánh.

Từ những gì chúng thấy, trần nhà không bị dột, nước mưa không thể chảy vào và nó trông có vẻ đủ kiên cố để chịu đựng cơn bão. Nhiệt độ cũng khá mát mẻ, khiến nơi này nhìn chung ‘thoải mái’ – nếu chỉ tính những tiêu chí ấy! Tuy nhiên, vì cái mùi mốc tẻ hại và bầu trời u ám xám xịt, chúng không thể gọi nhà kho này như trên được.

Nhìn từ bên ngoài, trông nó như một doanh trại đơn giản được dựng bằng tôn, nhưng không hẳn thế. Mặt đất vẫn đề trông không, trần nhà có sử dụng vật liệu chống nhiệt và cũng có những ngọn đèn huỳnh quang dù đã bị tắt. Còn có cả những máy điều hòa nhiệt độ công suất yếu dành cho những nơi làm việc.

Mà nếu xét theo kiểu ấy thì nơi này tốt gấp cả ngàn lần so với cắm trại bên ngoài. Vì thế, chúng chọn nhà kho làm nơi cắm trại hôm nay.

Cậu bé nhìn một vòng, rỉ sét dính đầy tay cậu.

“Hình như tòa nhà này không được sử dụng làm nhà kho.”

“Ý cậu là sao?”

Trong khi cời cột tóc ra – cô bé sử dụng cột tóc vì nếu không tóc của cô sẽ gây vướng víu – cô quay sang cậu bé.

“Cậu có thấy ở đây có hàng hóa gì không? Chỉ dấu vết lưu lại thôi cũng được? Tất cả những gì có ở đây là thứ này...”

Thứ mà cậu đang nói đến là một trong những thứ không quen thuộc lắm có thể thấy ở nơi giống với nhà kho. Một thứ là dụng cụ cố định kim loại tự làm. Trên vài chiếc bàn và ghế làm việc, có những dụng cụ tốt hơn tốt hơn hẳn những thứ cậu hiện đang sở hữu và các công cụ hình dạng kì lạ và vật dụng dùng để đo đạc.

Tóm lại, trông chúng như thể chúng dành cho một mục đích riêng nào đó.

Đúng rồi, giống như là...

“...Một nhà để xe?”

“Ừ. Mình nghĩ những dụng cụ này để bảo trì hay lắp ráp thứ gì đó.”

Tất cả các dụng cụ đều được đặt vào đồ đựng thiết bị gắn ở giữa và trông có vẻ ăn khớp với nhau. Cậu không biết những thứ gì đã được gắn lên những bậc ấy, nhưng cậu có linh cảm rằng chắc hẳn nơi này là một nơi dành cho nhiều người cùng làm một việc.

“Ai đó?”

Cả hai đứa giật mình vì giọng nói bất chợt vang lên và vội vàng quay mặt về phía đầu bên kia của nhà kho để rồi tim của chúng đập lỡ thêm một nhịp.

“Chậc...! Sao hai đứa dám mở cửa rồi làm tổ ở đây hả...Hai đứa đang làm gì trong nhà của ta vậy?”

Anh là một thanh niên ở độ tuổi đôi mươi. Trang phục của anh gồm một chiếc quần đơn giản và một chiếc áo thun, và trong khi thân hình của anh khó có thể gọi là tráng kiện, đó vẫn mang dáng dấp của một người chơi thể thao.

Thế nhưng.

Thế nhưng thứ làm chúng sốc nhất chính là gương mặt của anh.

Trắng bệch hoàn toàn. Sự mất màu sắc mà giám đốc đang chịu đựng không thể so sánh được với anh. Màu da có thể thấy được của anh chỉ hoàn toàn là một màu trắng như thể anh đang ở trong một tấm hình trắng đen.

Không, vì có bóng, trắng bệch có lẽ không đúng lắm. Anh thiếu màu sắc đến nỗi trông như thể anh đã bị cắt ra và bị thay thế bằng phim đơn sắc.

“Cái gì hả? Trông ta dị hợm lắm sao?”

“...Cũng hơi hơi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người tiến đến giai đoạn cuối thế này...”

“Ta chả có hứng thú gì hết. Nếu các người không muốn gì từ ta thì biến đi cho khuất mắt.”

“Ồ, thật ra là có đó. Trời có vẻ như sắp mưa và xe máy của chúng tôi sẽ không đi được xa. Xin hãy để chúng tôi ở lại đây chỉ một đêm thôi. Hơn nữa, chúng tôi có thể mượn cây gậy hay thứ nào đó thích hợp để bỏ dưa hấu không?”

Người đàn ông nhú mày.

“.....Cây gậy?”

“Đúng. Chúng tôi có nhận một quả dưa hấu ngoại cỡ từ một người tử tế chúng tôi gặp trên đường đi, nhưng chúng tôi có chút rắc rối khi không tìm ra được dụng cụ nào để cắt nó ra. Vì thế, chúng tôi nghĩ tại sao chúng tôi không sử dụng cơ hội này để bỏ nó ra cho thật hoành tráng. Tuy nhiên, chúng tôi thiếu một cây gậy thích hợp trong hành lí.” – Cô bé nói một cách trôi chảy với nụ cười đáng mến và trong phút chốc, người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào cô với vẻ nghi ngờ.

“...Cứ tự nhiên sử dụng thứ gì tùy thích. Nhưng đừng động tay vào những vật ta đang dùng!” – Người đàn ông nói khi cuối cùng anh đã chịu thua và bỏ đi cái một về phía chiếc văng cột ở đằng sau phòng. Có vẻ anh sử dụng góc nhà kho để làm chỗ ngủ, nơi mà anh đã tách biệt với phần còn lại.

Cô bé khẽ thở ra và quay lại.

“Này cậu, nghe rõ chưa? Hãy nhận ý tốt của anh ta và đi tìm cây gậy như một phần của buổi giải lao nho nhỏ đi.”

“U-ừ...”

Cậu bé tham gia vào cuộc tìm kiếm với chút sợ sệt khi thấy nụ cười ép buộc của cô bé không để cậu từ chối.

Dù sao, không nên thách thức cô vào thời điểm không thích hợp.

Đầu tiên, cả hai đưa đến một dãy giá gác đầy những dụng cụ và đồ đạc và bắt đầu tìm kiếm thứ nào đó hợp với nhu cầu của chúng.

“Này cậu ơi? Cái này thì sao?”

“Cậu định lấy cờ lê để đập dừa à?...thôi, trừ cái ý tưởng đó ra, độ dài của nó cũng không hợp. Ngắn quá.”

“Thế cái này thì sao?”

“Cây búa hả...nó sẽ chèn bẹp ra mất!”

“Mmmhh...thế chắc phải cái này.”

“Cậu định làm cái quái gì với đồ tuốt dây điện vậy hả?”

Cậu bé hơi choáng váng khi cô bé cứ gì trong tầm tay cũng đưa cậu.

Nhưng cậu cũng nhận thấy rằng những dụng cụ ở đây có phần kì lạ.

Dụng cụ ở đây có đầy đủ các loại cả, nhưng tất cả đều khá nhỏ. Cậu nghĩ rằng cậu có thể tìm được bulông ốc vít với nhiều đường kính, nhưng ngay cả cái to nhất vẫn nhỏ hơn nhiều so với chuẩn thông thường.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế đầu nhìn chúng qua đôi mắt vật vờ của anh lên tiếng lẩm nhảm về cuộc tìm kiếm của chúng.

“...hừm. Du lịch theo cặp, cóc thêm quan tâm đến trường lớp hả? Hai nhóc phốt đời quá nhỉ?”

Cô bé không hề để giọng nói lảm bảm sau lưng mình lọt khỏi tai.

Cô cả gan trả đũa bằng giọng nói nhỏ bé mà không hề ngại đôi tay đang lực lọi của mình.

“Hử? Tôi nghĩ thế vẫn còn tốt hơn làm một kẻ mới sáng sớm đã say bí tỉ chán.”

Bầu không khí bị kéo căng. Chắc hẳn anh đã nghe cô bé nói.

“.....một con nhóc như cô làm gì hiểu được ta...”

“Hở, nhưng tôi tin rằng tôi có thể hiểu được phần nhỏ bé nào đó của anh!”

Cô nhanh chóng đứng dậy và quay về phía anh – rồi quãng thứ gì đó nhanh đến nỗi mắt thường không kịp nhìn.

Vật bay xuống ngay dưới chân anh với những trang giấy lật phật rõ ràng là quyển sổ tay học sinh của cô, thứ mà cô luôn mang theo bên người.

“Nhìn tấm thẻ học sinh cho kĩ vào.”

“.....rồi thì sao...”

Người đàn ông miễn cưỡng nhặt nó lên nhưng lại cau mày khi anh thấy những trang giấy mở ra – như thể anh đang nhìn thứ gì đó chẳng có nghĩa lí gì cả.

Tấm hình của cô bé được dán vào thẻ học sinh đã phai mờ nhiều đến mức khó có thể phân biệt rằng ở đó có gì hay không.

Tên và số học sinh của cô đã hoàn toàn mất đi, dấu hiệu cho thấy một khoảng thời gian đã qua kể từ khi cô bắt đầu ‘biến mất’.

Người đàn ông hơi tròn mắt.

“Triệu chứng của tôi vẫn chưa tiến triển nhiều như anh, nhưng trước sau gì cũng sẽ đến thôi! Nếu anh hỏi tôi thì tôi dám chắc rằng đó chỉ là vấn đề thời gian.” – Không hiểu vì sao cô bắt đầu tự kiêu, khiến cậu bé nhìn cô một cách kì quặc dù ngay sau đó cậu liếc mắt nhìn sang chỗ khác.

“...hừm. Đúng chỉ mới có một chút...”

“Cái...!”

Để cản cô bé không đáp trả lại nữa, anh quăng lại cho cô tấm thẻ học sinh và quay lưng.

“.....Cô nên ăn quả dưa hấu đó nhanh lên và biến đi khỏi đây.”

Sau khi để lại chỉ những lời nói đó, anh đứng lên, kéo tấm màn và che tầm mắt của chúng.

✱

Cuộc tìm kiếm của chúng xem ra khó hơn những gì chúng tưởng; đồng hồ chỉ bảy giờ tối, đúng lúc chúng rời khỏi nhà kho vì chúng đã chịu thua, không tìm bên trong nữa.

Trời vẫn chưa mưa, nhưng vì không có ánh sáng mặt trời, bên ngoài tối đến nỗi chẳng làm được gì mà thiếu đèn pin.

“Trời ơi!! Đúng là một ông già say xỉn không biết điều!”

“Nếu cậu xét tuổi của anh ta thì gọi là ‘ông già say xỉn’ có hơi ác không?”

“Cái gì? Cậu theo phe ông già đó hả?”

Cậu bé cười gượng, nhìn cô đá một trong những cây cột hình chữ H của nhà kho để trút giận.

“Cậu muốn nói gì thì nói, nhưng...dù sao anh ta cho phép bọn mình mượn cây gậy đã là có giúp đỡ rồi.”

“Và chả thấy cây gậy đó ở đâu cả! Đó là tại sao tôi bảo cậu gỡ cái thứ đó ra và lấy dùng đi.”

“Nhưng ‘cái thứ đó’ là ống thoát nước của máy điều hòa. Anh ta sẽ bực mình nếu bọn mình cứ gỡ nó ra!”

“Sao chúng ta phải quan tâm chứ?”

“Có chứ sao không!” – Cậu bé cười to và lấy hai đèn pin ra khỏi balô được gắn vào chiếc Super Cub. Cậu đưa một cây đèn pin cho cô.

“Quả dưa hấu của mình sao rồi?” – Cậu bé lăm bắm và lấy ngón tay đập đập lên quả dưa hấu và một tiếng đục đục, êm tai vang lên. Nó vừa chín tới. Có thể nói một cách chắc chắn rằng hôm nay và ngày mai là thời điểm tốt nhất để ăn nó. Nếu không, nó sẽ bị chín quá. Nếu đến chừng đó mà chúng vẫn chưa tìm được gì, chúng sẽ phải bỏ dưa ra bằng tay.

Cậu bé đột nhiên nhớ ra chiếc xe tải đậu bên hông nhà kho.

Cậu dừng lại nghĩ một lúc và kéo khóa của chiếc túi ra.

“Vậy rút cuộc giờ chúng ta làm gì đây?”

“Hm...xem bên trong xe tải thử xem nào?”

“Xe tải? Aaa, cái xe bên ngoài ấy hả?”

“Chứ còn gì, nó vẫn còn chất đầy đồ đạc mà.” – Cậu bé khẳng định, có vẻ chắc chắn, khiến cô bé đi theo cậu ngạc nhiên gật gật đầu.

Sau khi chúng tiến ra chỗ chiếc xe tải và đóng cánh cửa sắt rỉ sét, góc phòng ngủ được ngăn cách khẽ chuyển động.

Vì trời quá tối, cậu bé bật đèn pin lên.

Trông từ đằng xa cậu chỉ có ấn tượng nó là một chiếc xe tải bình thường, nhưng khi chúng đến gần, nó lớn hơn những gì cậu tưởng tượng.

Thùng chở hàng sáng bạc trông có hơi bất thường khi so với nhà kho đã bị hư hại nặng. Một dấu hiệu khác cho thấy chiếc xe tải không được sử dụng gần đây là vỏ bánh xe của nó không bẩn cho lắm.

“Hình như đây là xe tải thuê. Thấy cái dấu trên biển số xe không?” – Cô bé chỉ ra.

“Ừm, anh ta thuê nó sao? Không biết tại sao nhi.”

“À, để vận chuyển thứ gì đó. Chắc thế. Nhưng nếu cậu hỏi tôi thì thời hạn thuê đã hết rồi. Anh ta là một tên tội phạm.”

Chúng đi vòng quanh chiếc xe, xem xét sơ qua và thấy rằng ít nhất thùng chở hàng không bị khóa.

Chúng không biết thứ gì ở bên trong nhưng chúng có thể đoán được. Dù sao, đây là một chiếc xe tải được thuê chở đồ nằm kế bên một nhà kho thiết kế để lắp ráp thứ gì đó lại với nhau.

“...Vậy...trong đây là thứ dùng cho nhà kho à?”

“Mình nghĩ vậy. Nếu không có ở trong nhà kho, chắc chắn nó phải ở đây.” – Cậu giải thích và nắm tay cầm cửa.

Cậu nhảy lên bậc thang và kéo mạnh hết sức có thể và cánh cửa đôi mở ra với tiếng cọt két nhỏ.

Cậu bé suýt té xuống vì cậu đã sử dụng quá nhiều lực, nhưng cuối cùng cậu giữ được thăng bằng cách nắm lấy chân song cửa.

“.....hờ? Cái gì đây?”

“...chắc là...”

Cậu bé không nói nên lời. Nói nghiêm túc thì đó không phải vì nó trái với mong đợi của cậu, nhưng bởi vì thứ cậu thấy vượt xa mong đợi ấy.

Cả hai bước vào thùng chở hàng như thể bị cuốn vào đó.

Ánh sáng lạnh lẽo từ đèn pin của cậu chiếu sáng vào trong thùng chở hàng và bị một tấm phong mờ trên tấm bảng dài phản chiếu lại. Dù số khung được tạo bởi chất liệu trắng như tuyết thể vô cùng nhỏ, chiều dài của nó chiếm cả không gian của một thùng hàng trên chiếc xe tải bốn tấn.

Trong buổi hòa âm của bóng tối và ánh sáng, tấm phong đơn giản nhưng rất công phu và những chỗ uốn cong nghệ thuật trông vô cùng bắt mắt.

“.....đừng động vào đó.”

Chúng quay người lại ngay lập tức và thấy người đàn ông vừa lúc này.

Cô bé trông có hơi thất vọng vì cô đã cảnh giác thái độ huênh hoang của anh như lúc họ mới gặp lần đầu. Cô nhảy xuống bậc chứa hàng, nhưng không hiểu sao cậu bé vẫn ở đó.

Người đàn ông quay sang nhìn thẳng vào cậu và ném ánh mắt lão đảo khả nghi.

“...cậu biết đây là gì hả?”

“Biết. Thứ cực kì dài, trông như tấm bảng đó là cánh chính của một chiếc máy bay sức người. Nó trong suốt là kết quả của việc sử dụng tấm phong polymer mỏng thêm vào bộ khung để giảm trọng lượng.”

Bộ khung đáng lẽ ra phải màu đen vì đã sử dụng sợi nhựa gia cường nhưng ở đây nó màu trắng.

“...đúng thế. Đúng ra nó sẽ thách thức chuyến bay không ngừng nghỉ đến eo biển Dover.”

“Tuyệt thật!”

Cậu bé quay người trở lại phía trong.

Một máy bay sức người thông thường có tổng chiều ngang khoảng ba mươi mét, nhưng một chiếc cánh này thôi đã gần hai mươi mét. Nhất định đây là loại máy bay to để bay đường dài.

“...Thì ra nhà kho được sử dụng để ghép thứ này lại với nhau...” – Cô bé thở ra và nói khi cuối cùng cô đã hiểu ra mọi việc trước khi bước ra khỏi chiếc xe tải. Tuy vậy, dường như có thứ gì đó khiến cô bận tâm nên cô dừng lại. “...Hờ? Tại sao anh lại lắp nó ở một nơi hẻo lánh thế này? Chắc anh đâu định bay suốt từ Nhật đến Anh, đúng không?”

“Để bay thử. Eo biển Dover nằm giữa biên giới Anh và Pháp nên chỉ việc lấy giấy phép bay không thôi đã đủ phiền phức rồi. Ta không ngu tới nỗi thực hiện sự kiện chính ngay đâu.” – Anh vừa trả lời vừa gãi đầu thờ ơ.

“...Vậy tại sao nó vẫn còn chưa hoàn chỉnh?”

“...đó là vì tất cả những đồng sự của ta biến mất ngay vào ngày bọn ta chở nó đến đây.” – Anh thì thầm, khiến cô bé không nói nên lời. “Dự án đi được nửa đường, nó bộc phát ra tất cả thành viên. Hầu hết tất cả bọn ta bỏ việc vì mọi người có việc làm và tiếp tục thực hiện dự án trong khi sống bằng tiền trợ cấp thất nghiệp. Mà cuối cùng bọn ta chỉ mới làm xong được những bộ phận...” – Anh trả lời một cách hồ hững trong lúc cô bé đã ngoảnh ánh mắt sang chỗ khác trong vô thức. “Ta là người cuối cùng mắc phải nó và là người cuối cùng ở lại. Và ngay cả ta cũng ở trong tình trạng tồi tệ đến mức này rồi...Này nhóc, bây giờ cậu ra khỏi đó được chưa?”

Tuy vậy, cậu bé không hề có dấu hiệu nào sẽ bước xuống.

“...anh không định bay nó sao?”

Cậu bé nhìn người đàn ông từ sàn thùng chứa hàng như thể nhìn xuống anh.

“Không phải ‘ta không làm’, mà là ‘ta không thể’. Một mình ta lắp hết các bộ phận lại với nhau là điều bất khả thi. Mà ngay từ đầu, đây không phải là việc của cậu.”

Cậu bé thở dài khá nặng nề và...

“Được rồi, thế thì rá cái thứ này ra thành từng mảnh và sử dụng nó cho quả dưa hấu của bọn mình.”

Cậu đề nghị một cách trắng trợn.

“Hả!?”

Người đầu tiên nghi ngờ liệu đầu óc của cậu có còn tỉnh táo hay không và lên tiếng phản đối là cô bé.

“Cậu có nghe anh ta nói gì không vậy!? Này cậu, đây là một chiếc máy bay vô giá! Tác phẩm dựng nên bởi sự cộng tác của kẻ say khướt ấy và đồng sự của anh ta, cậu biết không!?”

“Nhưng nếu không ai lái nó bay thì không phải nó là một đồng rác sao?”

Cô bé có thể cảm thấy hầu hết sự phẫn nộ bùng cháy trong người đàn ông kể bên cô. Cô nuốt nước bọt và lùi xuống một bước.

“Nhóc...cậu có biết rằng bọn ta trải qua bao nhiêu khó khăn để dựng lên nó không...!”

“Tôi không biết! Nhưng tôi có thể đoán ra được. Làm ra một thứ tuyệt vời như thế này mà không hề có nhà tài trợ chắc hẳn khó khăn không tưởng tượng nổi.”

“Thế thì đừng...”

Cậu bé chặn ngang anh: “Nhưng anh đâu có lái nó đâu, phải chứ? Chính anh nói rằng bọn tôi có thể lấy bất cứ thứ gì anh không dùng nữa. Và anh không sử dụng nó, đúng không?”

Người đàn ông im lặng.

“Biến nó thành phế liệu hay cứ để những bộ phận nằm đó không đụng vào cũng hoàn toàn giống như những gian khổ của anh hóa ra công dã tràng! Nếu anh định để nó mọc meo ở đây, thà để bọn tôi lợi dụng nó xử lý quả dưa hấu còn có ích hơn.”

“.....Đừng phán bừa!”

Cô bé lùi lại thêm một bước nữa vì ngạc nhiên bởi tiếng thét của anh. Dù phương châm của cô là ‘Cãi nhau hả? Hay lắm! TIẾN LÊN!’, cô không giỏi với những lời khiêu khích đầy tính logic.

Cậu bé giỏi hơn nhiều so với cô ở mặt biết đâm vào điểm yếu của đối phương.

“Phán bừa? Thật không? Tôi nghĩ cứ để nó lên men trong xe tải mãi mãi còn vớ vẩn gấp bội nữa kìa. Dù sao, chúng ta đâu có ngâm rượu gì ở đây.”

Cậu nở nụ cười độc địa trong khi ngược lại, người đàn ông nhăn mặt.

“...thế thì...ta phải làm gì đây!?”

“À, để xem...không phải sử dụng nó vì mục đích ban đầu nó được chế tạo ra là tốt nhất sao?”

“...cái gì...?”

“Hãy lái nó bay lên!”

Người đàn ông há hốc mồm---cô bé bên cạnh anh lộ vẻ mặt nửa ngạc nhiên, nửa bối rối.

Giọng điệu khiêu khích đột ngột biến mất khỏi lời nói của cậu bé và cậu tiếp tục mỉm cười như thể

cậu đang nói chuyện với một người bạn thân: “Anh cần giúp đỡ lắp ráp chúng lại với nhau, đúng không? Giờ thì anh không còn cô độc nữa! Tổng cộng có ba người đây.”

Người đàn ông thả lỏng nắm đấm của mình và hướng ánh mắt về phía chiếc máy bay trong thùng chở đồ.

“.....Cậu nói ta sẽ bay chiếc máy bay này một mình, dù tất cả cộng sự của ta đã biến mất...?” – Anh thì thầm.

Cậu bé mỉm cười nhẹ nhàng. “À, đương nhiên rồi. Dù sao nó được thiết kế chỉ dành cho một người. Không phải anh quên rằng chính anh cũng thuộc về những ‘cộng sự’ ấy sao?”

“.....Giờ đã quá muộn để đến Dover rồi. Lái nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cậu biết mà...?”

“Mh, để xem...tốc độ tan biến khác nhau giữa người này với người khác...nhưng rõ ràng anh đang ở trong giai đoạn cuối. Hơn nữa, khá khó để anh bay được đến Dover ngay cả khi chúng ta có cả một tá máy mẫn với tình trạng hiện tại của thế giới.”

“Bọn ta tiến xa đến mức này...vì bọn ta muốn phá kỉ lục bay ngang qua Dover...bay ở đây chẳng ghi được kỉ lục nào cả...ngay cả khi thực hiện được đi nữa, một khi ta tan biến, chắc chắn kỉ lục ấy cũng sẽ tan biến cùng ta...”

Trông anh như đang nói chuyện với chính mình hơn là với cậu bé.

“Chắc vậy thật. Nhưng anh đâu cần phải từ bỏ kế hoạch cho ngày mai của mình vì có khả năng anh sẽ chết vào ngày mốt, đúng không? Hãy thực hiện chuyến bay thử nghiệm, như đã dự kiến!”

“Dù sẽ không hề có chuyến bay chính thức?”

“Đúng. Còn tốt hơn từ bỏ hết thứ cả vạn lần.”

Cậu bé nhảy xuống khỏi bậc và đứng bên cạnh cô bé.

“...cậu làm thế thì có ích lợi gì...?”

“Để xem...đổi lại sự hỗ trợ của bọn tôi, hãy chia sẻ chút nhiên liệu và đồ ăn với bọn tôi.” – Cậu bé trả lời mà không cần phải suy nghĩ lâu và khiến người đàn ông ngạc nhiên.

“...Ra là vậy, cậu không làm không công.”

Sau đó, lần đầu tiên, anh nở nụ cười.

Anh chỉ khẽ di chuyển cơ mặt của mình nên còn không rõ đó có nên gọi là một nụ cười hay không, nhưng đây là điều đầu tiên chúng thấy từ anh kể từ lần đầu gặp mặt.

*

“Hình như cậu vừa bày thêm việc mà *không hề có sự đồng ý của tôi*, hả?”

“Mình----...Mình xin lỗi!”

Cậu đã chuẩn bị tinh thần bị nhéo vào hông, nhưng thành ra cậu đã khinh thường cô bé. Cô bé trượt cánh tay phải dưới người cậu và cầu vào xương sườn.

“Nghe đây này. Không giống như cậu, máy bay không phải sở thích của tôi, vì thế tôi không biết lắp những thứ kia lại với nhau. Hiểu chưa?”

“A-ừm, mình cũng không...UIUIUIUIIAAAAA!”

“Tôi không nói rằng tôi không có hứng thú, biết chưa?”

Cậu bé được giải thoát khỏi cơn đau buốt thấu xương. Trong khi cậu ho sặc sụa, cô bé kể bên thì thầm với nụ cười. “Giờ thứ đó...một chiếc máy bay...”

Hai đứa đến chỗ chiếc xe máy và bắt đầu chuẩn bị những thứ chúng cần để nấu ăn và ngủ. Vì chúng đã dùng một đồng thời gian để tìm cây gậy, chúng hơi trễ một chút.

May mắn thay, cơn giông gầm rú đã di chuyển một chút và bây giờ trời không mưa. Bài đồng ca ồn ào của đám sâu bọ nấp trong cánh đồng cỏ quanh nhà kho chắc hẳn đã hoãn lại; tất cả bọn chúng đều nín thở.

“Cậu này, cậu làm mình hơi ngạc nhiên đấy. Vậy ra cậu thích máy bay à?”

“À, cũng như mọi người khác thôi. Trước đây tôi chỉ mới đi máy bay một lần, khi tôi đi du lịch.”

“Đã ngoại với trường?”

“Làm gì có. Du lịch với gia đình. Đến hòn đảo phương nam.”

“Vậy à...thế ra sao?”

Không rõ cậu bé hỏi cô về ấn tượng thiên đường phương nam hay về chuyến bay, nhưng cô bé xem cậu như đang hỏi về vế sau.

“Ồi thôi...tôi còn không thấy cả bên ngoài vì tôi ngồi ngay hàng giữa! Chưa kể, có mấy hành khách sợ bay. Cậu có thể tưởng tượng nó náo loạn thế nào rồi đây.”

“Aaa...xui nhỉ. Lâu lâu mới có một chuyến thế mà.”

“Ừ, đúng vậy đấy. Tôi không muốn nói xấu người khác, nhưng nhờ một hành khách cứ la hét không ngừng, tôi mới bình tĩnh suốt cả chuyến bay!” – Cô bé nói với nụ cười méo xệch và kéo chiếc chăn được cuộn lại ra.

“Thế nhưng tôi cũng có cảm thấy tiếc cho người ấy khi phải bay dù rất sợ hãi.”

“Đúng đấy.”

Một nụ cười nở trên đôi môi cô khi cô chợt nhớ lại khung cảnh nhạt nhòa nhưng lại hài hước của ngày hôm ấy.

Mình tự hỏi...

Không biết còn người nào trên hòn đảo ấy không?

Những người vui tính và những cô gái ở sông bài đẹp lộng lẫy vẫn còn an toàn và mạnh khỏe?

“Xin lỗi vì đã làm phiền trong khi hai đứa chìm trong suy nghĩ, nhưng hai đứa còn không có thời gian để lo lắng mình sợ độ cao thế nào khi hai đứa đi trên chiếc máy bay đó.”

Chúng xoay tròn lại khi nghe thấy giọng nói từ đằng sau.

“Xét cho cùng thì chính con người tạo ra động lực. Nếu hai đứa không đập trời chết trước khi tè ra quần, hai đứa đâm đầu xuống đất thật đấy.”

Phải vài giây sau chúng mới nhận ra đó là người đàn ông lúc nãy.

Bộ râu lởm chồm được cạo sạch sẽ và chiếc áo thun cũ sờn đã được thay thế bằng một cái mới. Ngay cả đầu tóc của anh lúc đầu trông đã ngắn, giờ còn gọn gàng hơn vì chắc hẳn anh đã chải nó lại.

Đối với chúng, anh như trẻ hơn ít nhất bốn tuổi so với trước. Bây giờ có lẽ anh thật sự đáng giá với danh hiệu ‘anh hai’.

“Ồ, anh bảnh trai hơn em nghĩ đấy.”

“...Cô biết đấy, ta không cả gan đến mức bước chân lên máy bay của chúng ta với bộ dạng lôi thôi đâu.”

‘Bảnh trai’ thật ra để chỉ vẻ đẹp tự nhiên của anh, nhưng chắc hẳn người đàn ông xem nó là một lời ý kiến về ngoại hình chải chuốt của mình. Nhưng không ai lại muốn lặp lại một lời khen hai lần. Chưa kể nếu người ấy thật sự có ý như vậy.

Cô bé chủ động không nói gì cả, kéo phần chăn của cậu bé về mình và nhét chúng dưới cánh tay.

“Sao, có chuyện gì thế? – Cậu bé hỏi, dĩ nhiên với nụ cười, không hề tỏ ra thái độ cay độc như vừa lúc nãy.

Tuy vậy, người đàn ông khá bối rối bởi nụ cười đó và gãi đầu lảng mắt đi. “...dù hợp đồng chỉ là một chuyến bay thử nghiệm, hai đứa đã trở thành thành viên trong nhóm. Nếu hai đứa bị cảm vì nằm trên sàn đất thì sẽ rắc rối lắm. Bên trong còn mấy cái võng nữa, dùng nó đi.”

Chúng từ từ hiểu ra lời thì thầm của anh cũng như bóng đèn huỳnh quang từ từ mở.

“Oa, thật không!? Nhưng chắc vẫn còn một cái cho anh chứ, sếp!?”

“Sếp?” – Anh hơi nhăn mày khi thấy cô bé mừng phá ra.

“Anh nói chúng ta là một đội, đúng không? Đó là cách duy nhất để gọi người đứng đầu một đội

đấy!”

“Không, mình nghĩ cậu có thành kiến thể thôi...”

Tuy vậy, ý kiến của cậu bé bị bác bỏ ngay lập tức.

“‘Sếp’ ổn mà. Dù sao chúng ta cũng phải quyết định cái tên nào đó.”

“VẬY ít nhất chọn thứ gì như ‘thủ lĩnh’ hay ‘đội trưởng’ chứ...”

“Không. Nghe trí thức quá.”

Về cơ bản cô cho rằng trông anh không trí thức.

Cuối cùng, tất cả mọi ý kiến khác bị phớt lờ và biệt danh của người đàn ông bị ép buộc ít nhiều thành ‘sếp’. Về mặt này, cô không có quyền chỉ trích cậu bé vì đã tự tiện chọn đường đi. Dĩ nhiên là điều cậu không nói ra. Cậu rất khôn khéo.

“...Aaa, và cô có thể nấu ăn nhẹ. Có một nhà bếp nhỏ trong gian nhà phụ đấy.”

“Được rồi! Này cậu, tôi lo cơm tối nhé!”

“Cậu chắc không?”

“Chắc. Trong lúc đó cậu chuẩn bị giường đi!”

Cô bé nhiệt tình một cách kì lạ, quẳng chiếc chăn vào người cậu và tăng tốc ra đằng sau nhà kho.

Nhất định cô chỉ cảm thấy vui mừng với cơ hội được ngủ trong một chiếc giường thật một lần nữa. Và nếu cậu thành thật với lòng mình, cậu cũng có cùng quan điểm.

“...Này...”

Cậu bé quay lại. Sếp vẫn nhìn về hướng cô bé đi khuất và tiếp tục. “Vì cô bé đang hứng chịu <<nó>>, ta nghĩ cậu cũng vậy phải không?”

“Ừ. Dù vẫn còn trong giai đoạn đầu, tên của em đã <<mất>> rồi. Em nghĩ ảnh chụp của em sẽ sớm trở nên không còn nhận dạng được trong tương lai gần thôi.” – Cậu nói một cách bình thản.

Phải một lúc sau cậu mới nhận được lời hồi đáp.

“...Cậu muốn gì? Mục đích của cậu khi đến nơi khi ho cò gáy này là sao?”

Câu hỏi của anh chìm vào trong âm thanh của màn đêm trong khi những tiếng rì rầm nhỏ giữa cánh đồng cỏ quanh họ bị che phủ bởi bóng tối.

“.....Em muốn du hành đến tận cùng thế giới, cùng với cậu ấy.”

Nghe nó đúng như một giấc mơ viễn vông. Tuy vậy, điều cậu nói không phải không đúng chỗ và hơn hết, cậu rất nghiêm túc.

“...Cậu sẽ làm gì nếu cậu đến được đó?”

“Em sẽ tìm thấy việc em muốn làm trên đường đi!...Mà thôi, có lẽ em sẽ đi một chuyến vòng quanh trái đất hay kiểu như vậy để biểu diễn sự ngoạn mục của những chiếc Super Cub cho thế giới?”

“Nghe vui đấy.”

Một nụ cười nhẹ nở trên môi anh. Tuy vậy, đó không phải là nụ cười mỉa mai, mà là một nụ cười chân thành. Sự tự tin của cậu bé rõ ràng không có cơ sở nhưng nó tràn ngập ý chí quyết tâm.

Việc nó có thực hiện được hay không không phải là vấn đề, vì ngay từ lúc đầu tiên, đây không phải là mục tiêu giấc mơ của cậu. Nhưng sếp có cảm giác rằng nó chắc hẳn sẽ vui vô cùng, hơn hẳn mọi trò chơi hay công việc.

Anh không thể nói tiếp theo chúng.

Tuy vậy, anh có nhiệm vụ của chính mình.

Anh quay lại và hướng về phía nhà kho.

“Được rồi, hôm nay ăn gì đó rồi nghỉ ngơi đi. Chúng ta sẽ bắt đầu làm việc vào ngày mai. Cần mất nửa ngày để lắp chúng lại với nhau nên chuyến bay sẽ khởi hành vào ngày mốt.”

“Chúng ta sắp bận rộn rồi nhì?...A, đúng rồi! Ở đây anh có nước để em có thể dùng để giữ trái dưa hấu lạnh không?”

“Có một hồ chứa nước sạch đấy. Cũng không hẳn là nước đá đâu, nhưng thế cũng ổn rồi.”

“Hay quá...A, nhưng bọn em không tìm được cây gậy nào cả.”

“Mm...Cái này thì sao?”

Anh chỉ về phía ống dẫn nước nối vào chiếc máy điều hòa nhiệt độ trên trần nhà---ống nước mà cô bé đề nghị sử dụng lúc nãy. Tuy nhiên.

“Không phải nếu bọn em lấy nó thì máy sẽ hết lạnh sao?”

“Hả? Nguồn điện duy nhất chúng ta có là từ máy phát điện! Chỉ có kẻ ngốc mới bật máy điều hòa nhiệt độ lên thôi. Đúng là lãng phí.” – Anh nhổ nước bọt, đập một chân lên tường và bẻ ống nước một cách dứt khoát.

Một vài mảnh bụi rỉ sét bay ra với tiếng cọt kẹt nhỏ và sau đó chiếc ống nước bằng kim loại được đặt vào tay cậu bé. Nó dài hơn khoảng một mét, vừa đúng độ dài lí tưởng.

“...không hiểu sao tâm trạng mình lẫn lộn về việc này...”

Lời độc thoại của anh chìm vào trong tĩnh lặng.

Xung quanh ngọn lửa chúng đã nhóm từ gỗ vụn ở giữa nhà kho, cả ba vừa ăn vừa mở cuộc họp.

Thật không may, đồ dự phòng của sếp có lẽ khác biệt về số lượng đối với chúng, nhưng nhất định không phải về chất lượng: thực đơn hôm nay là bánh quy khô đóng hộp.

“Chậc. Anh nói ‘đồ dự phòng’ là đây ư? Em đã mong là có buổi tối ngon miệng rồi mà...”

“Không phải ta chỉ có thứ này, những thứ khác vẫn còn này trong hộp. Đào lên hết thì cũng mất khối thời gian.”

“Thế còn mấy cái bánh quy khô thì sao?”

Những dòng chữ tiếng Anh được in trên hộp kèm theo bản dịch tiếng Nhật tương ứng. Hơn nữa, nó được đánh dấu là hàng tiếp trợ của Liên Hợp Quốc.

“Những thành phố trong vùng này đã bị bỏ hoang khi bọn ta đến đây. À, trong khi mang các bộ phận đến, bọn ta, ờ thì, có đến thăm chỗ này chỗ nọ một chút.” – Anh giải thích và nháy mắt ngoác kếp bằng hai ngón tay.

Có lẽ người đàn ông tốt tính hơn những gì chúng nghĩ.

“Sao vậy hả?” – Sếp nhíu mày hỏi.

“A, không có gì, không có gì cả đâu.”

Chúng cười gượng với anh và tiếp tục bữa ăn của mình.

Ăn cắp đồ của hàng dĩ nhiên là phạm pháp, nhưng chúng không có quyền lên án anh vì việc ấy. Đột nhập vào cửa hàng bị bỏ hoang để lấy những sản phẩm để lại đã trở thành một sự kiện hàng ngày, vì nếu không một người sẽ không thể sống sót trong thế giới này.

“Mà này, ghép các phần của chiếc máy bay lại cụ thể là làm sao thế?” – Cô bé hỏi trong khi sếp đặt chiếc hộp sang chỗ khác.

“...Để xem...Đầu tiên chúng ta phải tập hợp những chi tiết chính lại. Sau đó kết hợp các phần chuyển động được cũng như điều chỉnh chúng. Cuối cùng, chúng ta sẽ chạy đà thử và dĩ nhiên bay thử luôn. Chúng ta chắc cũng sẽ ổn vì đã có hướng dẫn trong tay, nhưng sẽ mất cả ngày hôm sau.”

“Bọn em có cần kĩ năng đặc biệt nào không?”

“Nhìn chung trong giai đoạn lắp ghép thì không cần. Nhưng có những việc cần kinh nghiệm nên hai đứa chủ yếu làm mấy việc lật vật thôi.”

“Em có lên trên máy bay được không?”

“Không. Đây là máy bay của ta.” – Anh từ chối lời đề nghị của cô bé như một đứa trẻ và khiến cô bé phồng má lên.

“Ki bo. Thế đưa em xe tải của anh đi!”

“Cũng không được.”

“Sao lại không?”

“Chiếc xe chả còn giọt dầu nào cả vì ta chưa thể bơm xăng ở làng bên. Chưa kể, ta đã sử dụng khá số dầu cho những việc nhỏ nhất như nhóm lửa nên cô sẽ hết nhiên liệu trước khi kịp đến thành phố tiếp theo.” – Anh giải thích một cách thần nhiên.

“Đ-đồ ngốc!” – Cô ấy hét âm lên. “Chuyến du lịch thú vị---mui xe, chỗ ngủ và máy điều hòa nhiệt độ của em đâu rồi!? Bây giờ bọn em còn có ít lí do hơn để giúp anh!”

“Mình thì mình thích chiếc Super Cub của bọn mình...”

“Này cậu, IM ĐI NÀO!”

Cậu bé cuối cùng còn mất cả quyền được nói và bị ép buộc tập trung vào bữa ăn của cậu---tuy nhiên, nói vẫn dễ hơn làm. Sếp của chúng và cô bé đang bận tranh nhau hộp thức ăn.

“Ta sẽ giữ lời hứa cho cô nhiên liệu miễn phí! Vẫn còn nhiều dầu trong máy phát điện mà. Ít nhất, hai đũa vẫn có thể đến được thành phố tiếp theo.”

“Còn đồ dự trữ thì sao?”

“Vẫn còn lại vài hộp. Cô thích đồ ăn được bảo quản nhiều hơn, đúng không?”

“Hm...trao đổi thế cũng hợp lí đấy, vậy thì...?”

Cậu bé đột ngột đứng lên.

“Ừa, cậu đi đâu thế?”

“Mình không muốn hành lí của bọn mình dầm mưa nên mình mang vào trong. Mình cũng kiểm tra một chút vì hôm nay bọn mình có hơi hành hạ bé Cub quá!”

“Ừm, được rồi. Đừng để bị chupacabra bắt nhé!”

“Chúng làm gì có thật!”

Cậu bé bước qua cánh cửa mở hờ và và khẽ thở dài. Cậu cảm thấy nhẹ lòng khi bầu không khí không thân thiện giữa cô bé và sếp đã biến mất.

Cậu không cho rằng tất cả mọi người trên thế giới đều tốt bụng, nhưng vì gặp hết mọi người là điều không thể, cậu muốn ít nhất tạo một mối quan hệ tốt đẹp với những người cậu gặp mặt.

Chuyện cậu khiêu khích sếp lúc nãy cũng là một phần của nếp nghĩ đó. Đúng là cậu đã tự khiến chúng đâm đầu vào một việc nặng nề, nhưng dù sao chúng không hề vội vàng chút nào cả.

Chúng sắp trải qua những ngày tiếp theo cùng với sếp nên cậu muốn trở nên thân thiết nhiều hết mức có thể.

Ít nhất cậu nghĩ vậy trong khoảnh khắc này. Tuy nhiên, khi cậu trở về khoảng chừng hai mươi phút sau sau khi đã làm chút bảo trì, cậu có hơi suy nghĩ lại.

“Ôi thôi nào! Hai cái người này...?”

“Haaa...? Này này, có gì mà cậu phải căng thẳng thếếế?”

Đột nhiên cô bé vòng tay qua cổ của cậu. Cậu nhanh chóng phủi tay của cô ra. Cô bé thường hay quên tự kiểm chế mình khi say mềm.

“Không biết anh ta lời thứ này ở đâu ra đây...”

“Anh ấy nói rằng bọn họ đã mua một đồóống để chào mừng buổi bay thử thành công! Mấy thứ này đã hết hạn rồi...nhưng vẫn còn ngon lắm, cậu biết không~?”

“Nghe đây này. Bọn mình vẫn còn là học sinh. Rượu...”

“Bây giờ làm gì có học sinh nào còn để ý đến mấy cái nội quy cởởở lỗ sĩ ấy nữa chứ~” – Cô bé cười phá lên, làn da sạm nắng của cô ửng đỏ.

Những lon bia và rượu shochu rỗng vung vãi quanh khắp hai người họ chứng minh rằng có một buổi tiệc lớn đã được tổ chức trong hai mươi phút cậu bước ra ngoài để kiểm tra lại chiếc xe.

“Cậu xem lại đi, uống rượu quá đà trong lứa tuổi phát triển có ảnh hưởng xấu đến sức khỏe của cậu...”

“Tôi đã mười sáu tuổi rồi đấy cậu biết không? Tôi chẳng lớn lên thêm được đâu!”

Cô bé khúc khích cười, bám chặt vào lưng của cậu.

Cô bé nói đúng là cũng có lí thật, nhưng xét từ cảm giác đằng sau lưng cậu, vài phần trên cơ thể của cô vẫn cần phát triển hơn một chút. Tuy vậy, cậu bé rất khôn khéo nên cậu sẽ không đời nào nói ra. Cậu yêu mạng sống của cậu.

Ghi chú thêm: cậu bé là một người không uống rượu tận trong xương, đến nỗi da của cậu chuyển đỏ ửng theo hình miếng dán thẩm rượu dán vào da của cậu trong một buổi kiểm tra ở trường cấp hai.

Còn đối với sếp, nhất định anh là một tín đồ của chất cồn, anh cứ im lặng uống bia, không nói một lời nào cả. Dù trông gương mặt của anh nghiêm túc khi anh nhìn chăm chú lên bầu trời, rõ ràng anh đã say vì cả người anh đỏ lên hết cả. Chắc hẳn anh là dạng người trầm lặng khi say.

“Tôi uống rượu lần cuối cùng đã lâu lắm rồi...và không biết bao giờ mới có dịp tiếp theo~...”

Cậu bé chịu thua, không thuyết phục cô bé đang rúc rích cười nữa.

Cậu cho rằng không nên để tâm đến họ thì tốt hơn. Đến giờ thì không ai khiến cậu uống cả, nhưng cậu vẫn bị ảnh hưởng chút chút.

Cậu bé quyết định nhanh chóng rút vào khu nghỉ ngơi trong đó cậu có thể viết nhật kí rồi ngủ.

‘Khu nghỉ ngơi’ đúng nghe có hay, nhưng thật ra nó chỉ là một góc trong nhà kho được chia ra bằng bức vách ngăn và gồm năm chiếc võng. Nhưng đối với cậu bé và cô bé thường hay phải ngủ lót chân trên đường nhựa, đây là một nơi thiên đường để ngủ.

Cậu nằm trên giường và đắp chăn lại để không bị đau bụng. Cậu sớm bị cơn buồn ngủ tấn công trong khi đang viết nhật kí.

Không lâu sau, giọng nói duy nhất còn lại của cô bé dần dần tan biến và cậu bé rơi vào giấc ngủ êm ái.

✱

Bình minh đến.

Một âm thanh đinh tai khiến cả cậu bé và cô bé bật dậy cùng một lúc.

“C-cái quái gì vậy!?”

Cậu bé giật nảy mình, nhảy ra khỏi khu nghỉ ngơi, kéo vách ngăn và nhận ra nguồn gốc của tiếng ồn.

Sếp đang lùi chiếc xe tải vào trong nhà kho từ cửa trước và chuẩn bị dỡ những đồ đạc bên trong xuống.

Bên ngoài tòa nhà yên tĩnh đến nỗi cậu có thể nghe lũ chim líu lo từ đằng xa. Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời.

“Này, hai đứa! Dậy mau lên! Chúng ta bắt đầu thôi!”

“V-vâng!”

Hăng hái ngày hôm qua đi đâu cả rồi? Cậu nhanh chóng khoác chiếc áo sơmi vào và chân cà nhắc nhét vào quần dài.

Cô bé ngủ kế bên cạnh cậu nhìn xơ xác đến nỗi giống hết câu nói ‘điềm gờ hiện hình’.

Ngoài bộ đồ trông vô cùng kích thích, chỉ còn lại đồ lót và chiếc áo khoác, đôi mắt lơ đãng của cô như người mất hồn. Cả người cô nồng nặc mùi rượu và tóc của cô rối bù đến mức người ta có thể nhầm cô với Medusa.

Chắc hẳn cô đã tiếp tục uống nữa một chút sau khi cậu bé đã ngủ và bây giờ cô đang rửa những quần áo thấm dưới mắt chỉ làm cô tụt huyết áp thêm.

“Ừm...thôi, khi nào cậu cảm thấy tốt hơn thì ra giúp nhé!”

Cậu bé lấy một vỉ thuốc đau đầu khỏi hộp đựng đồ sơ cứu xách tay của chúng và đặt lên đầu gối của cô bé khi cô đã biến thành thây ma một phần nào đó.

Theo những gì cậu biết từ kinh nghiệm cá nhân, cô bé sẽ mất vài giờ cho đến khi hoạt động lại được. Rất có khả năng cô còn không nghe thấy cậu vừa nói gì với cô.

Tiếng động cơ dừng lại với một tiếng kết sâu ở phía bên kia vách ngăn.

Cậu sắp xếp lại đồ đạc vương vãi của mình và trả bức vách ngăn cậu đá ra về chỗ cũ. Cậu không làm vậy vì quan tâm đến tiểu thư, nhưng bởi vì cậu có nguy cơ phải đối mặt với án tử vì bị nghi ngờ thiếu chăm sóc tiểu thư.

“Được rồi, sếp. Chúng ta làm gì đầu tiên đây?”

“...Dọn dẹp.”

“Dọn dẹp...?”

Cậu định hỏi chúng sắp dọn dẹp cái gì khi mà chúng còn chưa bắt đầu, nhưng rồi cậu lập tức nhận ra chân lí lúc cậu nhìn quanh khắp nhà kho.

Có một nhóm lửa chúng đã đốt ngày hôm trước giữa sân không. Lửa đã tắt lụi vì dù sao chúng cũng không dùng nó để giữ ấm nhưng vấn đề là những thứ nằm xung quanh.

Vô số những hộp đựng rỗng và gói snack vung vãi khắp nơi. Vấn đề trầm trọng nhất là vết ối mưa ở đâu đó một số chỗ.

“...Anh không cần phải uống tới nỗi ối ra đâu...”

“Ta không có ý kiến gì cả...Xin lỗi nhé, ta không hề nhớ một chút gì...”

Cậu bé thở dài tham gia vào cùng với sếp khi đôi vai của anh ỉu xiu.

Cậu thật sự nghiêm túc tự hỏi chính mình không biết đầu óc của cô bé có chứa chức năng học hỏi hay không trong lúc vài ngày trước đã xảy ra sự kiện trái bắp và việc không hay hiện tại.

“Thôi, cứ để ta quảng thứ...này đi. Ta vẫn còn phải chuẩn bị vài thứ nên bây giờ cậu đi dọn dẹp bên trong đi.”

“Rồi...”

Sau khi khẽ thở ra, cậu hướng đến tủ đựng đồ lau chùi ở góc tòa nhà.

“...Mà này, cô bé đằng kia sao rồi?”

“Cậu ấy đang thần thờ vì cái dư âm của rượu và tụt huyết áp. Cậu ấy sẽ không di chuyển được ngay đâu!”

“...”

Sếp xúc cái mớ ấy với gương mặt đầy những cảm giác lẫn lộn và quảng chúng vào trong chiếc xô.

“*Cứ hồi hận đi, cái đồ uống rượu không biết nghĩ!*” – Cậu nghĩ thầm trong đầu trong khi nhìn anh làm sạch cái xô với vẻ mặt như thể anh đang mang chất thải phóng xạ nồng độ cao.

Thôi! Đã đến lúc bắt đầu công việc được giao phó cho cậu, nhưng vẫn còn thứ khác nên được ưu tiên hơn.

Cậu bé với tinh thần hãnh diện thu người lại trước hành lí của chúng và lấy con heo ra. Đúng rồi, nó là con heo chống muỗi bằng sứ của chúng!

Dù bên ngoài hay bên trong cũng không được bắt cản. Chúng không để tâm lắm trong khi đang lái xe, nhưng những vùng xung quanh đồng cỏ mọc đầy có *rất nhiều* côn trùng trong đó. Biện pháp chống lại những con côn trùng ấy khi ở lại một chỗ để làm việc trong một khoảng thời gian là điều bắt buộc.

Vì thế, cậu đặt con heo với nhang đuổi muỗi hình xoắn ốc bên trong vào giữa nhà kho tại chỗ nhóm lửa lúc trước và bắt đầu dọn dẹp sàn nhà.

Trái ngược với cậu bé đang vui vẻ bắt đầu làm việc, cô bé tỉnh dậy và kèm theo đó là một sự bức dọc nặng nề.

Đầu của cô bé đau như búa bổ và bụng của cô ợ lên ọn ọt.

Nguyên nhân là rõ ràng rồi. Chắc hẳn đó là bởi vì cô đã uống rượu ừng ực trong ngày hôm trước---hay đúng hơn, đó là nguyên nhân duy nhất.

Quá vui mừng vì đã lâu rồi không được thấy rượu, cô vô tình để quá trớn. Chính xác hơn, cô còn không nhớ là mình đã quá trớn nên có lẽ đây là lần đầu tiên cô uống nhiều nhất từ trước đến nay?

Bây giờ cô đồng tình rằng uống rượu cần phải điều độ---dù một cô gái như cô không được uống rượu ngay từ đầu.

“...Ueh...hư...”

Cô che miệng lại theo phản xạ khi thấy cảm giác muốn ói đang từ từ dâng lên và cuối cùng đẩy lùi được mối nguy hiểm bằng cách lật chiếc chăn quý giá của cô ra và xoa bụng.

“Có vẻ...mình có hơi quá đà một chút...”

Có một vị là lạ trong miệng của cô và răng của cô mềm mềm một cách kì quặc khiến cô cho rằng cô đã ói vài lần. Chưa kể, bao tử của cô trống rỗng ngay cả khi cô đã ăn và uống tới tối khuya. Hơn hết, cổ họng của cô nóng khan và giọng nói cứ ùng ùng.

Tuy vậy, muốn ăn phải lăn vào bếp! Cô bé kéo chiếc chăn sang bên, xỏ chân vào đôi giày được đặt kế bên chiếc võng của cô.

Ngay lúc đó có một thứ khẽ rớt thụp xuống chân cô.

Cô nhú mày, uể oải nhặt nó lên.

“...Thuốc đau đầu...?”

Ngoài vỉ thuốc đau đầu đã được mở dùng hết một nửa, có một ghi chú nhỏ được gắn vào đó nói rằng “Đừng quá gắng sức và nghỉ ngơi đi” với những nét chữ quen thuộc với cô. Không đề tên, nhưng chính nét chữ ấy đã tự làm bằng chứng người viết là ai.

Đột nhiên, cô để ý thấy một chai nước đặt trên kệ nhỏ kế bên giường của cô.

Đó là một trong những chai nước hai nước chúng dùng để trữ nước. Trên chai nước là một cái li úp ngược.

“...hừ...bạn của mình đến mấy dịp lạ lòng nhất hạng thế này mới chịu quan tâm...” – Cô bé cong môi mỉm cười và rót nước vào trong li.

Cô ép chai nước vào bên người trong chốc lát để hạ nhiệt xuống và cảm thấy làn nước sáng khoái qua vỏ chai nhựa.

Sau đó, cô nhận lấy ý tốt của cậu bé, lấy hai viên thuốc từ trong ví và bỏ vào trong miệng. Cô nuốt chúng một lượt cùng với chút nước và một cảm giác mát lạnh lan tỏa trong bao tử cô.

Cô chùi những giọt nước lã trên cổ mình bằng cánh tay áo và thấy một vật khác trên kệ trong lúc ấy.

Một chiếc khăn ướt.

“Cậu ấy muốn mình tự lau mình ư?...hừm...mình chẳng biết ai chu đáo hơn cậu ấy cả...” – Cô bé thở dài, vừa thích thú vừa sừng sốt và lại chấp nhận lòng thành của cậu một lần nữa.

Trưa. Bầu trời quang đãng không có mây.

“A, dậy rồi à? Đã hết mệt người chưa?” – Sếp đặt đồ hốt rác dựa vào góc nhà kho và chào cô bé rồi lau mồ hôi bằng chiếc khăn vắt trên vai anh.

“Vâng. Em vẫn còn thấy hơi ớn nhưng đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Cô bé không nói dối. Nhờ tác dụng bí ẩn của thuốc đau đầu, cơn đau hành hạ hai bên thái dương và trước trán cô gần như hoàn toàn biến mất và cô cảm thấy sáng khoái hơn chút sau khi lau sạch người và mặc đồ lót mới. Tuy cô bé chưa thể hoạt động hết công suất, những việc vặt thì không thành vấn đề.

“Thôi, xin lỗi vì đã để anh dọn dẹp đồng bừa bãi giùm em!”

“Không sao đâu, cô nhóc. Ai biết được ai đã làm gì chứ.”

“Đúng đây.”

Cô khúc khích cười, nhưng thật ra, cô có thể nhớ lơ mơ rằng hơn nửa phần đó là lỗi của cô.

“Mà anh này, cậu kia đâu rồi?”

“Ta đã kêu nó đi đổ rác rồi. Chắc sẽ về ngay thôi.”

Rác chắc hẳn để chỉ những lon nước và gói đồ ăn rỗng từ hôm qua. Có vẻ như sự phụ thuộc của cô với sự chăm sóc tận tình nhất của cậu còn được thể hiện tại đây.

“Vậy anh có việc gì cho em không?” – Cô bé hỏi và nhìn xuống sàn---không, nền đất.

Hầu hết những gì còn lại của buổi tiệc từng ngày hôm trước đã được dọn sạch. Thứ vẫn còn lại là tro bụi và vài mẩu than ở giữa nhà kho. Trông như cô bé sẽ không tham gia vào việc dọn dẹp.

“Để xem...muốn giúp ta công việc thật sự không?” – Sếp cười toe toét.

Cô có hơi lưỡng lự, thế nhưng cô vẫn đi theo anh và bước lên bậc của thùng chở hàng xe tải.

“Rồi, mang những bộ phận ra khỏi đây thôi.”

“V...vâng...”

Họ vào trong thùng chở hàng. Không hiểu sao chiếc máy bay sức người trông có vẻ to lớn hơn so với ngày hôm trước đối với cô. Cô chỉ biết loại phương tiện này qua tin đồn thôi. Cô chẳng biết mỗi bộ phận có chức năng gì chút nào cả.

“Đừng sợ. Ta đâu có bắt cô tự mình ghép nó vào đâu.”

“Nhưng...?”

“Chỉ đặt những bộ phận ta đưa cho cô ghi trong hướng dẫn đằng kia. Chúng ta sẽ để dành những bộ phận lớn hơn khi cậu kia trở về nên bây giờ chỉ làm những phần nhỏ thôi.” – Anh vừa nói vừa đi sâu hơn vào bên trong thùng hàng.

Chiếc máy bay được chở trong xe tải bốn tấn khá rộng rãi, diện tích của nó không lớn lắm. Có rất nhiều khoảng trống nên họ có thể dễ dàng di chuyển trong thùng hàng. Xét về trọng lượng, chiếc máy bay nhẹ hơn cô bé. Thứ này nằm ngoài tầm hiểu biết của cô.

“Rồi. Cái đầu tiên đây. Cô đặt trên bàn gia công được không?”

Anh giơ một tay đưa bộ phận ấy cho cô. Dù cô chẳng có kinh nghiệm gì với máy móc, cô cũng quen với một vật như thế. Nó là một trục có gắn hai cánh---gọi là ‘cánh quạt’.

“Rồi.”

Ngay khoảnh khắc cô nhận lấy nó, cô lập tức hiểu ra tại sao anh bắt cần vớt nó qua chỉ bằng một tay.

Nó thật sự rất nhẹ. Cô bé ngạc nhiên---không chỉ vì nó mỏng như tờ giấy, cô còn có thể giữ nó chỉ bằng hai ngón tay, dù hai cánh quạt dài gần đến một trăm bốn mươi centimet.

“Không tin nổi...”

“Sao nào? Có thể gần như khẳng định rằng cánh quạt quyết định sức nặng của bàn đạp nên bọn ta tốn khá nhiều công sức hoàn thiện nó đấy.”

Có một thứ gì đó rất đặc biệt trong đôi mắt của anh khi anh nhìn cánh quạt ấy. Cô bé không biết nhiều gì về anh và những công sự của anh, nhưng cô nhận ra những bộ phận, kể cả tấm bảng cực kì nhẹ, đây áp giấc mơ và nghị lực mạnh mẽ của họ.

Trong khi đang nghĩ như thế, cánh quạt trong đôi tay cô đột nhiên có cảm giác nặng hơn đá.

Cô cẩn trọng nâng niu nó như một đứa trẻ nằm lòng cho đến khi cô nhẹ nhàng đặt nó lên bàn gia công---không phải bởi vì cô muốn chu đáo với sếp, nhưng vì đó là ước muốn tự nguyện của cô.

“Mà này, hình dạng vui vui của nó cũng có nguyên nhân chứ nhỉ?”

Theo sự hiểu biết của cô bé, một cánh quạt thường được gắn với hai hay ba lưỡi quay thẳng. Hay nói đúng hơn, đó là thứ duy nhất cô có thể tưởng tượng ra trông nó như thế nào.

Tuy nhiên, cánh quạt trước mắt của cô đúng là có hai lưỡi nhưng hình dạng thì không như thông thường. Lưỡi quạt vẽ một đường cong nửa mặt trăng mềm mại và vì thế trông giống quạt thông hơi nhà bếp hơn là một cánh quạt máy bay. Hơn nữa, cô cũng thắc mắc tại sao nó được sơn màu vàng, trong khi tất cả mọi bộ phận khác là màu trắng.

“À, đúng rồi, hình dạng cũng là một điểm tiêu biểu nhỏ khác. Nó được tạo để mang lại hiệu quả cao nhất với tốc độ quay nhỏ.”

“Thế thì tại sao lại có hai cái?”

Đúng vậy, đó là điều khiến cô thấy khó hiểu nhất: có hai cái cánh quạt hai lưỡi.

“Heh...chuyện này thì...bí mật.”

“Oa, xấu tính quá.”

Sếp cười nhả răng khi thấy cô bé bực tức.

“Kiên nhẫn chút nữa thôi. Khi nó hoàn thành thì biết ngay. Mà cái tiếp theo đây. Để nó trên cái đồ cố định có dán chữ ‘A’.”

“Oa oa!”

Một bộ khung không kín hẵn được đưa cho cô từ trong thùng hàng và cô giật mình, cố gắng giữ trong tay.

Đó là một vật thuôn dài trông hơi giống hình bình hành với góc tròn và được làm từ chất liệu trắng bóng, kích cỡ khoảng cỡ người của sếp.

Tuy nhiên, nó nhẹ tựa lông, không hề hợp với hình dáng bên ngoài của nó chút nào. Cô bé có thể nắm chặt nó bằng một tay.

Cô giữ nó trên cao và loạng choạng mang đến chỗ mà sếp nhắc lúc nãy. Giá đặt chắc hẵn đã được thiết kế riêng dành cho nó nên nó vừa khít với giá lắp kim loại trên đó.

“Nhưng không phải cái khung này...bằng nhựa sao?”

Chất liệu của bộ khung hoàn toàn màu trắng và đối với cô bé, cảm giác khi sờ vào nhất định là một loại nhựa.

“Ừ, đúng rồi đấy. Nhưng đây không phải là nhựa bình thường mà là FRP.”

“FRP?”

“Sợi nhựa gia cường. Giải thích ra là nó có ‘xương’ làm từ sợi carbon đan vào bên trong. Cứng dữ dằn, ta đảm bảo.” – Anh giải thích với nụ cười tự mãn. Anh sờ phần thân máy bay màu trắng với nụ cười như một bé trai có đồ chơi mới. “...Heh...nghĩ rằng ta sẽ cười trên bé yêu...như là đang mơ vậy!”

“Có cần em nhéo má không? Hay anh sẽ tỉnh dậy?” – Cô bé lẩm bẩm.

Trên mặt của sếp chỉ nở một nụ cười trong khi anh vẫn tiếp tục làm việc. “Xin lỗi vì đã làm cô thất vọng, nhưng dù có phải là mơ hay không, ta sẽ lái cục cưng này.”

Cô bé hít một hơi.

Cô cảm thấy chiếc máy bay nhẹ như lông ấy là một kiệt tác cả cuộc đời, một giấc mơ của người đàn ông trước mặt cô.

“Tiếp nào, cánh đầu tiên đây. Cầm đầu bên kia đi.”

“Ồi oa!”

Cô bé nhanh chóng cầm lấy một đầu cánh máy bay xuất hiện từ trong thùng chở hàng.

Cánh máy bay cơ bản chỉ gồm bộ khung được phủ bởi chất liệu trông giống như vinyl trong suốt. Đến nỗi cô bé buột miệng nói nhỏ rằng “Trông nó cứ như tấm có bao bọc bên ngoài vậy...”

“Cô nói không sai lắm đâu, vì nó chỉ là một dạng tấm phủ đại phân tử đặc biệt bọn ta bao bọc xung quanh khung sợi nhựa gia cường.”

So với bộ khung cô chuyển ra lúc nãy, cánh máy bay rõ ràng to lớn hơn và có trọng lượng nhất định. Chiều dài của nó thuộc dạng khủng khiếp nên sếp và cô bé phải di chuyển nó một cách thận trọng nhất.

“N-nó có dài quá không? Ý em là lỡ nó gãy ra giữa trời sao?”

“Nó sẽ bị oằn xuống đấy, nhưng đừng lo: bọn ta đã tính toán làm sao để nó không gãy. Hơn nữa, muốn bay được thì cần chiều dài đến mức này! Nếu cô nhìn vào tỉ lệ tương quan...”

“Em không nghe chi tiết đâu. Em chẳng bao giờ giỏi vật lí cả.”

Cô bé từ bỏ bất cứ ý định nào để thấu hiểu nguyên lí hoạt động đằng sau nó ngay lập tức và cẩn thận đặt đầu cánh máy bay cô đang cầm trên đồ bộ cố định chuyên dụng.

“Nhưng vật lí vui lắm chứ? Và hữu ích trong cuộc sống hàng ngày nữa.”

“Em thích thể dục hơn.”

“Gh...mình thua ứng dụng thực tế rồi...”

Anh cũng đặt cánh máy bay xuống trong khi chấp nhận câu trả lời có phần hợp lí của cô.

Bây giờ khi họ đã thật sự đặt vài bộ phận vào, rõ ràng những thiết bị kẹp được đặt ở vị trí sao cho chiếc máy bay nằm theo đường chéo của nhà kho thay vì hướng mặt ra cửa.

Điều này cũng dễ hiểu vì đó là cách duy nhất để đôi cánh khổng lồ có thể vừa vịn vào trong nhà kho.

“Rồi, tiếp theo là cánh trái. Cho ta xem sức mạnh của cô nào, đồ nghiện thể thao.”

“Xong ngay!”

Cô bé giờ đây đã quen với công việc nhưng rồi vấp ngã vào trong thùng chở hàng.

*

“Phù...lâu hơn mình tưởng nhiều.”

Cậu bé ngồi sụp xuống trên tấm chiếu tatami và nhanh mắt liếc nhìn sang bên ngọn lửa cháy bập bùng.

Cậu đang ở trong căn nhà nhỏ được dựng sẵn đằng sau nhà kho. Chắc hẳn ban đầu nó dùng làm phòng nghỉ cho những người làm việc ở đây và thật ra nó cũng được xây dựng một cách kỹ lưỡng. Có cả ống dẫn nước, dù không còn sử dụng được nữa.

Bên ngoài cửa sổ là một cái thùng phuy đặt trên ô xi măng và dưới đó lửa đang cháy. Trông nó cũng giống giống thùng để tắm truyền thống phần nào---ngoại trừ việc nước bên trong đang sôi ùng ục, khiến nó trở thành một nồi bằng sắt chết người.

Chiếc thùng được đậy kín lại và có một ống dẫn ở giữa nối với thùng thứ hai được đặt thấp hơn một chút. Phần thân bên ngoài cái thứ hai này lại có một ống dẫn, lần này nó được nối đến nắp đậy của cái thùng thứ ba nhỏ hơn nhiều.

Dù công dân của thế giới văn minh thế nào cũng thắc mắc đây là nghi thức văn hóa gì, trong nước Nhật Bản hiện tại, hình ảnh ấy không phải là điều gì đó hiếm thấy. Nó là một bộ lọc nước.

Cả hai thùng trước đều được trữ nước mưa. Nước trong thùng đầu tiên được đun sôi lên, sinh ra hơi nước rồi bay đến thùng thứ hai, được làm mát tại đó bởi nước lạnh xung quanh ống nước. Khi hơi nước đến thùng thứ ba, nó lại trở thành nước dạng lỏng lần nữa.

Tóm lại, bằng cách sử dụng hơi nước đã bốc hơi, người ta lấy được nước tinh khiết không hề bị nhiễm bẩn hay nhiễm trùng.

Ở Nhật, nước thì không thiếu, nhưng hầu hết không đủ sạch để cứ múc lên rồi uống. Chỉ còn vài hồ trữ nước là không bị ảnh hưởng trong thời kỳ đổ nát này nên chúng thường xuyên bắt gặp những bộ lọc nước kiểu như thế trên chuyến đi của chúng---và đã quen sử dụng nó.

Nhân tiện đây, nguồn nhiệt của bộ lọc nước này là rác. Lí do chắc hẳn là để vừa đốt được rác vừa đun sôi nước cùng một lúc. Cậu bé có hơi lo lắng vì khí độc thoát ra, nhưng cậu tự trấn an mình rằng rác cũng không có nhiều gì mấy. Cậu đâu chỉ dùng rác không thôi, cậu còn thêm gỗ đốt vào nữa.

Nguyên nhân khiến cậu kiệt sức là vì cậu đổ nước mưa vào trong thùng. Nó không lớn lắm, nhưng nó vẫn có thể trữ bốn mươi bốn gallon, tương đương với hai trăm lít. Cứ xem cái xô cậu dùng để

mức nước có thể mang được năm lít, cậu đã phải đổ nước vào trong thùng gần bốn mươi lần. Trong khi lứa tuổi trai tráng có thể cứu cậu khỏi bị đau lưng dưới, cơ bắp của cậu sẽ bị nhừ mỗi vào buổi sáng hôm sau.

Nhưng làm việc riêng cũng có mặt tốt của nó: cậu bé cảm thấy khoan khoái khi nằm dưới đất, duỗi thẳng tay và chân.

Mùi chiếu tatami dưới lưng cậu và cơn gió nhẹ khiến cậu thờ thẩn.

Tâm trạng của cậu giờ toàn những thứ vẩn vơ và cậu có thể ngủ bất cứ giây phút nào. Điều duy nhất khiến mí mắt của cậu mở ra là tiếng ve kêu từ đằng xa.

Dù cậu bé từ lâu đã đẹp luôn không mặc áo khoác ngoài của bộ đồng phục mùa đông, nhưng chỉ với áo somi trắng và càvạt thôi, cái nhiệt độ mùa hè đã trở nên khó lòng chịu đựng nổi.

Vùng cậu đang ở gần biên giới phía bắc của đất nước, tuy nhiên mùa hè vẫn nóng ngay cả ở đó, trong khi đáng lẽ ra đây phải là một ích lợi của đất nước có bốn mùa.

Đột nhiên, cậu bé mở to mắt nhận ra càvạt của cậu có thay đổi gì đó. Chiếc càvạt có một phù hiệu đơn giản màu xanh và là một phần của bộ đồng phục dành riêng cho ngôi trường của cậu. Cái nóng đã góp phần cởi chiếc càvạt ra và chiếc càvạt ấy giờ đã dài xuống trông như càvạt của nhân viên văn phòng tại bữa tiệc tùng.

Chiếc càvạt đáng lẽ ra phải có phù hiệu trường cấp ba của cậu được may vào.

Tuy vậy, không còn thấy một sợi chỉ nào tại điểm phù hiệu được may ở đó, khiến cái càvạt màu xanh đơn điệu thật sự trở thành một cái càvạt chỉ có màu xanh.

“.....Ôi trời. Cuối cùng cả tên trường cũ của mình cũng <<mất>> rồi sao...”

Hiện tượng đang từ từ gặm mòn thế giới không có tên chính thức.

Cả giới y khoa, giới luôn luôn hăng hái đặt những cái tên khoa học dài ngoằng cho mỗi thứ và mỗi thứ một, hay giới khoa học, giới thường hay cố gắng tạo những công thức phức tạp, vẫn chưa cho hiện tượng ấy một cái tên.

Ngay cả phương tiện thông tin đại chúng rất hăm hở nghĩ ra những cái tên nhạt nhẽo cũng không thể tạo được cái tên hoành tráng cho hiện tượng bí hiểm này.

Cuối cùng, có ai đó bắt đầu sử dụng một chữ chung chung ‘biến mất’, rồi sau đó nó lan truyền ra và trở nên phổ biến.

Không ai có thể giải thích nguyên nhân căn bệnh này là do đâu.

Những học giả tiếng tăm trên khắp thế giới đã dồn hết sức lực nghiên cứu nguồn gốc của nó kể từ đó, nhưng đến nay chưa có ai phát hiện ra một lời giải thích hợp lý. Ngay cả việc tại sao triệu chứng giữa từng cá thể con người và loài vật cũng là điều chưa biết.

Căn bệnh bắt đầu khá vô hại.

Đầu tiên, ‘tên’ của bạn biến mất. Không ai nhớ ra được nó nữa, kể cả chính người bị mắc bệnh. Cái tên biến mất không để lại chút dấu vết khỏi tất cả mọi quyển sách, tài liệu điện tử và mọi thứ khác.

Thứ hai, ‘gương mặt’ của bạn mất đi, nghĩa là bạn biến mất khỏi từng tấm ảnh có bạn trong đó, dù là kĩ thuật số, tranh vẽ hay cả trong kí ức của người khác.

Thứ ba, bạn mất đi ‘màu sắc’. Ngoại hình của bạn chỉ còn lại đơn sắc như diễn viên phim trắng đen.

Thứ tư, ‘bóng’ của bạn biến mất và cả ánh sáng cũng chiếu xuyên qua người bạn.

Cuối cùng, chính ‘sự tồn tại’ mất đi và bạn tan vào hư vô. Mọi thứ bạn để lại biến mất, cả hình vẽ, nét bút, chữ in hay ghi âm.

Thứ còn lại nằm trong kí ức của người biết đến bạn ở trong một cảm giác rằng ‘có một người nào đó giống bạn’. Một kí ức mơ hồ không có cả tên hay gương mặt. Nếu ngay cả những kí ức ấy hoàn toàn biến mất, mọi việc kết thúc.

Mọi thứ một người để lại trong thế giới này, và ngay cả chính người ấy, biến mất không để lại chút dấu vết nào.

Tốc độ tiến triển giữa mỗi người khác nhau vô cùng. Một vài người biến mất trong cùng một ngày căn bệnh phát ra trong khi bệnh tình của những người khác đột nhiên dừng lại, cho phép họ tiếp tục sống. Tuy nhiên, nhìn chung nó vẫn tiến triển cực kì chậm chạp. Đã bốn tháng trôi qua kể từ khi tên của cậu bé <<mất>> đi.

Những người nhiễm bệnh không có điểm chung nào cả---căn bệnh lây lan hoàn toàn ngẫu nhiên. Trong khi những nghiên cứu chính phủ các nước không có bước tiến nào---không rõ bao nhiêu người đã trở thành nạn nhân của căn bệnh này---đất nước từ từ không hoạt động bình thường được nữa.

Hơn một năm đã trôi qua. Nhà nước đã không còn và tất cả mọi cuộc sống trở nên bấp bênh.

Người dân còn lại ở đây đó bắt đầu làm việc gần như là tự nguyện, cố gắng duy trì vùng sinh sống để tồn tại.

Nhưng bầu không khí ở trên vùng phương bắc này thành ra hoàn toàn khác hẳn tình trạng đổ nát ở trong thành phố nơi mà cậu bé và cô bé đã sống.

Không có dấu hiệu nào cho thấy sự tàn phá, chắc hẳn là do mật số dân số thấp, và chỉ còn duy nhất một sự thật rõ ràng rằng ‘không có ai cả’.

“NÀY CẬU!! Đừng có nằm ườn ra nữa! Dậy mau!”

“Oái!?”

Tiếng hét tức giận đó đến từ cánh cửa sổ đang mở khiến cậu bé bật dậy như bầy chuột.

“Đồ lười biếng...sao cậu dám nghỉ ngơi thành thoi trong khi bạn bè của cậu căng sức ra mà làm hả?”

Cậu sợ đến điếng người theo nghĩa đen khi thấy ánh mắt trùng trùng của cô bé nhắm vào cậu qua cánh cửa.

Mình bị đập toi bời mất. Nguy hiểm.

“M-mình biết rồi. Mình dậy ngay đây!”

“Làm việc đi đi nào! Nhanh lên!”

Bị đe dọa bởi tiếng đập vào khung cửa sổ từ đằng sau, cậu nhét chân vào giày và nhảy ra khỏi căn phòng.

“Đừng có hối dữ thế...Hôm nay cậu cũng ngủ dậy trễ mà...”

“Bởi vì hôm qua tôi thức khuya.”

“...cậu tự thức chứ ai.”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cậu nhận một đòn vào người nhanh như tia chớp đập thẳng vào đúng vị trí đau nhất và khiến cậu nổ đom đóm mắt.

Khi chúng quay trở lại, sếp nhìn chúng ái ngại.

“Hử? Giờ tới lượt cậu trắng như phấn rồi à?”

“...tha cho em đi!”

Sếp nghiêng đầu đáp lại tiếng rít trả lời nghe như tiếng muỗi của cậu bé và anh nhanh chóng quay trở lại làm công việc của mình.

“...Vậy trong khi em ra ngoài anh đã làm đến đâu rồi?”

“Bọn tôi đã lấy hết mọi bộ phận và dụng cụ ra. Nói cho cậu hay, nhiều việc đến dễ sợ.” – Cô bé nói với cậu một cách hãnh diện và chỉ về chỗ những bộ phận được sắp xếp gọn gàng.

Chiếc xe tải chiếm một phần to của nhà kho khá rộng rãi đã được lái ra ngoài. Trọng lượng của những thứ có thể thấy ở đây trông không giống phải cần cả một chiếc xe tải bốn tấn.

Tuy nhiên, mỗi phần của máy bay khá lớn và đây chắc hẳn là lí do tại sao cần phải chú ý đến sức chứa của thùng hàng.

“Bình thường máy bay sức người không thể được chia thành nhiều bộ phận hơn nữa sao?”

“Hử? À, xem cái này.”

Sếp đi đến bàn làm việc và mang thứ gì đó trông giống một bản thiết kế. Nó không quá chi tiết, vì thế chắc hẳn chỉ được sử dụng để ghép các bộ phận lại với nhau.

“Càng tách ra thành nhiều phần, càng cần nhiều bộ phận để nối chúng lại. Trọng lượng cũng như sự ổn định sẽ gặp vấn đề. Đặc biệt khi nguyên liệu sử dụng là nhựa---cậu không thể dùng bulông, ốc

vít là xong vì chỉ cần siết lại thôi đã gây hư hỏng rồi.”

“VẬY CÁI CÁNH MÁY BAY KHÔNG LỖ ĐÓ... LÀ MỘT PHẦN RIÊNG THÔI SAO?”

“ĐÚNG THẾ! SỬ DỤNG HỖN HỢP SỢI NHỰA GIA CƯỜNG VÀ KHUÔN ÉP DÀNH CHO NHỮNG VẬT LỚN LÀ PHƯƠNG PHÁP CẢ ĐỘI BỌN TA ĐÃ PHÁT TRIỂN SUỐT NGÀY ĐÊM.”

“...sử dụng *cái gì*?” – Cô bé bắn khoảhỏi khi cô cảm thấy khó khăn bắt theo kịp những gì anh nói và không nhìn gì cả mặc dù cô rất thích thú.

Tuy nhiên, sếp còn rạng rỡ hơn nữa. Nếu anh chưa mất màu sắc của mình, gương mặt anh nhất định sẽ đỏ lên vì hứng khởi. Chắc chắn như thế.

“ĐƯỢC RỒI, LẮNG TAI MÀ NGHE ĐÂY CÔ NHÓC: KHI ĐỊNH HÌNH MIẾNG NHỰA, VỀ CƠ BẢN BỌN TA ĐẶT HAI TẤM KHUÔN KHÔNG LỖ LẠI VỚI NHAU VÀ ÉP NGUYÊN LIỆU VÀO, NHƯNG BỌN TA THIẾT KẾ LÀM SAO NHỮNG BỘ PHẬN CHUYỂN ĐỘNG ĐÃ HOÀN THÀNH NGAY LÚC BỌN TA GỠ KHUÔN RA.”

“A THẾ À? CHẮC LÀ TUYỆT LẮM NHỈ?”

Câu trả lời trống không của cô đúng là không rõ ràng gì cả, cứ nằm giữa ranh giới giữa hiểu và không hiểu, nhưng chắc hẳn cô không muốn anh ngưng lại. Nhìn mặt cô bé là có thể đoán ra được ngay.

“VÀ ĐÓ LÀ QUY TRÌNH ĐẶC BIỆT DO NHÓM CỦA ANH TẠO RA?”

“ĐÚNG. NÓ LÀ TẬP HỢP CỦA CÁC CÔNG NGHỆ CÓ SẴN NHƯNG BỌN TA LÀ NHỮNG NGƯỜI DUY NHẤT LÀM MỘT THỨ CÓ KÍCH CỠ NHƯ THẾ...” – Anh trả lời cậu bé một cách hãnh diện... và không hiểu tại sao lại chồm lại vai cậu. “...chỉ còn một vấn đề.”

“M-MỘT VẤN ĐỀ?”

Cậu bé giật mình vì sếp mất tinh thần nhanh chóng mặc dù cậu đã ca ngợi anh. Rõ ràng tâm trạng của anh khá thất thường.

Sếp đặt bản thiết kế lại lên bàn làm việc và sờ bộ khung không lồ được cố định trên thiết bị cố định.

“...VẬT LIỆU KHÔNG THỂ ĐƯỢC TÁI CHẾ.”

“TÁI CHẾ?”

“ĐÚNG. ĐƯƠNG NHIÊN CẬU BIẾT RẰNG RẤT KHÓ ĐỂ TÁI CHẾ NHỰA, ĐÚNG KHÔNG? CÁCH TỐT NHẤT LÀ ĐUN CHẢY NÓ RA VÀ TẠO HÌNH DẠNG MỚI, THẾ NHƯNG CỤC CUNG NÀY CÓ ỐNG NANO CARBON BÊN TRONG. BỒI VÌ CÓ QUÁ NHIỀU CHẤT BÊN NGOÀI, NÓ KHÔNG THỂ ĐƯỢC TÁI CHẾ. NHƯNG CŨNG BỒI VÌ CARBON, NÓ KHÓ BỊ PHÁ VỠ VỤN THÀNH TỪNG MẢNH VÀ KHÔNG THỂ SỬ DỤNG CÁCH THÔNG THƯỜNG ĐỂ GIẢI QUYẾT NHỰA PHÉ THẢI LÀ QUẢNG VÀO TRONG BÃI RÁC.”

“...TÓM LẠI LÀ KHÓ QUẢNG NÓ ĐI?”

“ĐÚNG. HƠN NỮA, TRONG KHI NÓ CỰC KÌ MỀM DẸO VÀ CO DẪN, NÓ VẪN LÀ NHỰA, VÌ THẾ NÓ THIẾU TÍNH RẮN CHẮC. DO ĐÓ NÓ BỊ THÊM MỘT ĐIỂM TRỪ KHI VỪA KHÓ QUẢNG ĐI VỪA DỄ HỎNG! THỜI BUỔI BÂY GIỜ CẬU KHÔNG THỂ KIỂM TIỀN VỚI CÔNG NGHỆ MÀ KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN MÔI TRƯỜNG ĐÂU...” – Anh nói với ánh mắt xa xăm và tiếp tục xoa lên bộ khung.

Có lẽ cái tính cách của anh là vấn đề chính khiến anh mọc rễ trong nhà kho này.

“Sếp ơi, nói chuyện cũ thể là đủ rồi. Dừng bữa đi nhé.”

Cậu tuyệt lắm! Cái tính ham ăn ham uống phiền nhiễu thường thấy của cô bé lâu lâu lại có ích. Cậu bé giờ tay tán thưởng cô trong đầu.

“Hử? Đến giờ rồi à?”

“Đã một giờ trưa rồi đấy! Em chưa ăn sáng nữa, đói chết mất.”

Cô bé ngồi phịch xuống ghế và xoa bụng.

Con say bí tỉ hôm qua dường như đã là quá khứ với cô bé. Nếu có ai đó làm phép đo sức mạnh bao tử của cô, kết quả nhất định sẽ là một con số khổng lồ. Ngay cả cái thứ nhựa không ra nhựa đang làm sếp đau đầu chắc hẳn cũng sẽ bị bao tử của cô tiêu hóa không chút vấn đề.

“Hm... ý kiến không tệ. Mà ta chỉ còn lại đồ dự trữ thôi, thế nên mì ăn liền là tất cả những gì ta có thể cho hai đứa...”

“Oa! Em ăn nhé! Em muốn ăn lắm!”

Cô bé phấn khởi cả lên và ngay cả cậu bé cũng đang chảy nước bọt.

“G-gì vậy? Mì gói đặc biệt vậy à?”

“Vâng! Anh biết bọn em đi bằng xe máy, đúng không? Bởi vì thế, bọn em không thể mang theo nhiều nước nên những món ăn cần nhiều nước thì không được thực tế cho lắm...”

Ghi chú thêm, cậu bé và cô bé đều có nhiệm vụ riêng của mình. Trong khi cậu bé lái xe và chịu trách nhiệm bảo dưỡng, cô bé nấu ăn và chăm lo thức ăn dự trữ. Lời nói của cậu bé chả có trọng lượng nào trong việc quản lý thức ăn và thực đơn. Cô bé vô cùng nghiêm khắc trong chuyện đó một cách đáng ngạc nhiên. Thật sự.

“Thôi, nếu hai đứa thèm như vậy thì ăn trưa thế đi. Ta ăn cũng khá nhiều rồi nên không còn bao nhiêu đâu, nhưng chắc là không sao.”

“Hoan hô! Này cậu! Nước nóng, nhanh lên!”

“Rồi, rồi.”

Cậu bé phóng đi, trong khi cô bé nhảy cẫng lên hồi thúc.

“...Kể cũng lạ, bọn mình thiếu nước vì rút cuộc hôm qua trời không mưa dù sấm nổ đùng đùng.”

Cậu bé bật van lên và một ngọn lửa màu xanh dương bắt đầu liếm đáy nồi.

Cậu bé và hai người kia đang ngồi trong căn phòng nghỉ rộng bằng sáu tấm tatami. Nhờ có thông gió tự nhiên tốt, trong đây mát hơn vài lần so với bên ngoài dù căn phòng không có máy lạnh. Độ

ấm thấp hơn chút sẽ là quá tuyệt, nhưng đòi hỏi thể có hơi quá đáng.

“Còn trong khi đó, một tuần trước bọn em suýt nữa là chết ngộp vì cứ ngửa mặt lên trời mở to miệng ra dưới cơn mưa rào... Nó tởm đến nỗi bọn em phải dè xèn nước bất cứ khi nào cần dùng đến!”

“Vậy cơ à, có một hồi, ta đã thử uống trực tiếp nước mưa.”

“...em tò mò chút, chuyện gì xảy ra nữa?”

“Ta đã lọc nó trước, ai như hai đứa. Thế mà ngày hôm sau ta bị Tào Tháo đuổi và mất nhiều nước hơn cả ta uống vào.”

“Oái...” – Cô bé cau mày đáp lại miêu tả chính xác của sếp.

Anh lấy một túi nhựa lớn và lôi đủ thứ loại mì ăn liền ra. Mỗi loại có vài gói, chắc hẳn anh đã mua chúng cùng với nhau.

“Nhưng rồi ta cũng vượt qua vì ta chế ra cái nồi đun nước ấy. May làm sao mà có cả một đồng thùng phuy ở quanh đây. Và nếu hai đứa chinh phục được bản thân yếu đuối, hai đứa sẽ quen với nhóm lửa bằng củ khô.”

“Một lần nữa em lại nhận ra ở tại một nơi khó khăn thật...”

“Đi khắp chốn cũng vậy.” – Cậu bé thêm vào. Một bầu không khí trầm ngâm bao ngập căn phòng.

Ấm nước trên bếp tiện lợi trước mắt họ bắt đầu rít sôi lên như thể để xua tan bầu không khí bất tiện.

Người ta thường hay nói “Ấm không sôi khi bạn nhìn nó”. Chúng bắt đầu kêu lên ngay khi bạn nói chuyện gì đó không liên quan.

Chủ đề nghiêm túc đã trôi dạt đến tận đâu: những con thú hoang xé rách những bọc mì ăn liền trong chớp mắt, mở ra và chờ cậu bé đổ nước nóng vào. Cô bé làm cả hai người kia ngạc nhiên khi đòi nước nóng cho hai li mì cùng một lúc.

Sau đó trong một lúc, không có cuộc nói chuyện nào giữa họ cả.

Vị ngon được nhân đôi bởi cái bụng trống rỗng sau khi làm việc vất vả và dĩ nhiên kể cả cơ hội hiếm có để thưởng thức món mì gói. Đôi đứa của cậu bé và cô bé đặc biệt di chuyển không ngừng nghỉ.

“Ồ...No nứt cả bụng rồi...”

“...cậu dùng ‘bụng’ thôi không được hả? Lâu lâu cậu quên mình là con gái rồi sao?”

“Cậu đừng có quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt.”

Tuy nhiên, cái vế bên ngoài dựa lưng vào tường trong khi tự quạt mình bằng hai cái li rỗng trước mặt trông giống như đúc một gã trung niên bừa bãi, chắc chắn khiến cả người yêu chung thủy nhất của mình cảm thấy hết hứng thú.

Nếu lòng bao dung của cậu bé không to lớn như biển cả, cậu sẽ thẳng thừng từ chối cô bé ngay cả trước khi xem xét lời tỏ tình.

“Nhưng mà có lẽ ăn mì ramen, udon hay đại loại thế trong một ngày nóng ẩm như hôm nay...Ướt nhẹp cả người rồi.”

“Nói cho biết nhé, ở đây có bồn tắm đấy.” – Sếp vô ý thêm vào.

Gương mặt của cô bé sáng rực rỡ ngay lập tức.

“Thật không?”

“Ừ. Ta sẽ dọn bồn cho cô một khi chúng ta làm xong việc.”

“Hoan hô!”

Cô bé đập chân nhảy lên, quăng cây quạt đi và ôm cánh tay của cậu bé.

“Chúng ta không được lười biếng ở đây nữa! Chúng ta sẽ hoàn thành công việc và sau đó là giờ tắm!”

“C-cậu trông chờ được tắm đến thế ư?”

“Hỏi ngược thế! Ba cái sừng trên đời là ‘ăn’, ‘tắm’ và ‘ngủ’!!”

“Mai một cậu làm vợ ai chắc khủng khiếp lắm đấy.”

Câu nhận xét đốp chát của cậu bé bị lặng lẽ phớt lờ và thay vào đó cậu bị lôi đi vào nhà kho mà không còn cả thời gian mang giày vào cho tử tế.

✱

Trong khi chúng không hoàn thành công việc mà không hề có bất trắc, không có sự cố nào đáng lưu ý.

Theo sếp, người viết bản hướng dẫn lắp ráp tỉ mỉ đến nỗi không chỉ tính toán vị trí thiết bị giữ mà còn chú tâm đến vị trí dụng cụ và tình trạng tinh thần của những người làm. Ngay cả với con mắt nghiệp dư của cậu bé và cô bé cũng thấy được niềm đam mê trong những chi tiết được viết---thật ra gây sai sót còn khó hơn cả làm đúng.

Chúng không chắc chúng có muốn một người như thế ở bên không, nhưng hai kỹ sư máy bay sức người với kinh nghiệm năm tiếng đồng hồ không biết phải cảm ơn anh ta bao nhiêu cho đủ.

Chúng hoàn tất xem xét mọi bộ phận và cuối cùng cũng bắt đầu thật sự nối các bộ phận ấy lại với nhau.

Chúng hết sức cẩn trọng gắn đuôi máy bay vào phần cuối của bộ khung ở giữa, vô tình bộ khung

giống như xương sống của con người. Khi nối đuôi máy bay vào khung---thật đáng ngạc nhiên, nó không có hình chữ V mà là hình Λ , trong đó mặt cắt ngang trở nên thon hơn ở đầu cuối giống một hình tam giác ngược, trông gần như thể máy bay đang bị lật ngược lại vậy.

“...Này...đúng là em không biết gì nhiều về máy bay, nhưng mà...không phải phần đuôi máy bay thường chĩa lên trời sao?”

Câu hỏi thiếu sót những thuật ngữ kĩ thuật của cô bé, giống như đặc điểm của cô, khiến sắp khịt mũi.

“À, những chiếc phổ biến mà cô biết thì như thế. Bình thường người ta muốn trọng tâm nằm ngay giữa đầu máy vì nó làm cho máy bay dễ dàng di chuyển hơn. Tuy nhiên, hiếm khi nào người ta thay đổi góc độ khi lái một chiếc máy bay sức người, vì vậy cần đặt đuôi nằm ở dưới máy để giúp nó ổn định. Bằng cách này nó có thể tự mình cố bay theo chiều ngang.”

Tuy nhiên, đuôi dạng hình Λ thường không được sử dụng trong thực tế vì những lo ngại trong việc cất cánh và hạ cánh. Khả năng mà hầu hết các trường hợp sử dụng nó là các chiếc máy bay do thám không người lái từ một đất nước nào đó.

“...tóm lại, nguyên nhân cũng giống như tại sao máy bay giấy không có đuôi thẳng đứng?”

“Hmmm, nói thế cũng đúng, dù lí do không hoàn toàn như vậy.”

“?” – Cô bé liếc nhìn anh hoài nghi.

Anh lấy hai sợi dây mảnh từ đáy của đuôi máy bay và nhẹ nhàng kéo nó ra.

Với một tiếng tách nhỏ, cặp bánh xe vung ra từ đầu chĩa xuống đất của cánh máy bay.

“Trong đây có lắp bộ càng bánh xe. Tốt hơn nhiều so với dựng một chỗ chứa riêng biệt cho nó, đúng không?”

“Cái gì? Máy bay này đáp xuống được thật sao?”

“Chứ cô mong đợi gì?”

“Em chắc rằng anh sẽ rơi tự do ở Dover.”

“...này cô nhóc, đừng nói với ta rằng cô đang nghĩ như thể màn trình diễn ở hồ Biwa đấy nhé.”

(Ghi chú: Hồ Biwa là nơi tổ chức trình diễn máy bay sức người.)

“Không phải sao!?”

“À, kỉ lục mà bọn ta đang thách thức cần phải làm mọi việc từ cất cánh đến hạ cánh bằng chính sức của mình. Không giống cuộc thi đó, cô phải có khả năng thực hiện những nhiệm vụ ấy.”

Trong khi tiếp tục giải thích, anh gọi cậu bé lại và nhờ cậu giúp cố định đuôi máy bay.

Cậu bé biết rõ phải làm gì; cậu mở thùng đồ nghề bên cạnh và lấy vài dụng cụ như cờ lê và tuavít rồi bắt đầu hỗ trợ sắp.

“...nhưng không phải cái đuôi này hơi khó làm nhiệm vụ như bánh lái sao?” – Cậu bé hỏi mà không

ngừng tay lại. Sếp cũng trả lời lại từ một nơi nào đó trong khi đang siết vít lại. Hai người này khá thuần thực.

“Cánh sẽ làm nhiệm vụ đó. Đuôi máy bay chỉ cần giữ thăng bằng là đủ. Thật ra, bọn ta cũng có thể làm cho cả bộ cánh bay được, nhưng giữ thăng bằng mấy thứ đó khó xơi cực kì.”

“...hai người đang nói ngôn ngữ của thiên hà nào thế?”

Cô bé trông có vẻ cô đơn và nhìn họ một cách khó chịu vì cuộc thảo luận song song với công việc của họ đầy nhóc những từ ngữ không quen thuộc với cô.

Khi chúng tiếp tục và trở nên quen thuộc với công việc, mỗi đứa bắt đầu có những nhiệm vụ cụ thể.

Sếp làm việc, trong lúc cậu bé là nguồn hỗ trợ của anh. Cô bé thì lại chịu trách nhiệm mang cho họ những bộ phận nhỏ và dụng cụ. Đến khi cần sức mạnh, họ cùng góp một tay.

Ví dụ, sau phần nối đôi cánh khổng lồ chiếm cả đường chéo của nhà kho với thân máy bay bằng sức lực của cả ba người, một tràng pháo tay và ăn mừng đồ òa lên như bão. Nguồn âm thanh chính dĩ nhiên là từ cô bé.

Tuy nhiên, ngay khi họ gắn được buồng lái trông như một cái thùng gỗ dưới thân máy bay, cô bé thật sự không còn gì để làm nữa; những việc phức tạp, tỉ mỉ tăng lên.

“Ghế ngồi trông được chưa?” – Sếp hỏi.

Sau đó cậu bé kiểm tra độ ổn định của yên máy bay bằng cách thử xóc nó lên. Nó được cố định chắc chắn hơn những người ta mong đợi từ một thứ chỉ được gắn với bộ khung nhựa.”

“Không sao. Vững rồi.”

“Xong, vậy cậu có thể bắt dây của cánh lái chính từ đằng kia không? Nhưng xin cậu cẩn thận với sợi dây; nó mà đứt thì thay nó rắc rối lắm đấy. Có đủ đồ đạc trong xe tải để tạo bộ dây khác, nhưng chúng ta không có thời gian.”

“...rõ rồi.”

Cậu bé bây giờ khá căng thẳng, từ từ kéo sợi dây nylon đu đưa trên đầu cậu đến cần điều khiển bằng cách cuốn vài vòng ròng rọc đặt trong buồng lái.

“Ghen tị thật... Tôi cũng muốn thử ngồi ở đó.”

“Bọn mình không làm để cho vui, cậu biết không?”

“Nhưng đúng thế mà, nhìn sao cũng giống như trò chơi ấy.”

Những gì cô bé nói cũng khá đúng sự thật. Cậu không làm việc này để đạt được gì đó nên nó *để* cho vui. Sếp cố gắng phản pháo lại bằng cách nào đó, nhưng anh hoàn toàn không nói nên lời vì cô đã đánh trúng tim đen.

“Anh nên chiều lòng cậu ấy đi. Nếu cậu ấy nổi điên lên trong đây, nó sẽ biến thành một đồng mảnh vụn trước khi chúng ta hoàn thành nó đấy.” – Cậu bé chỉ dẫn cho anh, khiến cô bé ra mặt cau có.

“Cậu nghĩ tôi là cái quái gì hả?”

“Quái vật.”

Ngay sau đó một tiếng bốp vang lên và nắm đấm của cô bé đâm trúng cậu bé.

Cậu bay ra khỏi buồng lái trong khi phần bên ngoài của nó chưa được thêm vào và đáp xuống sàn nhà.

“...có vẻ cậu ấy không thể làm việc được nữa rồi. Em sẽ tiếp tục thế vào chỗ của cậu ấy.”

“...muốn làm gì thì làm.” – Không phải lời chấp thuận ý muốn của cô bé, nhưng chính lời khẩn cầu rằng chiếc máy bay yêu thương vẫn còn lành lặn được viết trên gương mặt đã nhấn lại như thể đang xem một loài ăn thịt đang nhấm nháp con mồi của sếp. “Mấy sợi dây này điều khiển độ xoắn của đôi cánh, hiểu chưa? Nối sợi có đầu màu đỏ từ phía trước đến cần điều khiển và sợi màu xanh dương từ đằng sau.”

“Xoắn?”

Ngược lại với sự tò mò của mình, những động tác của cô bé hết sức cẩn thận. Cả cô bé cũng biết rất rõ chiếc máy bay này thân thương với anh như thế nào.

Rõ ràng cô đã đảm bảo rằng cú đâm của cô lúc này không gây hại gì đến chiếc máy bay.

“Cục cung này không có cả bánh lái chuyển động lẫn bánh lái độ cao, vì thế đôi cánh chính làm nhiệm vụ đó bằng cách xoắn lại.”

“Nó có uốn cong được với cái cơ cấu ấy không? Lỡ có khi nào máy bay rơi xuống?”

“Đừng lo. Ta chỉ bay thẳng một đường thôi nên ta sẽ hiếm khi thay đổi lộ trình! À, cất cánh và hạ cánh có phần rắc rối, nhưng nó sẽ kết thúc trong một giây.”

“Còn đảo ngược thì sao?”

“Cô đang hỏi ta biểu diễn với chiếc máy bay mà đến bay cũng khó sao?”

Anh lấy khuỷu tay cú vào đầu cô bé và khiến cô cười.

Cô bé không dừng công việc với sự khéo léo đáng ngạc nhiên của cô trong khi đùa giỡn và cô hoàn thành áp những sợi dây để lái cánh máy bay trong chớp mắt.

“Bây giờ chúng ta có cần điều chỉnh chúng không?”

“Cứ để chúng ở đó sau khi chúng ta ghép những phần còn lại xong. Tiếp theo sẽ là bộ truyền động...về cơ bản chỉ là vài bánh răng nối lại với nhau thôi.”

Cô bé lấy làm lạ với bộ truyền dẫn anh quảng cho cô.

“Sếp, cái này cũng làm bằng nhựa à?”

Theo những gì cô biết và có thể hình dung ra, thông thường bánh răng được làm bằng kim loại.

Tuy nhiên, bộ truyền dẫn trong chiếc hộp anh đưa cho cô được làm từ thứ gì đó có họ hàng với nhựa, còn chính chiếc hộp là acrylic. Mỗi thứ đều đầy những lỗ nhỏ và không nặng như vẻ bên ngoài của chúng.

“Đây là polystyren. Hộp bên ngoài là acrylic. Cô thấy đấy, chúng không cần phải quay nhanh lắm và bằng cách này bọn ta gần như không cần dầu.”

“...anh cứ kiên quyết làm nó nhẹ hơn bằng bất cứ giá nào nhĩ...”

“Chứ sao! Càng nhẹ càng tốt. Còn không bằng sức người nó sẽ không bay được.”

“Lắp động cơ của bé Cub vào máy bay rồi lái nó đi được không thế?”

“Không.”

Cô hết sức tin chắc rằng đó là một ý kiến xuất sắc, nhưng nó bị bác bỏ ngay lập tức.

Chán thật. Mình đang mong một chuyến đi ra nước ngoài thoải mái.

Khi hoàn tất gắn phần bộ truyền động vào, sắp giữ vai trò chính trong việc nối bộ truyền động với đôi cánh cần nhiều sự nhạy cảm.

Sợi dây sên giống như xe đạp của bộ truyền động được nối với trục chính ngay bên dưới phần thân và cuối cùng trông cũng ra dáng ‘thứ gì đó có thể bay’.

“Lạ thật. Không phải cánh quạt thường ở đằng trước sao?” – Cô bé nói và xoa bộ khung trắng như tuyết của máy bay.

Sự thật rằng đôi cánh chính được mở rộng ngay bên cạnh buồng lái còn có lí với cô bé. Tuy nhiên, cánh máy bay không ở đằng trước mà lại nằm trên phần máy móc nằm đâu đó giữa bộ khung.

“Bọn ta cũng có thể chỉ việc đặt nó ở đằng trước. Thật ra làm vậy sẽ đơn giản và ổn định hơn.”

“Thế tại sao anh không làm?”

“Nó có vấn đề với hiệu năng. Nếu bọn ta đặt đằng trước, gió sinh ra sẽ phản nào đó dội vào máy bay. Ngoài ra...vì sở thích cá nhân?”

“...không phải sở thích cá nhân có phần không quan trọng khi tập trung vào hiệu năng sao...?”

“Cậu nói cái gì vậy!?” – Cậu bé giãy nảy và la lớn với cô bé đang cười méo xệch.

Sau khi cậu bị đá sang một bên, cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dọn sạch những thiết bị cố định không còn dùng nữa trong khi hai người kia tiếp tục công việc, còn bây giờ, cậu đang siết chặt nắm tay và bắt đầu một bài nói nhiệt huyết.

“Hừ, con gái chả biết cái gì cả! Cậu không hiểu vẻ đẹp của máy móc một chút nào! Cánh quạt là vật trang trí cho máy bay sức người, cậu biết không? Cậu không thể thay đổi bất cứ thứ gì trên đôi cánh dài thanh thoát đó, nhưng cậu được tự do làm bất cứ điều nào cậu muốn với cánh quạt!”

“...Aa...rồi. Hiểu rồi, hiểu rồi. Tôi sẽ không tốn thêm một lời nào về nó nữa nên lấy cho bọn tôi trà hay cái gì đó đi.”

“...Được thôi.”

Niềm đam mê của cậu không được hiểu thấu. Với cái ấm nước bây giờ khá nhẹ trong tay, cậu tiến về phía phòng nghỉ, nơi mà họ chuẩn bị thêm chút trà lúa mạch.

“...hừ, đúng là khó hiểu mấy cái thứ đam mê của bọn con trai hay có...” – Cô bé thở dài và cảm thấy như thể thứ gì đó có tên gọi là động lực hay tinh thần đã thoát khỏi người cô trong tiếng thở dài ấy.

“Thôi, biết sao được. Đúng là rắc rối giới tính.”

“Thế à? Cậu không nghĩ rằng môi trường cậu lớn lên và mấy thứ đại loại như thế cũng có ảnh hưởng sao?”

“Có lẽ có một chút. Nhưng cậu không thấy lí do tại sao con trai khắp cả nước lại hứng thú với hiệu ứng đặc biệt và mecha anime với mấy thứ không có trong thực tế?”

Cô bé rên rỉ khi nghe lời nói của cậu.

“Thôi, sống với nó đi. Tình yêu với máy móc và phiêu lưu đã cắm rễ sâu sắc trong ADN nam tính của bọn mình cũng như tình yêu với con gái thôi.”

“Rắc rối.”

Giọng nói của cô bé vừa có thể là tiếng thở dài cũng có thể là một tiếng cười yếu ớt pha lẫn vào tiếng ve kêu bên ngoài bức tường làm bằng mái tôn và tan biến không đến tai một ai.

Họ từ từ tiến hành công việc và sau buổi xế chiều, khi nhiệt độ trở nên đáng chấp nhận hơn một chút, họ đã hoàn thành chín mươi phần trăm.

Trong khoảng thời gian này, họ đã chứng tỏ kĩ năng giao tiếp xuất sắc, vượt hẳn những gì người ta mong đợi từ một nhóm người mới quen nhau ngày hôm trước. Ví dụ, khi đến phần kiểm tra máy bay và đại loại như vậy, cậu bé từng mất vị trí của mình cho cô bé giờ đã quay lại và công việc tập thể đầu tiên bắt đầu với sự chỉ đạo của sếp.

Lúc này, cậu bé đang ở trong buồng lái.

Cậu đang xác nhận lại những gì sếp bảo cậu kiểm tra trong khi lật một xấp giấy dày chứa những thứ cần phải được xem xét.

“Tiếp theo trên danh sách. Đẩy cần lái sang bên phải.”

“Rõ. Sang bên phải.”

Khi cậu đẩy cần lái gỗ sang bên phải, những sợi dây nylon được nối kêu tiếng cọt két khi bị căng ra, và đôi cánh trên cả hai bên xoắn lại theo hướng khác nhau.

“Xong.”

“Tốt.” – Sếp nói và dán một dấu lên tờ kiểm tra. “Bây giờ thử di chuyển sang bên trái.”

“Rõ. Sang bên trái.”

Đơn giản và chính xác, cũng đều đều buồn tẻ---cô bé lập tức giờ cờ trắng vì rõ ràng công việc đó không thích hợp với cô và bây giờ cô chăm chú nhìn họ trên một trong những chiếc võng dùng để nghỉ ngơi.

Cô lặng lẽ trông họ tiến hành công việc kiểm tra chậm chạp nhưng chắc chắn và với cả nhịp điệu, như thể ra hiệu rằng đừng làm phiền họ. Có phải là cảm giác dâng lên trong cô khi thấy hai người vẫn làm tốt mà không cần sự có mặt của cô? Hay đó là ghen tị? Cô vẫn không thể hiểu thấu rõ cảm xúc của mình và cô tự ngả mình lên võng. Cô chộp lấy mớ chăn rồi đặt dưới đầu mình làm gối.

Cậu bé và sếp trông gần giống như hai anh em lệch nhiều tuổi khi họ đang làm việc cùng nhau vào lúc này.

Họ không hề chú ý gì đến cô bé và như thể đang bị thứ gì đó hút hồn, mặt khác, họ đang dồn hết tâm trí của mình vào chiếc máy bay với ánh mắt lấp lánh giống những đứa trẻ.

Có lẽ họ giống một học sinh và một đàn anh ở trường. Đã hơn ba tháng kể từ khi cậu bé và cô bé còn đi học, nhưng khung cảnh còn trong cô vẫn chưa mất màu sắc.

Tuy nhiên, cô đã quên hết những gương mặt của cả nửa lớp. Cô không biết liệu việc này là do ‘biên mất’ hay do kí ức của cô tự nhiên phai mờ theo thời gian.

Nếu hỏi rằng cô có lo lắng cho họ không, câu trả lời của cô là ‘có’. Họ đang làm gì? Hàng trăm dặm cách xa giữa họ ngang bằng với cả thế giới trong cái thời kì mà internet không hoạt động và dịch vụ điện thoại bị cắt đứt này.

Đây chắc chắn là một khoảng cách không thể xóa nhòa trong phần đời của chúng mà không có sự trợ giúp của bé Cub. Còn có cả khả năng chúng nằm chết vất vương đâu đó bên đường theo đúng nghĩa đen.

Cô bé không có ý định quay trở lại thành phố của chúng.

Cô không biết cậu bé nghĩ thế nào, nhưng cô muốn tiếp tục cuộc hành trình của hai đứa.

Cuộc hành trình của chúng không có một đích đến cụ thể. Nhiều người đã hỏi chúng chuyến du hành trắc trở này hướng về đâu, nhưng chúng đều trả lời rằng:

<<Đến tận cùng thế giới.>>

Cô không đòi hỏi bất cứ ý nghĩa nào từ cuộc hành trình của mình, cô cũng không thêm quan tâm những trở ngại nào đang chờ đón chúng. Cô không nghĩ về đích đến của mình dù chỉ một lần.

Cô bé không thích đọc sách cho lắm, nhưng có một câu nói, câu nói mà cậu bé đã chỉ bảo cô, câu nói đồng điệu với chính cô.

Đây là những lời của một nữ hoàng trong vùng đất của những tấm gương.

<<Đây, người xem, người chạy hết sức có thể, để rồi giữ nguyên tại chỗ. Nếu người muốn đến một nơi nào khác, người phải chạy nhanh gấp đôi như thế.>>

Cô bé tiếp tục du hành để ở cùng với cậu bé.

Cô bỏ lại sau lưng tất cả những thứ gây trở ngại cho cô. Con đường duy nhất để đi là tiến lên.

Nếu chúng trở về quê nhà, thì đó sẽ là sau khi chúng đã đi một vòng trái đất.

“Kiểm tra hoàn tất!!!”

Sếp quảng danh sách và xấp giấy đi, trong khi cậu bé thở ra một hơi dài và ngồi xuống ghế.

So với giai đoạn lắp ráp, công việc tay chân hầu như là không có, nhưng hai người nhận ra ngay từ đầu rằng kiệt sức về thể chất và kiệt sức về tinh thần không nhất thiết phải tỉ lệ với nhau.

Họ đã cầu xin trời đất trong lúc kiểm tra rằng chiếc máy bay họ đã tự tạo nên bằng chính đôi tay của mình hoạt động ổn thỏa, nên không có gì ngạc nhiên khi cổ của họ nhể nhại mồ hôi.

“Bây giờ chúng ta xong chưa?”

“Rồi. Ta đã kiểm tra cấu hình mặc định của GPS và phong kế rồi tắt cả những thứ khác. Các bộ phận đều trong tình trạng hoàn hảo. Điều còn lại là chuyến bay thôi.” – Sếp mở miệng to ra mỉm cười, gõ nhẹ lên khung chiếc máy bay.

Chiếc máy bay sức người mỏng manh với 38.2 mét độ rộng, 10.4 mét độ cao và 30 kilôgram độ nặng chất đầy niềm kiêu hãnh, niềm đam mê và sự gắn bó của sếp cũng như của các cộng sự đã hoàn tất.

“Cảm xúc dạt dào...?”

“Không.” – Sếp phủ nhận trong khi cậu bé liếc nhìn anh.

Sếp nhẹ nhàng chạm vào đôi cánh và nâng niu nó như thể nó là con của chính anh.

“Tất cả đều là ngày mai, sau chuyến bay. Chỉ còn ngày mai nữa thôi ta sẽ nhảy và hân hoan sau khi ta bay lên trời. Cục cưng này dù sao cũng là máy bay, không phải là một vật trang trí, đúng không?” – Anh quay lại với cậu bé bằng một gương mặt cố hết sức che giấu sự phấn khích của mình, ngược lại với lời nói của anh.

“...đúng vậy. Nó là máy bay. Chúng ta không lắp nó lại để nó rỉ sét.”

“Ừ. Chúng ta không được nhảy lên như điên vì vui sướng đâu. Giá trị thật của nó nằm ở việc lái nó bay lên trời.”

Những lời nói ấy không nói về cậu bé, mà là chính anh. Vì thế, cậu bé tự giữ miệng không trả lời và lau mồ hôi trên trán, sau đó cậu thở ra.

“Em hi vọng ngày mai trời sẽ quang đãng.”

“Cậu có đùa không đấy? Đương nhiên là có rồi! Nếu không, ta sẽ kiện ra tòa.”

Cậu gần như phá ra cười.

Thôi, mình nên làm những gì mình có thể làm và lấy khăn giấy gấp vài con búp bê cầu nắng. Sử dụng đồ dùng mà không nghĩ đến viễn cảnh tìm thứ thay thế thì không tốt, nhưng lâu lâu như vậy cũng không sao.

“Phụp.”

Âm thanh tiếp theo có thể nghe thấy sau lời bày tỏ kì quặc vừa rồi là một âm thanh khô khan, phát ra lúc cô bé ngã khỏi võng. Chắc hẳn cô vô tình ngủ thiếp đi trong khi đang nằm nghỉ.

Cô lơ lơ ngồi dậy và ánh mắt của cô đảo đảo đầu đó giữa họ và chiếc máy bay.

“...Xong chưa?”

“Rồi. Xong rồi.”

“...Chúc mừng.” – Cô bé vẫn còn ngái ngủ chúc mừng hai người và bước về phía chiếc máy bay.

“...Tên của nó là gì?”

“Hả?”

“Của máy bay. Tên của nó.”

Cậu bé và sếp nhìn nhau.

Câu hỏi của cô bé thật sự khiến họ giật mình.

“...Hừ! Thôi, cái mặt ấy...hai người chỉ người làm sao để ghép nó lại, vậy tại sao không thấy rằng hai người đang quên bég phần quan trọng nhất!”

Bình thường nam giới là người có thói thúc cho những thứ nhạt nhẽo một cái tên, nhưng những suy nghĩ bình thường không áp dụng với cô.

“Không phải anh và cộng sự của anh đã nghĩ ra tên cho nó rồi sao...? A, em hiểu rồi. Nó tan biến rồi nhĩ.”

Cô lục lọi túi dụng cụ luôn gần bên cô, bỏ mặc hai người đàn ông lặng lẽ không nói nên lời.

“Rồi, sếp, anh chọn đi.” – Nói xong cô ấn cây bút lông đen đầu đậm mực dầu hoàn toàn bình thường. Cũng không còn thứ gì khác có thể viết được, vì chúng không có cọ cũng như bình phun sơn.

“Một mình ta chọn có sao không?”

“Đổi lại, cái tên phải làm bọn em thỏa mãn. Nếu anh đặt cho nó cái tên gì nghe đàn thôi, em sẽ đá vào mông *anh* một cái cho biết tay.”

Sếp nhún vai, bước sang bên buồng lái và nhìn chăm chú vào tấm phong polymer trong suốt.

Sau một khoảnh khắc ngập ngừng, anh mở nắp bút lông ra và bắt đầu viết. Những dòng chữ cuối cùng là...

“...ジョナサン...sao? – Cậu bé mở tròn mắt nói và rồi sếp quay lại.

(Ghi chú: ジョナサン phiên âm katakana của Jonathan.)

“Ừ. Đó là tên của con mòng biển nổi tiếng nhất trên thế giới.”

Năm kí tự katakana được viết trên tấm phong chắn gió mờ trong suốt.

“...chữ của anh cứ như gà bới ấy...và bộ hết chuyện rồi hay sao mà viết bằng katakana! Làm quái gì sao anh không sử dụng chữ alphabet ấy? Ý của em là anh muốn lái thứ này đến châu Âu cơ mà!”

“Ta không quan tâm. Ta sẽ bay nó ở đây. Ngay từ đầu, *Cô* là người bảo ta đặt tên chứ ai!”

“...không hiểu sao cái tên ấy làm tiêu tụt hết hình tượng như thể chúng ta muốn đặt dấu chấm phá cuối cùng bằng một đôi mắt, nhưng thay vào đó lại vô tình vẽ lông mũi.”

“Tệ đến *thế* sao!?”

“Thôi kệ nó. Lấy gì ăn cái đã. Mới ngủ dậy nên em đói quá.”

“...Con gái đúng là đòi chủ đề nhanh thật.”

“Anh đâu có phiền đâu, đúng không? Mà thôi, đêm nay chúng ta sẽ ăn mừng! Nhưng nếu lại là đồ hộp, em sẽ đình công.”

Sếp nhướn mắt nhìn qua lại cô bé và chiếc máy bay, trông có do dự đôi chút. Sau đó, anh chống hông.

“Được rồi...ta tuyên bố hôm nay là đêm trước buổi bay thử vì chúng ta đã hoàn thành tất cả mọi sự chuẩn bị trong tốt đẹp. À, ta không còn nhiều đồ ăn nên chúng ta phải tổ chức tiệc cà ri thôi.”

“Cà ri!? Ý anh nói là cà ri gói ư!?”

“Ừ. Chúng ta sử dụng đến cà rốt và thịt đóng hộp, nhưng khoai tây và gạo có sẵn tự nhiên và trên hết, nước sốt là hỗn hợp gia vị đặc biệt.”

Cà ri. Ngay giây phút từ này đến tai chúng, cơ thể chúng bắt đầu tiết ra một lượng lớn nước bọt trong miệng. Đã nhiều tháng kể từ lần cuối cùng chúng ăn một bữa cơm cà ri thật sự, chưa được chuẩn bị sẵn.

“Hỗn hợp gia vị đặc biệt...”

“Cái tên viết bản hướng dẫn làm nó đấy. Cậu ta thích nấu ăn trong thời gian rảnh rỗi. Cậu ta *suốt* ngày lại chỗ ta và nói rằng cậu ta cố gắng sử dụng thêm hai phần trăm củ nghệ hay rằng cậu ta tăng kích cỡ hạt tiêu đen...”

“...”

Cậu bé cảm thấy đồng cảm với anh phần nào đó, vì cậu có thể đoán được có một người bạn kì quặc rắc rối đến mức nào.

Họ quyết định nấu ăn cùng nhau. Một lí do cho việc này dĩ nhiên là vì họ muốn nhanh chóng để không lãng phí điện, và thêm một lẽ lúc này mặt trời đã lặn, nhưng không nên xem thường những cái bao tử trống rỗng kêu réo. Họ cũng thật sự không còn việc gì khác để làm.

Gạo được vo, khoai tây được gọt vỏ, đồ hộp được mở ra để lấy cà rốt và thịt bò muối. Hai ngọn lửa được nhóm lên và chúng đặt một nồi để nấu cơm và một nồi cho cà ri.

Họ bắt đầu nấu ăn mà không quan tâm ai đang làm gì và sau khoảng thời gian ngắn đến ngạc nhiên, họ đã chuẩn bị xong bữa tối.

Trong khi số lượng nguyên liệu được sử dụng không có bao nhiêu, cơm cà ri lại nhiều vô cùng. Họ gần như nhào tới bữa tối của mình và ăn, sẵn sàng dọn sạch cả hai nồi.

Cậu bé không phải là người nổi điên khi thấy cà ri đóng cục dẻo dẻo thành sợi như cháo vì cái nóng và cái ẩm của mùa hè vào buổi sáng hôm sau. Ngay cả cậu cũng ăn hai phần dù cậu thường cố gắng làm đầy bụng của mình chỉ khoảng tám mươi phần trăm.

Ghi chú thêm: bằng cách nào đó cô bé và cậu bé đã tìm ra một nơi mát mẻ cho quả dưa hấu chúng nhận được từ giám đốc và thư kí của anh, kết quả là quả dưa hấu ấy chín đến mức tuyệt vời. Cô bé muốn thử lần đầu tiên bỏ quả dưa và còn tự bịt mắt mình lại. Cô hoàn toàn phớt lờ những câu điều khiển gây rối trí cho cô của sếp và thay vào đó nghe theo lời chỉ dẫn âm áp của cậu bé, cô đập vỡ quả dưa chỉ trong một lần một cách hoành tráng.

Không cần phải nói, hương vị của nó ngon tuyệt trần.

Khi những cánh tay lia lịa đã nguội bót và mọi người chén sạch đĩa của mình, sếp đột nhiên vừa hỏi vừa lấy thêm một miếng dưa hấu. “Hai đứa có định đến thị trấn tiếp theo không?”

“Ừm, em nghĩ chắc là có. Hay nói đúng hơn, bọn em không thể tiếp tục hành trình nếu bọn em không di chuyển từ thị trấn này sang thị trấn khác. Bọn em dừng chân vài chỗ trên đường, nhưng tiếp theo đúng là ngôi làng ấy.”

“Vậy à.”

“Anh hỏi làm gì thế? Có gì sao?” – Cô bé hỏi, lấy tay xoa cái bụng căng phồng của mình.

Sếp đang nhai miếng dưa hấu của anh và trả lời – “Không, cứ đến và dừng chân ở đó đi. Sẽ là một thiếu sót nếu bỏ ngang qua mặc dù chỗ ấy khá nhộn nhịp.”

“Nhộn nhịp?”

“Những người sơ tán tập trung lại nơi này và tạo một tổ chức tự quản. Nó nằm ngay bên bãi biển và họ đã gửi tàu đánh cá khi ta ở đó vài tháng trước nên ta đoán bây giờ thị trấn của họ còn phát triển hơn nữa.”

“...”

Cậu bé và cô bé liếc nhìn nhau.

Thời nay, một nơi có đông dân cư đã là một điều ý nghĩa to tát. Một người tìm đủ thức ăn cho chính mình đã khó, nhưng một trăm người kiếm đủ thức ăn cho một trăm người thì dễ hơn nhiều.

Hợp lực lại, người ta có thể chạm đến những tầm cao mới.

Nơi nào có người, nơi ấy có của cải. Và hai nhà du hành cũng sắp hưởng lợi từ của cải ấy.

✱

Lúc cậu bé và cô bé no căng và xử lý xong phần cà ri, cũng như com và dưa hấu, màn đêm đã rủ xuống và tiếng ếch ồm ộp xung quanh nhà kho vang đến tai chúng.

Mặt trăng và những vì sao đang tỏa sáng trên bầu trời không một chút mây chiếu rọi mặt đất, chúng mong rằng ngày mai thời tiết sẽ quang đăng.

Tuy nhiên, vẫn một khoảng thời gian sau độ ẩm mới bắt đầu giảm xuống. Tất cả ba người đang đổ mồ hôi vì thân nhiệt họ tăng lên sau khi ăn món cà ri.

“Này sếp, anh chỉ cho em chỗ tắm được không?” – Cô bé chợt nhớ ra những gì cô nghe được lúc nãy và hỏi.

Đúng rồi---cô hoàn toàn quên bém chuyện này vì bữa tiệc cà ri, nhưng ban đầu cô muốn giải quyết mọi việc càng nhanh càng tốt để còn đi tắm.

“Được thôi, đằng sau nhà nghỉ đây. Ta đã đổ nước vào và nhóm lửa từ trước nên chắc bây giờ đã xong rồi.”

Là một trong số ba người có vẻ như vẫn còn chỗ trống trong bao tử, sếp đứng dậy và ra hiệu cho chúng đi theo anh.

Cậu bé phải thừa nhận: tối nay cậu ăn quá nhiều. Cậu vừa ôm bụng vừa lớn tiếng rên rỉ cái bụng quá sức chứa, cậu đi theo sếp đến đằng sau căn nhà nghỉ dưới mái che.

Tại đó họ tìm thấy bồn tắm.

Sự mong đợi của cô bé trật lất hết cả, và dự đoán của cậu bé hoàn toàn chính xác.

“Có vẻ như vừa đủ ấm rồi. Ta sẽ để hai đứa vào trước.”

Thứ mà chúng phát hiện ra là một bồn tắm từ thùng phuy chĩa sai vào đâu được.

Đó là một thiết bị công nghệ cao không nơi nào sánh bằng, được rải rác ngăn cách bằng những tấm tôn và có một ngọn đèn dây tóc được treo bên trên. Chưa kể, còn có cả dầu gội và dầu xả sẵn sàng để sử dụng. Trần nhà trống không cho phép ngắm cảnh bầu trời đầy sao đẹp tuyệt vời và những khu vực lân cận trong khi đắm mình trong làn nước ấm.

“...hurrur...”

Từ những cảm xúc lẫn lộn thể hiện rành rành trên gương mặt cô bé, có vẻ như cô cũng thích thú. Tuy nhiên, ngay cả cậu bé cũng chưa từng tắm theo kiểu tự nhiên thế này. “*Chắc chắn mình phải hỏi xem có cần giữ ý tứ gì không.*” – Cậu bé nghĩ.

“Sếp, làm sao để vào trong được đây?”

“Còn phải hỏi, như bình thường thôi! Có ghế gỗ ở ngoài để đảm bảo rằng không quá nóng và việc còn lại là nhóm lửa và bước vào. Còn nữa, đừng có than phiền rằng ở đây không có vòi sen.”

Chắc hẳn sếp đã nhận ra trong giọng điệu của cậu bé rằng chúng không hề có kinh nghiệm nào tắm trong thùng phuy, anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô bé.

“Đ-được thôi...”

“À, nói thêm luôn, người không tắm phải thêm củi vào lửa.”

Phải một vài giây sau chúng mới nhận ra anh vừa nói gì với cái vẻ bình thản. Vì đây là việc nằm ngoài tầm hiểu biết của chúng, chúng phải hình dung ra trong đầu.

“Khoan đã...anh nói bọn em tắm cùng nhau sao!?”

“...Hả? Hai đứa làm thế nào mà muốn vào được cái thùng hẹp như thế? Một người chỉ cần canh lửa trong khi người kia ở bên trong. Như cu li ấy.”

“Anh đừng có đùa chứ! Em là con gái mà!?”

“À, ta biết chứ. Nhưng cô sẽ không để tâm nếu là cậu ta, đúng không? Dù sao cũng là người yêu với nhau mà.”

“...Ai nói vậy!?”

Sếp bị tóm lấy cổ áo và hoàn toàn chết điếng người.

“K-không phải hả? Ta chắc rằng hai đứa là một cặp vì hai đứa đi du lịch cùng nhau trên xe máy...”

Cô bé thả anh ra với một tiếng gầm gừ.

Tình hình đúng là rắc rối, nhưng cô bé không cảm thấy mất lòng khi được gọi là một cặp. Tuy nhiên, lúc này cô thật sự khó xử. Bây giờ vẫn còn sớm quá.

“...Em không tự thêm củi vào được sao?”

“Không, nhìn xem, thùng thì cao. Cô không chạm được đến đất, phải không?”

Đúng vậy. Như sếp nói, cái thùng rỉ sét chính nó đã cao, chưa kể nó được đặt lên những miếng gạch để nhóm lửa bên dưới, chạm xuống dưới đất từ bên trong là một điều không thể. Hơn nữa, còn khuya nó mới trở thành thiên đường được đợi chờ từ lâu nếu cô phải lo lắng về ngọn lửa suốt.

“Ta cũng không làm được...Chả còn cách nào khác ngoài việc nhờ cậu ta làm thôi.”

“Eo...”

Những quyết định quan trọng kiểu này lúc nào cũng được thực hiện mà không hề xem xét ý kiến của cậu bé. Cậu đã quen vậy rồi.

Về phần mình, nỗi sợ ‘bị giết nếu nhìn trộm’ đã lấn át hoàn toàn ước muốn của cậu.

✱

“Tôi sẽ giết cậu nếu cậu nhìn trộm, biết chưa?”

Nhận được lời đe dọa chính xác những gì cậu tưởng tượng, cậu lúng túng gật đầu.

Tay cậu bị trói lại đằng sau và mắt cậu bị bịt kín, cậu cảm thấy như thể mình là con tin bị khủng bố bắt giữ. Cậu tự hỏi không biết cậu có lại nghe những yêu cầu vô lí kèm theo như “Đừng di chuyển! Giờ tay lên!” không và cậu thở dài.

“Nghe này, mình không nhìn trộm đâu. Nếu cậu để mình thế này mình còn không thêm củi vào lửa được. Và cậu muốn tận hưởng hết niềm thích thú khi được tắm, phải không chứ?”

“Tôi sẽ cởi trói cho cậu một khi tôi đã vào bồn tắm nên hãy cố chịu cho đến lúc đó.”

Cô bé thoáng nghĩ rằng cô đã khá hợp tác.

Với mối quan hệ của chúng, mối quan hệ mà vẫn chưa tiến tới giai đoạn cặp kè, tình huống này có hơi, ừm...quá kích thích! Điều này là một thứ gì đó chỉ nên diễn ra sau khi tình cảm phát triển bước từng bước một cách thận trọng.

Dù sao, cô bé bắt đầu cởi đồ ra ở một nơi nào đó cậu bé không thể lại gần dù có vùng vẫy đến mức nào đi nữa. Cô thấy một tấm đệm chân khô ráo mới tinh trên sàn nhà và đặt giày mình lên đó.

Dù bây giờ là mùa hè, chúng đang ở một hòn đảo phương bắc. Buổi đêm lạnh lẽo và những cơn gió thổi qua làn da của cô bé.

Cô cũng tính trước khả năng có thể sếp sẽ nhìn trộm nên vì thế ra lệnh cho cậu bé trông chừng.

Một câu hỏi đáng thắc mắc là cậu sẽ trông chừng như thế nào khi mà không thể nhìn thấy, nhưng cô bé lạc quan rằng ít nhất cậu cũng sẽ nhận ra sếp đang đến.

Cuối cùng, khi cô không còn mặc gì trên người như lúc mẹ cô sinh ra cô, cô tự tăng cường một cái khăn tắm khá lớn và tiến lên thách thức bồn tắm không quen thuộc ấy.

Cô bước lên bậc xi măng trên những đầu ngón chân và cẩn thận vào bồn bằng đôi chân.

“A, không nóng như tôi nghĩ.”

“Dĩ nhiên là không rồi! Dù sao mình đã chỉnh độ ấm của nó suốt này giờ rồi.”

Cô không thể không nhớ đến nồi cà ri sôi ùng ục khi nhìn thấy chiếc thùng hình trụ đặt trên ngọn lửa.

May mắn làm sao, ở đây có một tấm để chân và một cái ghế gỗ ở trong nước nên cô có thể vào trong mà không cần phải cố gắng quá nhiều.

Cô cảm thấy tiếc vì không thể đuổi thẳng chân ra, nhưng cô cũng không muốn kén cá chọn canh quá.

“Được rồi đấy, đưa lưng về phía tôi rồi lại gần đây. Tôi sẽ cời trói cho cậu.”

Sau khi loạng choạng đến chỗ cô bé trong tư thế nửa đứng nửa ngồi, cô cời sợi dây nilon cột quanh cổ tay của cậu bé ra.

Sau khi đã giữ lại được bình tĩnh, cậu mò mẫm lấy ghế gần chỗ cậu và ngồi lên đó.

“Này cậu, nhiệt độ thế nào?”

“Tốt lắm, tốt lắm. Nhưng nóng hơn một chút sẽ còn tốt hơn?”

“Rõ. Ước nguyện của người là mệnh lệnh của tôi.”

Cậu lấy một thanh củi trong tầm với và quăng vào trong ngọn lửa phía dưới chiếc thùng. Chiếc khăn tay được quấn chặt vòng quanh đầu che mắt tầm nhìn của cậu, nhưng cậu vẫn định vị được ngọn lửa bằng nhiệt và ánh sáng le lói.

Khi cậu thổi, nó sáng vàng rực lên và cháy mạnh mẽ hơn.

“Ha...”

“Cậu có thích thú khi lần đầu tắm bồn thùng phuy không?” – Cậu bé hỏi với nụ cười méo xệch sau khi nghe thấy tiếng thở thỏa mãn cực kì của cô bé.

“Ôi...tốt hơn tôi nghĩ...tôi chưa bao giờ nằm trong một bồn tắm sâu như thế trước đây cả.”

“Hèn gì.”

“Nhưng bây giờ tôi biết tắm suối nước nóng cảm thấy ra sao rồi.”

“Hahaha.”

Cậu chỉ có thể nghe được giọng nói của cô bé, nhưng dễ dàng tưởng tượng ra gương mặt của cô trông như thế nào. Gương mặt của cô chắc hẳn hết sức thanh thoi. Linh cảm mách bảo cậu như thế.

Vì cô bé đã bỏ lỡ dịp được tắm tại nhà giám đốc dù cô thích nằm vào bồn tắm cũng giống như mọi đứa con gái khác, cậu bé chắc rằng cô đang thích thú hơn bình thường.

“...Cậu này...? Cậu có nghĩ ngày mai ‘nó’ bay được thật không?”

Một lúc sau khi cậu bắt đầu trông chừng lửa, cô bé đột nhiên gọi cậu. Cậu ngưng không quạt nữa.

“...Sao cậu hỏi thế?”

“Không có gì đâu. Chỉ là...tôi cảm thấy có vẻ mơ hồ quá.”

Nước bắn tung tóe và đầu của cậu bé ướt nhẹp.

Cậu có thể đoán được từ nguồn ánh sáng vừa mới bị mờ đi rằng cô bé đang nhìn cậu.

“À, ý của tôi là không phải máy bay thông thường nằm ngoài tầm với của chúng ta sao? Nếu chúng ta có tiếp xúc thì nó cũng không bao giờ là trực tiếp, đúng không? Cũng giống như khi dời mắt nhìn theo hay bước vào máy bay để đi du lịch.”

“Cậu muốn nói rằng cậu không nghĩ một thứ như thế có thể bay?”

“Những gì cậu nắm bắt được không hẳn là ý của tôi.” – Cô đáp lại và tiếp tục với một giọng nói mơ màng, êm dịu. “Cậu biết không, ít nhất đối với tôi, tạo ra máy bay là một điều gì đó như phép thuật vậy. Không phải tôi không thể hình dung ra nó hoạt động logic thế nào. Nhưng không hiểu vì sao, có vẻ tôi không thể chấp nhận *rằng* nó có thể bay được.”

“...tóm lại, chiếc máy bay đó là ‘chối phù thủy’ đối với cậu.”

“...Đại loại thế đấy. Nói vậy cũng có lý---cũng giống như có ai đó nói với cậu rằng cậu cậu lái nó bay bằng lực nâng hay bằng phép thuật. Nhưng hỏi thật nhé, thứ đó có bay được thật không? Nó chỉ là một cái vỏ rỗng ruột thôi mà.” – Cô bé gượng cười hỏi.

Cậu bé trả lời với nụ cười trên mặt. “Nó sẽ bay! Giác mơ của cả đội của sếp cũng như bọn mình nằm trong đó.”

“Giác mơ của chúng ta có thể làm nó quá nặng để bay được.”

“Có lẽ vậy. Nhưng hãy tin tưởng sếp sẽ vượt qua nó với tinh thần của anh ấy.”

Dù bị bịt mắt, cậu bé vẫn cảm nhận rõ hình ảnh cô bé cười khúc khích.

“...Aaa, hừ! Tôi cũng muốn nó bay lên!”

“Vậy ra cậu thật sự nghĩ thế à?” – Cậu bé phá ra cười và quăng thêm một thanh củi vào ngọn lửa.

“Ồi cậu im đi, tôi cũng có giấc mơ của tôi chứ, không được sao? Cậu giữ độc quyền bé Cub rồi còn gì. Tôi muốn đưa cậu đến tận cùng thế giới với chiếc máy bay đó.”

“Trong máy bay chỉ có đủ chỗ cho một người thôi.”

“Không sao đâu. Tôi cột cậu vào đầu đó là xong chứ gì.”

“Cậu đúng là liều mạng...”

“Không hề!...À, thôi chuyện đó đi, cậu gọi đầu giúp tôi được không?”

“Trong khi bị bịt mắt thế này?”

“Ừ. Nhẹ nhàng thôi nhé? Nếu đầu gọi rơi vào mắt tôi, tôi sẽ bóp cổ cậu. Đau lắm đấy.”

“...”

Nhờ những yêu cầu trời ơi đất hỡi vô tận hết lần này đến lần khác từ cô bé, cậu bị bắt phải làm việc còn cực nhọc hơn cả ngày nhưng không có cơ hội bỏ chút gì vào trong bụng.

Lúc cô bé vui vẻ ra khỏi bồn tắm, cậu hoàn toàn kiệt sức. Dĩ nhiên đó là vì căng thẳng kéo dài hơn là do trông chừng ngọn lửa.

“...Một chết mất.”

“Cái gì? Yếu đuối thế. Mới vậy thôi mà...?”

Tàn bạo. Tàn bạo hết sức. Cô ấy nghĩ cái quái gì làm mình kiệt sức đến thế chứ?

Khi mở tấm bị mắt ra sau cả giờ đồng hồ mang nó, ngay cả nhà kho cũng chói lóa dù nó đang sử dụng mức ánh sáng tối thiểu.

Mà cả cô bé vừa tắm xong, mặc áo phong mà chưa nhét vào trong váy cũng là một cảnh chói lóa.

“Hừ...Sao phụ nữ tắm lúc nào cũng lâu vậy?”

Bỗng dưng tầm mắt của cô bé bị che khuất. Tóc của cô bị vò một cách thô bạo bằng một cái khăn tắm nằm trên đầu cô.

“S-sếp! Thôi...dừng lại đi!” – Cô rên rỉ trách móc khi bị đối xử như một đứa bé và thoát ra khỏi nanh vuốt của anh.

Nhưng sự cố gắng làm khô tóc một cách mạnh bạo của anh đã thành công mỹ mãn; tóc của cô đã hết ẩm, chỉ còn lại một hơi ẩm dễ chịu.

“Anh có muốn vào bây giờ không, sếp? Em là người cuối cùng cũng không sao.”

“Không, ta ngủ trước đây. Ta buồn ngủ muốn chết vì mới sáng sớm ta đã phải chuyển xe tải vào...À, đúng rồi, hai đứa, hôm nay đi ngủ sớm! Cứ thế này thì thời tiết ngày mai chắc sẽ quang đăng thôi, nhưng hai đứa biết đấy, cơn gió tốt nhất thổi vào sáng sớm. Còn nữa đây: ta đã quen với bồn tắm đó rồi, nên ta không cần giúp đỡ.”

“Vậy bọn em nên dậy lúc mấy giờ?”

“Khoảng bốn giờ. Đừng ngủ quên!”

Cô bé mở tròn mắt khi cô nghe thấy anh nói. “Sớm *thế* sao!? Còn lâu! Em không thể dậy ở cái giờ quái ác ấy được!”

“Đừng lo. Có đồng hồ báo thức mà.”

“Đó không phải là vấn đề!” – Cô bé phản đối, gần như hét lên hoảng sợ và cậu bé vỗ lên lưng cô.

“...Minh sẽ gọi cậu dậy, được không?”

Cậu bé hoàn toàn nhận thức rõ một nhiệm vụ rắc rối thế này kiểu gì cũng sẽ gây tác động không hay ho gì cho cậu.

“Chỉ mới chín giờ thôi. Nếu bọn mình đi ngủ vào khoảng mười giờ thì bọn mình sẽ có thể dậy được, đúng chứ?”

“Hừ...”

Cậu bé khẽ thở dài khi thấy cô bé vẫn còn hoài nghi.

“Được rồi, trong khi ta ngủ, đổi lượt và sử dụng bồn tắm lần nữa đi...À, này cậu nhóc. Ta cá rằng cậu đã cạo lưng cho cô nhóc kia rồi, đúng không? Bây giờ là lượt của cậu đấy!” – Sếp nói và quay lưng trở về khu nghỉ ngơi.

Cô bé muốn đáp lại gì đó, nhưng dĩ nhiên cậu bé không bao giờ bỏ lỡ cơ hội như thế này. Cậu nhanh chân bước vòng qua cô và bịt mắt cô lại bằng chiếc khăn tắm trong tay.

“Oái! Này!?”

““Tôi sẽ giết cậu nếu cậu nhìn trộm” --- đúng không nhỉ? Đảm bảo rằng cậu không thể nhìn thấy gì hết cả.”

“K-không cần phải làm vậy ở đây!”

“Ồ, không sao, không sao đâu. Đi thôi. Nhờ cậu tắm mà mình ướt nhẹp cả người!”

Miệng của cậu cong lên một cách gian xảo khi được làm người quyết định lần đầu tiên trong đời. Nếu không bị bịt mắt, cô bé chắc hẳn đã phát hiện ra bộ mặt đen tối của cậu bé vào khoảnh khắc ấy.

Cậu kéo cô bé sau lưng cậu như thể đang dắt con tin.

“Chờ một chút! Tôi vấp ngã mất! Xin cậu bỏ cái này ra chỉ bây giờ thôi!”

“Được rồi mà, được rồi mà.”

Cậu bé giả nai đến lúc cuối cùng, ra về không nhận thấy rằng bóng của sếp đã không còn khi anh đứng dưới ánh đèn.

Mất đi cái bóng của mình---đó là giai đoạn cuối của sự ‘tan biến’.

✱

Bỗng dưng, cậu thức dậy. Cậu không biết thứ gì khiến cậu tỉnh giấc nên chắc hẳn nói như thế cũng hợp lí.

Cậu cảm thấy khá lạ lùng khi dạo gần đây cậu chỉ thức giấc bởi những cú đấm của cô bé khi cô ngủ mơ hay bởi tiếng động gì đó. Cậu đột ngột bừng tỉnh, không vì lí do nào cả, không chút mơ màng.

Cậu ngồi dậy một cách nặng nề và kéo cái chăn trên người cậu ra.

Chiếc thời kế phát quang chỉ hai giờ, vì thế mặt trời chưa mọc cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Vì có vẻ nhưng cậu không thể tiếp tục đi ngủ, lúc này cậu quyết định đứng dậy. Không có dấu hiệu nào cho thấy sự kiệt sức trong cơ thể trai tráng của cậu, có lẽ là nhờ bữa ăn tối linh đình hay nhiều khi là do cậu đi ngủ sớm.

Tuy nhiên, điều này không áp dụng với cô bé đang ngủ ở giường kế bên.

Cô nằm sấp trên võng, vẫn giống như tư thế khi cô viết nhật kí. Nó được đặt cạnh gối cô đang nằm và cô đang ngáy khò. Chưa kể, chiếc áo len cô thường hay sử dụng thay thế cho đồ ngủ dài ngang gối, làm lộ phần dưới chỉ được quần lót trắng của cô che lại.

Cậu bé tự mỉm cười với mình khi thấy cô bé nằm ngủ tư thế như con nít và lấy chăn đắp lên bụng cô để cô không quá lạnh. Trong lúc ấy, cậu cũng lén nhìn quyển nhật kí và thấy một bài viết khá vui nhộn.

Chính nội dung thì không có gì đặc biệt, nhưng những dòng chữ thì càng về cuối càng lạ lùng: một từ xuất hiện ba lần trong một câu, một câu bỗng nhiên bị bỏ lửng và cuối cùng khi chữ nghĩa đọc không hiểu gì nữa, chữ viết của cô lấn hết cả trang giấy. Có cả những dòng chữ nằm bên ngoài giấy. Đây là bằng chứng cho thấy cô đã chiến đấu chống lại cơn buồn ngủ.

Sau khi thốt ra một tràng cười, cậu tự rót nước cho mình từ trong chai nhựa và hớp một ngụm.

Âm thanh đằng sau bức tường bằng mái tôn nói cho cậu biết thời tiết ngoài trời ra sao---cậu có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua đồng cỏ. Có vẻ như không có mưa.

Đúng là họ có thể đoán được thời tiết từ trước, nhưng nhìn thấy lời dự báo thật sự đã chính xác, có cảm giác như lời cầu xin của họ đã ứng nghiệm. *Cảm ơn mấy con búp bê cầu nắng mình treo lên*

trước khi đi ngủ.

Sau đó, cậu chợt linh cảm thấy điều gì đó, cậu giơ tay vén tấm màn chia giữa góc nghỉ ngơi và phần còn lại của nhà kho, tạo ra một khoảng hở.

Ở chính giữa vẫn là chiếc máy bay màu trắng đứng yên, đôi cánh thanh thoát nhẹ nhàng trĩu xuống vì trọng lực. Dù đã hỗ trợ sắp xếp lắp ráp nó vài giờ trước, đây là một cảnh tượng đáng ngợp thờ.

Phía trước chiếc máy bay, cậu bắt gặp sắp đang ngồi bắt chéo chân, đối diện trước mũi máy bay.

Cậu không thể nhận thấy vẻ mặt của anh vì nó được ẩn giấu dưới bóng của đôi cánh, nhưng trên tay anh là một cốc bia cùng khoảng mười cốc nữa đặt trên sàn, như thể đang tạo thành một vòng tròn với anh.

Sếp không hề cử động, và cảm xúc của anh tiếp tục là một điều bí ẩn với cậu bé. Cuối cùng, cậu không có đủ dũng khí để xen vào khung cảnh này.

Một lúc sau, cậu bé lại rơi vào giấc ngủ.

Cậu không nhớ rằng tối hôm ấy cậu đã chìm trong cơn mơ nào cả.

✱

Sáng hôm sau, cả ba người mang chiếc máy bay cánh dài ra khỏi nhà kho và tiến hành kiểm tra lần cuối.

Mặc dù cửa chính ngắn hơn năm mét so với tổng chiều rộng của máy bay, bằng việc làm theo những đường dẫn màu trắng trên sàn như được viết trên hướng dẫn, bằng cách nào đó họ đã mang nó ra ngoài một cách hoàn chỉnh, giống như giải trò xếp hình bằng dây vậy.

“...tuyệt vời thật.”

“Ồ, ta thật tình thắc mắc não của cậu ta trông thế nào!” – Sếp lẩm bẩm trong khi chăm chú nhìn chiếc máy bay trên con đường thẳng.

“‘Cậu ta’ là ai?”

“Người viết hướng dẫn.”

“...”

Liệu ‘anh ta’, người viết bản hướng dẫn hoàn hảo và chính xác ấy, người mà gương mặt và tên tuổi của anh không ai còn biết, thật sự suy nghĩ làm sao để mang máy bay ra trong lúc kế hoạch? Cô bé không biết rõ anh là ai nhưng cô cảm thấy thích thú nếu được gặp mặt anh. Dù vậy, điều ấy là không thể nữa rồi.

Trước tiên, họ gỡ những phần để di chuyển máy bay như hướng dẫn.

Bánh xe được tháo khỏi thiết bị cố định và bây giờ được gỡ ra một cách cẩn thận với vài thiết bị đặc biệt, được thiết kế từ trước để không làm hỏng máy móc. Họ tách rời từng bộ phận mà không cần phải cố gắng gì nhiều.

Không cần cả bộ đỡ hay những thứ tương tự vậy, thân hình thanh thoát của chiếc máy bay tự đứng trên bánh xe của mình, hướng về đường chân trời phía trước con đường nhựa dài. Nó thật sự hào nhoáng.

“...Cái vừa rồi là gì vậy? Phép thuật?”

“Ai mà biết. Mà thôi, chuẩn bị hoàn tất.”

Sếp quay lại và bắt gặp cậu bé khi cậu đang lấy thêm vài thông tin như tốc độ gió và vừa chạy lóc cóc lại.

Tất cả mọi chuẩn bị đã xong xuôi.

“Sếp, anh sẵn sàng chưa? Đặc biệt là tinh thần đấy.” – Cô bé hỏi.

“Chưa, tim ta đang nhảy loạn xạ có khi nhảy ra khỏi lồng ngực khi nào không hay.” – Sếp chỉ để lộ bộ mặt tươi cười của mình. Anh đã ở trong buồng lái. Lần kiểm tra cuối cùng trước máy bay được thực hiện bởi cậu bé cầm hướng dẫn trong tay. Dù sao, sếp là động cơ của chiếc máy này---một *phần* quan trọng. Không thể giám sát mà không để anh vào trong.

“Nghe bay bổng đấy. Mà này, anh chả bao giờ chuẩn bị tinh thần cả nên vào nhanh đi.”

“Nói đúng lắm.”

Sếp nở nụ cười khi nghe thấy lời động viên thiếu ý tứ của cô và nhìn quanh buồng lái.

Có một chỗ ngồi cho anh và một bộ lồng được tạo bởi sợi nhựa gia cường xung quanh. Ghế ngồi màu trắng tuyết khi được tạo bởi hoàn toàn từ nhựa và phong trong suốt. Những vật duy nhất màu đen là GPS, cao độ kế, phong kế và một đầu thu vô tuyến để liên lạc, tất cả đều được gắn vào phía bên cần lái.

Tấm phong polymer mỏng bao bọc bộ lồng được chiếu sáng bởi ánh nắng sớm chói lọi và rực rỡ.

Anh phải nheo mắt lại. Một bầu không khí bí ẩn, đáng trầm trồ giống giống như trông thấy một cánh cửa sổ biến màu trong nhà thờ bao trùm buồng lái chật hẹp --- nhưng rồi hoàn toàn biến mất khi cậu bé đột nhiên xen mặt vào.

“Sếp ơi, em đóng lại đây! Anh mang theo khăn tay rồi phải không? Còn cơm trưa thì sao?”

“Ta không có cần!”

“Thôi, nếu anh vẫn còn nhiều năng lượng đến thế, anh sẽ không sao đâu. Chúc may mắn.” – Cậu bé cười to và mang một tấm chắn gió to cho anh.

Vì tất cả mọi chức năng và dụng cụ được giữ ở mức tối thiểu, máy bay không được tích hợp cánh cửa có thể mở được. Do đó, cần phải siết chặt kính chắn gió *sau khi* vào máy bay.

Anh phải nhờ chúng khóa anh lại trong không gian chật chội này.

Dù cảm giác giống như tù nhân, thật lạ là anh không thấy áp lực gì cả. Tất cả là một niềm hân hoan không bờ bến.

Lúc này anh cảm thấy như thể anh có thể làm được bất cứ điều gì.

“Đã gắn kính chắn gió. Tiến lên đi.”

Cậu nghe thấy một giọng nói từ bộ thu sóng đặt bên tai mình.

“Hoàn tất. Ta sẽ bắt đầu đạp ngay, gỡ đồ giảm xóc ra khi ta ra hiệu cho cậu.” – Anh nói và đặt chân lên bàn đạp.

Để không gây sức nặng lên động cơ khá nhạy cảm một cách không cần thiết, anh bắt đầu chậm chậm và từ từ tăng tốc độ quay. Trong chiếc gương nhỏ gắn vào phía bên trong của kính chắn gió, anh có thể thấy những cánh quạt xoay ngược nhau mà anh luôn tự hào đang chuyển động.

Đừng lo lắng, nhất định nó sẽ vút cánh bay!

“Tháo chân giảm xóc!”

“Rõ.”

Đó là một mệnh lệnh vắn tắt.

Chuyến bay thật sự vẫn chưa đến. Những cộng sự của anh đã dựng nên chiếc máy bay, cậu bé và cô bé lắp chúng lại, và anh phải lái nó.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên và cuối cùng của anh. Thế giới sắp mở ra trước mặt anh lúc này là của riêng anh và không phải của ai khác.

“Cậu này, nhanh lên! Nhanh nữa lên!” – Cô bé thúc giục.

Cô đã nhanh chóng hoàn thành công việc của mình và đã nhảy lên yên sau chiếc Super Cub dừng bên đường. Hành lí gần như đã được dỡ xuống để chúng có thể lái xe chạy theo máy bay.

“Mình biết mà. Đừng lo, nó không bay đi luôn đâu!”

Cậu cố gắng khiến cô bé đang háo hức bình tĩnh lại, nhưng rõ ràng chính cậu cũng rất háo hức: cậu phải mất một hồi mới nhét chìa khóa vào trong ổ được.

Khi cuối cùng cậu cũng xoay chìa khóa và rô máy lên, động cơ của bé Cub bắt đầu gầm rú âm ỉ. Cậu đá chân chống mạnh bạo hơn mọi khi, đẩy ga một chút và di chuyển trên con đường.

Tuy nhiên, chiếc máy bay vẫn ở đó, di chuyển thẳng về phía trước với tốc độ chậm chạp như một chiếc xe đạp.

Những cánh quạt xoay ngược nhau màu vàng hoạt động bình thường, chém vào không khí, nhưng

không có dấu hiện cho thấy sẽ cất cánh.

Trong thời điểm này, cậu bé quyết định đi theo máy bay theo đường chéo từ phía sau với cùng tốc độ để không gây vướng víu.

“Có sao không thể? Nó có bay không?”

Cậu bé trả lời câu hỏi sột ruột của cô bé với một nụ cười. “Đừng lo. Anh ta sắp đến dốc xuống ngay đây, và anh ta còn bắt được cả gió ngược. Nhất định nó sẽ bay!”

Ngay khi cậu bé lên tiếng, lúc máy bay đến chỗ dốc xuống, tốc độ rất chậm ban nãy bắt đầu tăng lên từ từ.

Cậu bé không hẳn biết rõ cần những gì để một chiếc máy bay sức người có thể cất cánh. Nhưng cậu có thể hiểu rằng cần phải có tốc độ cao thích hợp.

Đồng hồ tốc độ của bé Cub gần đạt đến hai mươi cây số một giờ. Cậu cho rằng đã sắp đến lúc nó bật lên khỏi mặt đất một chút.

Hai đứa có thể nhìn thấy sếp qua kính chắn gió trong suốt, nhưng anh không hề để tâm đến chúng nữa. Anh chỉ hướng thẳng về phía trước, lấy hết sức mình để đạp.

Lúc đó, anh thấy sếp kéo cần lái.

Những sợi dây nylon được nối với nó truyền đạt di chuyển của anh đến đôi cánh và khiến nó khẽ cong lên.

Sức nâng nhỏ của không khí trong khoảnh khắc ấy khiến chiếc máy bay cực kì nhẹ từ từ bay lên khỏi mặt đất.

“Nó bay rồi!”

“Vẫn chưa đâu!”

Cậu nói át tiếng cô bé khi cô sắp nhảy căng lên vì vui mừng và cậu kéo dẫn khoảng cách giữa cậu và máy bay để đảm bảo.

Chiếc máy bay đang lượn lơ gần mặt đất kéo bánh xe của nó lên bộ phận phía dưới phần đuôi và buông lái và tiếp tục bay bần bật ở một độ cao không ổn định.

Lúc này nó chỉ đang lượn lơ vì tác động được tạo bởi đôi cánh và mặt đất. Anh phải nâng nó lên để được gọi là ‘chuyến bay’.

Sếp đang đạp như điên, nhưng độ cao vẫn chỉ tăng lên không đáng kể.

“Anh ấy có thật sự không sao không?”

“Đừng lo. Anh ta gần đến rồi. Đã gần hai mươi lăm cây số một giờ!”

Giọng nói của cậu thoát ra to hơn cậu muốn nói, nhưng cậu chẳng thêm quan tâm.

*Nó sẽ bay được! Nó sẽ **không** rơi!*

Cậu bé rõ ga tăng tốc bé Cub như thể để thể hiện niềm tin không lay chuyển của mình. Trong khi cô bé bám chặt lấy cậu trong ngạc nhiên, cậu di chuyển chiếc xe máy về phía bên cánh máy bay.

Nếu máy bay rơi, chắc chắn chúng sẽ bị lôi theo vào.

Nhưng từ ‘nếu’ không có trong từ điển. Bằng cách nào đó sếp sẽ kéo nó lên được. Cậu quả quyết như thế.

Rồi cuối cùng, lực nâng tạo ra từ đôi cánh dài đủ mạnh để chịu được sức nặng của máy bay nhờ tốc độ của nó.

Cuộc bay run bần bật đột nhiên vút lên và đôi cánh không lồ bốn mươi mét nhảy dựng như thể bị kéo lên bầu trời.

“Bay lên rồi!”

“Thành công rồi!”

Chúng gần như đồng thanh hét lên, khiến bé Cub không người lái tự động loạng choạng.

Máy bay bay lên như thể bị bầu trời kéo vút lên và chiếc máy bay chói rọi trong ánh nắng sớm.

Nó hướng lên phía bắc và độ cao khoảng bốn mươi mét. Chuyến bay đã hoàn toàn ổn định.

“Sếp ơi, anh thành công rồi!”

“Ừ, đương nhiên rồi!”

Chúng có thể nghe một giọng nói phấn khích từ bộ thu sóng. Không khó để tưởng tượng ra gương mặt của anh lúc này từ giọng nói hào hứng ấy.

“Quá đã...! Cứ như cảm giác lúc ta bay lần đầu tiên...không, còn hơn thế nữa!”

“Anh hãy tận hưởng đến hết nhé. Dù sao bọn em cũng không thể tham gia cùng với anh.”

Cô bé cũng vô tình mỉm cười trước giọng nói thất thường hiếm thấy của anh.

“Ta có cảm giác như rằng ta có thể đi bất kì đâu ngay lúc này...Ta không biết phải cảm ơn hai đứa thế nào cho đủ đây...”

“Cảm ơn bằng hết tấm lòng nhé. Bằng xăng ấy.”

Tuy vậy, câu trả lời độc đoán của cô bé không bị phản công bằng cái giọng mỉa mai.

“Cứ việc! Hai đứa muốn lấy bao nhiêu thì lấy! Cảm giác này là tất cả những gì ta cần!...Ta muốn cho mọi người thấy khung cảnh bây giờ, nhưng...ngay cả khi họ có mặt ở đây, chỉ có đủ chỗ cho một người...kể ra cuối cùng cũng chỉ còn mình ta nhỉ...”

Chiếc máy bay trước mặt chiếc Super Cub bắt đầu liệng qua trái rồi qua phải một cách nhẹ nhàng.

Chắc hẳn sếp đang nghiêng cân lái vì những cảm xúc mãnh liệt của anh. Dù vậy, máy bay được thiết kế để bay không ngừng; trong khi có thể đảm nhận hầu hết các chuyển động, nó không thể thực hiện những chuyển động nhỏ.

Thế nhưng, chiếc máy bay khổng lồ màu trắng trông đẹp tuyệt vời không thể diễn tả được khi nó vẽ một đường cong trong khi tăng độ cao thêm một chút.

“Ừm, sếp này? Anh để em lái nó với được không?”

Cậu bé trả lời tiếng gầm bầm của cô bé vào trong bộ thu sóng bằng cách lấy tay chọt vào người cô.

“Này cậu, đây là máy bay của sếp! Bọn mình hỏi vậy là không đúng đâu...”

“Nhưng chúng ta đã giúp anh ấy rồi đúng không? Tôi muốn được lên đó ít nhất là một lần!”

“Cậu đâu có biết cách điều khiển nó đâu hả?”

“Nhưng có người biết, chẳng phải sao? Sếp ơi, xin anh đấy?”

Cô gạt tay của cậu bé ra và gọi sếp qua bộ thu sóng bằng cái giọng cầu khẩn.

Thôi, sếp sẽ không bị cái giọng đó đánh bại đâu, nên cậu bé không quan tâm.

“Đương nhiên rồi, sao lại không! Ta muốn cho mấy đứa thấy thứ này”

“Hả!?!” – Cậu bé thốt ra giọng nói kì lạ, sự kì vọng của cậu đã hoàn toàn bị đảo ngược.

Rõ ràng tâm trạng tốt của sếp vượt xa tất cả dự đoán của cậu bé.

Mặt khác, cô bé nắm lấy cơ hội này và nói trong khi ngả người về phía bộ thu sóng. “Ừmm...nếu em có đâm vào đâu đó thì tha cho em nhé?”

“[i]Không sao hết! Một hai chỗ lõm sứt nó chả thành vấn đề gì cả! Chúng ta còn có khung dự phòng! Chúng ta có sửa nó bao nhiêu lần”

Giọng nói của anh im bặt.

“Sếp ơi...?” – Cô bé nghiêng đầu hỏi.

Không có phản ứng.

“Sao vậy?”

“Không biết. Tự dưng nó im re.”

Cậu bé cầm bộ thu súng trong tay trái của mình và kiểm tra màn hình LCD. Pin chưa hết. Sếp cũng chưa nằm ngoài tầm tín hiệu. Nhưng dường như nó cũng không bị hỏng.

“...ơ? Cậu ơi, đằng kia là...?”

Cô bé chỉ lên bầu trời. Chính xác hơn, không phải bầu trời mà là chiếc máy bay màu trắng như tuyết.

Những cánh quạt xoay ngược nhau mà sếp tự hào sơn màu vàng để khiến chúng có thể nhìn thấy được từ đằng xa đã gần như ngừng chuyển động. Có vẻ cánh quạt không tự quay mà là vì gió.

Máy bay màu trắng đẹp tuyệt đã ngừng chuyển động giờ đang dần dần lao xuống, nghiêng sang một bên.

Nó đâm xuống mặt đất đung đưa màu xanh lá một cách nhẹ nhàng.

*

“Cậu ơi!!”

“Ừ!”

Cô bé nhanh chóng bám chặt vào hông của cậu bé và cậu mở ga chiếc Super Cub như thể để trả lời cô.

Cậu bẻ lái sang bên và nhảy khỏi con đường và tiến vào đồng cỏ *không hề* thấp chút nào.

Chúng phóng đến chỗ máy bay rơi mà chúng thấy giữa đồng cỏ và gạt những bụi cỏ mọc cao đến hông chúng trên đường ra.

Những lưỡi dao bén ngọt của lá cỏ chém vào má, vào cánh tay không được che chắn của chúng, nhưng chúng không thèm quan tâm.

Sau đó rồi bé Cub đến được một nơi đồng cỏ thấp.

Chúng hít một hơi trong vô thức.

Ở nơi này, một nơi có hình dạng một như một hình vuông nhỏ, là chiếc máy bay trắng tuyết.

Mũi của nó ghim chặt vào đất, ghé ngòi buồng lái bằng nhựa tốt hoàn toàn vỡ vụn, cánh máy bay đã gãy vì tác động với mặt đất và tấm phông trong suốt đang phát phơ trong gió.

Những thứ duy nhất thoát khỏi vụ va chạm là chính bộ khung và phần đuôi. Chúng dính vào mặt đất, chĩa lên trời và trông gần giống như một tác phẩm điêu khắc từ tương lai màu trắng.

Cả hai đứa đứng bất động hoàn toàn, nhưng rồi đột nhiên nhảy khỏi chiếc Super Cub và chạy đến--- phía ‘thứ đã từng là máy bay’, mà không thêm để tâm để bé Cub ngã xuống.

“Cậu ơi! Chúng ta đẩy thứ này ra được không!?”

“Ừ! Cậu ở phía bên kia!”

Cả hai nắm phần thân dính chặt vào mặt đất và kéo nó ra như đang sử dụng một cái đòn bẩy.

Chúng có thể nghe thấy rõ tiếng đôi cánh bị xoắn lại, nhưng chẳng ai quan tâm.

Phần đuôi chạm xuống mặt đất và buồng lái bị vỡ nát xuất hiện.

“Sếp!”

Cô bé giật mạnh kính chắn gió và nhìn vào trong --- không có ai cả.

Cả quần áo của anh cũng không còn.

Chúng không thể nói gì với nhau sau đó. Vì không cần giải thích thêm gì nữa.

Sếp đã tan biến. Không chỉ anh, mà cả quần áo, giày dép đi cùng với anh cũng đột nhiên biến mất khỏi buồng lái. Micrô của bộ thu sóng anh đeo cũng không thấy ở đâu.

Hai đứa biết quá rõ điều ấy có nghĩa là gì.

Sếp đã *tan biến*.

Chúng chỉ nói vài lời rồi quyết định mang những phần còn lại của máy bay về nhà kho. Không có mục đích gì đặc biệt cả, nhưng không hiểu sao chúng không muốn để nó ngoài mưa gió như thế, vì vậy chúng bắt đầu mà không hề cãi cọ.

Vì máy bay đã bị phá hủy gần hết, vận chuyển nó về không khó gì cả.

Chúng lấy những gì chúng có thể và cắt nó ra bằng một cây rìu để đốn gỗ những gì chúng không thể lấy và mang các bộ phận về.

Chúng hoàn thành nhanh đến nỗi khó tin rằng cần rất nhiều công sức để ghép chúng lại với nhau.

Bầu trời rộng và ánh nắng mặt trời chói lọi không khác gì một giờ trước, nhưng không hiểu sao chúng cảm thấy ảm đạm hơn nhiều.

Chúng đứng trước chứng tích còn lại của chiếc máy bay trong nhà kho.

“...Không biết sắp đi đâu rồi.” – Cô bé lẩm bẩm.

Cậu bé lắc đầu. “Mình xin lỗi. Mình không biết.”

“...Không ai biết cả. Cậu có hỏi ai trong thế giới này cũng không trả lời được họ đã biến mất về đâu.”

Hai đứa không ai cho rằng có lẽ anh chỉ biến mất vào hư vô, vì đó là thứ mà chúng và cả thế giới còn lại lo sợ.

Chúng không tin vào thiên đường và địa ngục, nhưng chúng cũng không muốn tin rằng người đã biến mất chỉ đơn giản là biến mất như đúng nghĩa của từ ấy.

“Chúng ta làm gì với...thứ đó đây?” – Cô bé ngồi ôm gối hỏi bên cạnh những phần còn lại của máy bay và nhìn về bề ngoài tang thương của nó.

Buồng lái bao gồm những vật liệu được giữ ở mức tối thiểu đã hoàn toàn mất hình dạng ban đầu vì cú đâm trực tiếp xuống đất.

Bàn đạp và mô-tơ ít bị ảnh hưởng ở mức độ nào đó, nhưng chúng cũng bị biến dạng và hư hại nặng nề, khiến cho chúng rất có khả năng không thể bay vút lên bầu trời được thêm nữa.

Đôi cánh đã gãy xuống hoàn toàn và chúng thấy không thể tự mình sửa chữa bộ khung bị xoắn lại hay tấm phông rách. Phần thân vẫn ổn, nhưng mảnh nối đến đôi cánh và phần mô-tơ được gắn với buồng lái giờ đã không còn hình dạng cũ. Những cánh quạt màu vàng vỡ tan thành từng mảnh trong khi hai lưỡi quạt hoàn toàn biến mất. Nhờ máy bay đâm đầu xuống trước, phần đuôi không bị hư hỏng, nhưng nó không thay đổi được gì.

Cô bé không thân thiết gì lắm với máy móc, nhưng cô có thể dễ dàng tưởng tượng được định mệnh gì đang chờ đợi những bộ phận còn lại ấy.

“Mình sợ rằng bọn mình không thể làm được gì hơn.”

“...chắc vậy.”

“Nhưng như sắp nói, còn những phần dự phòng trong thùng hàng.” – Cậu bé lẩm bẩm.

Cô bé ngẩng mặt. “Thế thì chúng ta có thể sửa nó không?”

“Mình không biết. Anh ta nói rằng có đủ bộ phận để làm thêm một chiếc máy bay, nhưng nếu không kiểm tra lại bọn mình không biết còn lại thật sự bao nhiêu.”

Một tia nắng trong tầm mắt quá le lói để có thể gọi là hi vọng.

Hai đứa chỉ biết làm theo hướng dẫn của sắp. Chúng không biết làm sao để ghép chiếc máy bay lại hay phải chú ý những gì. Hơn hết, không còn lí do gì để lắp một chiếc máy bay mới vì sắp không còn nữa.

“Vậy bọn mình đi thôi chứ?” – Cô bé đứng lên đề nghị.

“Đi đâu?” – Cậu bé hỏi.

Cô bé đáp lại với một nụ cười hơi gượng gạo. “Trên chuyến hành trình của chúng ta. Công việc của

sếp ở đây là kết thúc, nhưng hành trình của chúng ta vẫn tiếp tục, đúng không?”

Sau khi chỉnh lại quần áo, cô bước đến khu nghỉ ngơi.

“...Ừ. Đúng vậy, bọn mình vẫn còn trên đường đi.” – Cậu nói và lắc đầu để lấy lại tinh thần.

Đúng. Chúng đang hướng đến tận cùng thế giới. Chúng không có lí do cũng như thời gian để lạc lối tại nơi này trong sâu thẳm.

Cô bé lấy một mẫu phong nhỏ khỏi túi của cô.

Nó là một mảnh vô cùng nhỏ của tấm phong polymer, trông như giấy gói gì đó khi thoát nhìn qua. Tuy vậy, trên đó, có dòng chữ màu đen “Jonathan ジョナサン” được viết bằng bút lông. Trong nét bút như cua bò này chúng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng anh đang ở đâu đây.

Cô nhét tấm phong như một tờ kẹp giấy vào trong quyển hướng dẫn lắp ráp dày cộm và đặt nó trước phần còn lại của chiếc máy bay trắng.

Hai đứa đến khu nghỉ ngơi để thu dọn đồ đạc.

Bởi vì hai ngày nay khiến đồ đạc của chúng khá bừa bộn, chúng cần chút thời gian để chuẩn bị, nhưng vì chúng đã quen với việc ấy, chúng chất hết mọi thứ lên bé Cub trong vòng hai mươi phút.

Chúng làm đúng theo những gì sếp đã hứa, đổ đầy xăng vào bình của bé Cub và quyết định mang theo chút thức ăn, như đồ hộp có thể trữ được lâu và gạo.

Sau đó, hai đứa giữ im lặng nhưng vẫn thấu hiểu lòng nhau và bắt đầu dọn dẹp sơ qua nhà kho và phòng nghỉ.

Lúc chúng hoàn thành tất cả việc chuẩn bị và tập trung trước chiếc Super Cub ở góc nhà kho, đồng hồ đang chỉ tám giờ sáng.

“Chúng ta làm gì với xe tải đây?” – Cô bé hỏi.

“Bọn mình có cần làm gì với nó không? Dù sao bọn mình cũng không cần mà.”

“...Ôi trời! Chuyến du hành khốn khổ trên bé Cub vẫn tiếp tục sao...”

“Nếu cậu nói như thế, bé Cub sẽ tủi thân và lăn đùng ra đấy!”

“Thế thì không được rồi.” – Cô bé mỉm cười nhẹ và kiểm tra đồ dự phòng của chúng.

“Bọn mình có nước chưa?”

“Ừ, tôi đã đổ đầy bình.”

Cậu bé cũng đã kiểm tra xong Super Cub và đội nón bảo hiểm lên.

“Rồi. Xong chưa nào?”

“Aaa...”

Cậu bé đặt nón lên đầu cô bé trong khi cô chợt thốt gì đó nghe lạ lạ ra.

“Gì thế? Bọn mình quên gì à?”

“Umm...Không, không sao. Chắc đủ rồi.” – Cô trả lời một cách mơ hồ.

Cậu bé nghiêng đầu hỏi xem chúng có nên ở lại lâu hơn một chút không, nhưng lời đề nghị này bị từ chối ngay.

“Theo sếp nói với chúng ta, thị trấn gần đây khá xa nơi này, đúng không? Chúng ta đi càng sớm càng tốt.”

“À, cậu nói cũng có lí. Vậy có được không?”

“Được. Được mà, được mà!”

Cô bé vỗ lên lưng cậu và cậu ngồi lên bé Cub.

Cậu xoay chìa khóa và một tiếng máy nhẹ nhàng rên lên như mọi khi.

Sau khi đảm bảo rằng cô bé đang bám chặt vào cậu, cậu tăng ga và lái đi, cố giữ thẳng bằng cách chống lại trọng lực.

Nghĩ lại, chúng chỉ trải qua hai ngày ở đây.

Đây chắc hẳn là cảm giác khi rời bỏ một nơi miễn cưỡng trong đau xót. Trong khi biết rằng chúng chẳng có lí do gì để ở lại nhà kho, chúng cảm thấy như thể chúng đang bỏ lại một thứ gì đó---một thứ gì đó thân thương---lại nơi ấy. Chúng không thể làm gì khác hơn sự miễn cưỡng.

Cậu nhận thấy cô bé đang tựa đầu mình vào lưng cậu và cậu bóp chặt tay lái lại.

Chỉ sau vài phút nhà kho đã biến mất đằng sau những ngọn đồi của con đường từ trong kính chiếu hậu.

Giao đoạn

Cậu bé không dừng lại ngay cả khi mặt trời đã hoàn thành vòng quay và biến mất đằng sau chân trời. Đúng là chúng có bị muộn đôi chút vì vô tình đi sai đường, nhưng lí do chính là bởi thời tiết cứ đồng đánh.

Khi cậu nhắm mắt lại, tất cả những gì cậu nhớ được về gương mặt của sếp đã trở nên cực kì mờ nhạt vì sự tan biến. Hình dáng của anh, giọng nói của anh và cách anh nói chuyện với chúng cũng vậy. Hầu hết mọi thứ định nghĩa về sếp đã mất đi đường nét như nước đá nằm trong nước sôi và tan chảy ra, hòa lẫn vào những kí ức hỗn độn của cậu bé.

Mỗi lần cậu cố gắng nhớ lại ngoại hình của anh khi cái ngoại hình ấy đang bị tan rã theo Gestalt, cậu chỉ cảm thấy như thể đang gặp déjà-vu. Khi cậu cố gắng chống đỡ, suy nghĩ mất phương hướng của cậu xoắn lại và bị cắt đứt, chỉ để lại đằng sau một cơn buồn nôn không có gì là dễ chịu.

“Bọn mình nghỉ ở đây nhé?”

Cậu không thể tự mình thoát ra đề nghị ấy được.

Cậu cứ xoa lấy bàn tay của cô bé vòng quanh hông của cậu khi cậu lái đi. Mất mát một người thân thiết bên cậu khiến cậu không nguôi về sự hiện diện của cô bé đã gần cậu từng giây phút suốt ba tháng qua. Chỉ nghĩ rằng *nếu cô bé cũng tan biến thì sao*, một cảm giác giật đĩnh người trào dâng lên và cậu lại vuốt ve bàn tay của cô lần nữa.

Trong đầu cậu, cậu nghĩ rằng rất khó có khả năng cô bé đột nhiên biến mất vì cô vẫn còn đang trong giai đoạn đầu. Nhưng trong khi lái xe như thế này, cậu không thể thấy được gương mặt cô. Cậu có cảm giác như thể cô sẽ biến mất bất cứ giây phút nào khi cậu quên cô, và cậu không thể giữ bình tĩnh được.

Cô bé thấu hiểu được cảm xúc của cậu, cô bám thật chặt vào người cậu.

Cậu muốn nói chuyện với cô, cậu mở miệng ra, tìm một chủ đề nào đó, cậu khép miệng rồi lại mở ra, liên tục, liên tục như vậy. Sau khi cậu đã lặp đi lặp lại vòng tròn vô nghĩa này vô số lần,

“...Cậu?”

Cậu giật mình vì giọng nói bất ngờ của cô, bàn tay đang siết chặt của cậu di chuyển và cậu bóp thắng.

Chiếc xe giảm tốc bất ngờ khiến cô khẽ kêu lên, trong khi chiếc Super Cub bị lạc tay lái. Như thể là đủ để đánh thức vỏ não vận động sơ cấp của cậu và khiến cậu vội vàng lấy lại thăng bằng rồi cậu ngừng chiếc xe lại.

“...X-xin lỗi. Cậu có sao không?”

“Này...cậu có ổn thật không?”

Không cần câu hỏi của cô bé, cậu đang nghi ngờ tâm trí của mình. Chuyện xảy ra với sếp không phải là cái cớ để biện minh hành vi như thế trong khi lái xe.

Cậu nghiến chặt răng bực tức vì tâm hồn nhạy cảm của mình và nhìn lên bầu trời.

“...Ừm. Mà này, cậu định nói gì?”

“...Nhìn kia, không phải quanh đây trông giống ngôi làng hay giống như thế à?”

Cô gơ tay từ ghế sau và đổi hướng tay lái.

Đèn xe của chiếc Super Cub chiếu sáng vùng xung quanh và để lộ ra một tòa nhà bỏ hoang kể bên chúng.

“Đúng rồi...”

Chúng không thể thấy rõ chi tiết vì ánh sáng tạo quá nhiều bóng đen, nhưng rõ ràng đây là nhà của

ai đó. Và không chỉ có một hay hai. Giờ cậu nghĩ lại cậu mới thấy rằng cảnh đồng cỏ trải dài đột nhiên bị cắt đứt và thay vào đó cậu bắt gặp rất nhiều thứ như cánh đồng và cây cối do con người trồng nên.

Cô bé lấy bản đồ ra khỏi hành lí và nhìn qua.

“Ừ. Tên thành phố đã biến mất hết nên cũng khó mà dò cho ra, nhưng đây chắc chắn là một ngôi làng nhỏ!”

Cậu bé tắt máy xe và lấy hai ngọn đèn cầm tay.

Được chiếu sáng bởi hai ngọn đèn ấy, khung cảnh ngôi làng trở nên rõ ràng.

Cậu nghe thấy tiếng cô bé nín thở đằng sau cậu.

Đỏ nát. Những gì chúng thấy là đỏ nát.

Ban đầu, đây chắc hẳn là một ngôi làng không đến nỗi nhỏ. Có những cánh đồng lớn, nhiều ngôi nhà và vườn tược rộng rãi---cũng như hòn đảo này---với những chiếc xe tải nhẹ đậu trên đường.

Tuy nhiên, không hề có bóng dáng sự sống. Không có một người trong ngôi làng này.

Hầu hết các tòa nhà đã đổ sập vì cơn mưa tuyết mấy mùa đông trước, trông chúng như thể bị đâm đập xuống và những tòa nhà may mắn hơn thì có những lỗ nứt trên trần nhà. Chăn màn vẫn còn được treo trên giá phơi đã biến thành tấm vải đầy bụi.

Ở đâu đó chúng bắt gặp một chiếc xe tải nhẹ với cánh cửa đang mở. Ở đâu đó khác chúng phát hiện một cái cặp ngay giữa đường. Ở giữa cánh đồng có một chiếc máy cày đứng bất động ở đó.

Mặc dù dấu vết của cư dân khắp mọi nơi, nhưng không có bóng dáng con người nào. Chỉ có tiếng kêu của côn trùng và tiếng gió thổi tràn ngập trong không khí.

Cậu cảm thấy nhịp tim của mình nặng nề thêm. Cậu biết cảm giác này.

Thủ đô, thành phố vô danh chúng đã rời bỏ, thành phố đã mất hơn tám mươi phần trăm dân số và mất hoàn toàn các hoạt động của nó, cũng giống như vậy.

Cửa hàng tạp hóa trên đường đến trường, cầu bộ hành bắt ngang qua giao lộ lớn hoàn toàn trống vắng xe cộ và những ngọn đèn giao thông ngưng hoạt động, tòa nhà chọc trời không ánh sáng mà cậu ngấm nhìn từ trường vào buổi hoàng hôn.

Tim cậu đập thình thịch bởi một sự thiếu vắng con người đến tang thương ở nơi đáng lẽ đã rất đông dân cư.

“...Cậu này...”

Cô kéo tay áo somi của cậu.

Cậu quay lại và thấy cô bé bám chặt vào cậu, run lẩy bẩy không ngớt.

“Cậu ơi...tôi không thích chỗ này.” – Cô bé lẩm bẩm với ánh mắt chăm chăm tập trung vào một điểm.

Thứ làm cô hoảng sợ nhiều đến thế là một cái cặp màu đỏ nằm trên đường.

“Đi thôi. Tôi không muốn ở đây. Không một giây nào nữa.”

“...Ừ...”

Cậu gạt đầu và nhanh chóng nhét ngọn đèn của mình vào túi.

Cậu bật máy lên, đội nón bảo hiểm, tăng tốc một cách khá thô bạo và phóng vút vào màn đêm đen lần nữa.

Ngôi làng này thật giống thành phố của chúng.

Những kí ức đã bị chôn vùi giờ lại bị giải tỏa và khiến chúng lạnh sống lưng.

Sự im lặng bao trùm ngôi làng một lần nữa.

Hành trình

“...Bực bội quá.” – Cô bé ngồi trên ghế hành khách, càu nhàu và nhìn lên những đám mây bao phủ cả bầu trời như tấm chăn được làm từ lớp len cũ bẩn qua cửa kính phía trước.

“Ừ...có lẽ tại cuối cùng mặt trời bỏ rơi cậu khi cậu cần nhất à?” – Cậu bé vừa giỡn cợt vừa vất đôi vớ ướt nhẹp qua khe hở cánh cửa cậu mở ra.

Cơn mưa dai dẳng bên ngoài có vẻ sẽ không dứt sớm ngay, trong khi quần áo chúng đã cởi cũng không khô ráo lập tức được.

Vài ngày đã trôi qua kể từ khi chúng rời khỏi nhà kho của sếp. Hai đứa đã đi theo con đường giờ đã hoang phế, hướng về phía thành phố lân cận như đã lên kế hoạch ban đầu. Dù chúng phải đi đường vòng một chút vì nhầm đường, chúng đã cố gắng---bằng cách nào đó---giữ thời gian chậm trễ trong vòng một ngày.

Tuy vậy, vào buổi hoàng hôn ngày hôm ấy, chúng trở thành nạn nhân của cơn mưa rào xối xả.

Chỉ sau chốc lát, trời đã bắt đầu đổ cơn mưa như trút nước theo đúng nghĩa đen, khiến chúng chẳng còn cách nào khác ngoài việc trở nên giống như những con chuột bị chìm nước.

Dĩ nhiên không phải chúng không biết lo xa. Chúng luôn luôn mang theo áo mưa và chúng có tấm trải giường màu xanh dương để làm lều tạm --- chúng không hề đi suốt ba tháng mà không gặp phải một hay hai cơn mưa rào.

Nói thế thôi, lần này những vật dụng ấy đã thành vô dụng.

Lái bé Cub trong khi cầm một cây dù nhựa thì chả hợp lí chút nào và những bộ áo mưa rẻ tiền được mua trong cửa hàng tiện dụng nào đấy chẳng chịu đựng nổi cơn mưa ấy. Hơn hết, gió mạnh khiến chúng không thể dựng lều lên được.

Hai đứa không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bắt đầu tìm kiếm nơi trú chân trong những chiếc áo mưa vô dụng, cầu khẩn hết tất cả thần thánh tứ phương chúng chợt nhớ ra.

Không biết liệu lời cầu xin của chúng có đến được thần thánh hay lại đến tay quỷ sứ nào đó rủ lòng thương xót chúng vẫn còn là điều bí ẩn, nhưng sau vài giờ lái xe, khi nước mưa đã thấm đẫm mọi ngóc ngách trong cơ thể lạnh run của chúng từ đầu ngọn tóc đến ống quần, cậu bé đã tìm được một chiếc xe hơi nhà ga bị bỏ xó bên đường.

Nhờ ghế sau có thể gấp xuống được, chúng chia chiếc xe thành hai phần bằng cách dựng tấm nhựa ở giữa và quyết định thay đồ mỗi bên. Đây không phải là đêm đầu tiên chúng ở trong xe hơi nên công đoạn ấy không còn mới với chúng nữa. May mắn thay, chiếc xe có vẻ như kín khí: không có dấu hiệu bị nước chảy vào hay ẩm mốc.

Chúng cởi từng phần của bộ trang phục mình ra, khê mở cửa và vất khô nước hết sức có thể trước khi tiếp tục. Chỉ thế thôi thì quần áo của chúng vẫn không thể khô ngay, nhưng nếu chúng cứ để như thế, đồ của chúng sẽ lên mốc. Vào thời điểm chúng đã cởi hết quần áo, thay đồ lót mới và lấy

chấn ử mình lại, chúng cảm thấy hoàn toàn kiệt sức.

“Ừm, mấy giờ rồi?”

“Ồ...khoảng mười giờ. Đáng lẽ ra bọn mình ăn tối từ lâu rồi!”

“Aaa...thì ra tại sao tôi đói cồn cào thế này...” – Cô bé vừa nói vừa xoa bụng.

Nhất định cậu bé cũng có cùng suy nghĩ.

“Mình sắp làm chút trà đây, cậu có muốn ăn vặt gì đó không?”

“Ừ. Thay cho bữa tối vậy.”

Cậu bé mở hành lí và lấy một cái bếp du lịch và một cái ấm nhỏ. Bởi vì cậu chẳng muốn thiếu oxy, cậu khép hờ cánh cửa. Nếu chỉ trong chốc lát thì vẫn có thể chịu đựng được cơn mưa tạt vào.

Cậu đặt một tấm ván gỗ cậu tìm thấy trong cốp xe vào ghế giữa và bắt đầu đun nước ở đó. Chỉ có tiếng mưa rơi vội vã thêm vào bầu không khí yên tĩnh, cuối cùng, không có cuộc nói chuyện nào giữa hai đứa. Cho đến khi nước bắt đầu sôi, bên trong chiếc xe chỉ có tiếng mưa rơi.

Ngay khi nước sôi lên, cậu bé lập tức tắt bếp và đóng cửa lại, ngăn cho không khí ẩm không thoát ra ngoài. Sau đó, cậu đổ nước vào trong li của chúng và bỏ một túi trà vào mỗi li.

Bầu không khí tĩnh lặng vừa trở lại không lâu bị phá vỡ bởi tiếng hắt hơi của cô bé.

“Cậu lạnh không?”

“Không, chả sao cả. Còn cậu thì sao? Chắc cậu chịu dính mưa nhiều hơn tôi mà.” – Cô bé hỏi han với nụ cười méo xệch.

Cậu bé cười đáp lại. “Tiểu thư không cần lo lắng cho tôi! Tôi không bị cảm lạnh dễ dàng thế đâu, vì tôi là một phần trong đấng mày râu! Nhưng cô là một tiểu thư, cô hãy an tâm và tự chăm sóc tốt bản thân mình đi.”

Lạ kì thay, chiếc chăn màu nâu của cô bé phủ quanh người cô đột nhiên trông giống như một cái áo choàng trang nhã khi cậu sử dụng cách nói chuyện ấy.

“Tiểu thư, trà của cô đây.”

Cậu bé giơ cái li màu xanh dương về phía chỗ cô bé.

“Ừm, ngửi làm tốt lắm. Ta rất hài lòng.”

Cô bé nhận lấy chiếc li và nhìn xuống dòng chất lỏng màu nâu đầy lên tới miệng li. Một hương hoa hồng mạnh cùng với hơi nước nóng như đến từ trong trà đen, dù nó chỉ là loại trà rẻ tiền và khiến mũi của cô bé nhồn nhột. *Mùi đậm quá! Nhưng, cậu ấy đã quan tâm đến mình rồi làm nó nên mình cũng nên trân trọng.*

Cậu bé đưa cho cô bé vài cục đường cứng như đá rồi cô bỏ vào trong li và khuấy lên. Một mùi hương hơi đắng nhưng thơm ngát làm ấm người cô bé từ bên trong khi cô hớp một hơi.

“...ấm quá, dễ chịu quá...”

“Ừ thì nó mới vừa lấy trong ấm ra mà!”

“...đắng ghê thật...”

“Mình xin lỗi...”

Chúng cùng cười với nhau.

Sau khi giải quyết xong bữa tối đơn giản gồm chút bánh quy khô và trà đen, chúng làm vài công việc như đặt hành lí lại gọn gàng và kiểm tra đồ dự trữ rồi chúng đi ngủ sớm.

Cuối cùng, chúng thức dậy khi đồng hồ chỉ bảy giờ sáng --- vẫn còn mưa bên ngoài. Trong khi cậu bé có cảm giác cơn mưa đã giảm đi đôi chút, đám mây vẫn còn dày đặc như trước và không để tia sáng mặt trời nào qua.

Cậu vận người và cố gắng duỗi thẳng ra trên ghế hành khách chật hẹp. Cậu đã ngủ lâu hơn dự tính, khiến cậu nhận ra có lẽ cậu hơi bị kiệt sức. Phải nói rằng cả người cậu rã rời, và mỗi lần cậu uốn cong người như con cá cần mỗi vùng vẫy, tiếng răng rắc vang lên từ phần nào đó từ người của cậu.

Sửng sốt vì hành động lạ lùng của cậu --- hay có lẽ chỉ vừa mới thức dậy --- chiếc chăn phồng lên trên ghế sau, còn gọi là cô bé, bắt đầu sột soạt.

Đầu của cô bé lộ ra khỏi cái chăn phồng, nhìn quanh cảnh bên ngoài và chui vào trong chăn lần nữa. Cuối cùng, đóng chăn cũng ngồi dậy với tiếng thở dài uể oải.

“Chào...”

“Ừ, chào cậu.”

Cô bé thường phải gặp không ít khó khăn khi thức dậy, nhưng hôm nay cô lại khá dễ chịu, chắc hẳn là do cô vừa trải qua một giấc ngủ say. Chúng đã phục hồi gần như hoàn toàn sức lực sau khi ngồi trên xe suốt nửa ngày trời.

Bây giờ cơn thèm ngủ của chúng đã trôi qua, tuy nhiên, một cơn thèm tiếp theo đến như lẽ dĩ nhiên. Bao tử của cậu bé sôi lên ục ục một cách bất mãn.

“Mình định mình ăn bữa sáng ngay đây --- cậu muốn ăn gì luôn không?”

“...Thôi, cảm ơn.”

Cậu bé sững sờ.

Đây là lần đầu tiên trong chuyến đi dài ba tháng của chúng mà cô bé không phải là người than phiền về cái bụng đói.

“Cậu thấy không khỏe ở đâu à?”

“Ê này...cậu nghĩ tôi là đứa ham ăn hay sao hả?”

“Ừ.”

Cậu cúi đầu xuống, chuẩn bị ăn một cú đấm tiếp theo sau.

Thế nhưng, chẳng có trả đũa gì cả. Có gì xảy ra rồi, chắc chắn vậy.

“Để mình đo nhiệt độ cho cậu.”

“Không, thật mà, tôi không sao...”

“Không. Không nhưng nhị gì cả.”

Nhìn kĩ hơn, màu da của cô bé rõ ràng không bình thường. Làn da khỏe mạnh, sạm nắng của cô trở nên hơi xanh xao.

Cậu bé vẫn còn cuộn trong chăn, lách người vào giữa ghế hành khách và ghế lái xe rồi cúi người bên cạnh cô bé. Cậu đang cầm một chiếc nhiệt kế lấy từ hành lí trong tay phải của mình.

“Thôi nào, cậu không khỏe phải không? Không cần phải giả vờ trước mặt mình, ít nhất cậu hãy đo nhiệt độ đi.”

“...Được rồi.”

Cuối cùng cô bé cũng chịu thua và ngoan ngoãn nhét nhiệt kế dưới cánh tay mình sau khi vùng vẫy mấy cái. Bởi vì cô không mặc gì ngoài đồ lót dưới lớp chăn, cậu bé quay đầu khỏi cô để cho chắc.

Trong lúc ấy, cậu mở hộp sơ cứu cầm tay và kiểm tra xem chúng còn lại bao nhiêu thuốc.

“Không biết là gì đây. Cậu bị cảm lạnh hay thứ nào khác?”

Cô bé chỉ quay mặt đi mà không trả lời cho cậu.

“...dám là do mưa lắm. Nhưng lạ thật, mình không sao cả mà...”

Đúng ngay sau đó, cô túm lấy cổ áo của cậu và cầu nhàu với gương mặt cau có đáng sợ.

“Đó là cái sự xảy ra với con gái bọn tôi mỗi tháng một lần!!” – Cô bé thét lên, khiến cậu co rúm lại và đi bằng cả hai tay hai chân.

“X-xin tiểu thư thứ lỗi do sự vô phép của tôi...”

“...Cậu hiểu rồi đấy. Tôi nghĩ cũng sẽ mất một khoảng thời gian nhưng đừng bận tâm làm gì, vì dù sao chúng ta cũng không thể đi cho đến khi nào mưa dứt.”

“...Hỏi thật nhé, mình chả biết chút gì về cái phương diện ấy cả, con trai thôi mà, cậu biết đấy, nên...cậu có sao không?”

“Hm...thường thì tôi bị nhẹ hơn...nhưng lần này có vẻ không tốt cho lắm..” – Cô bé vừa giải thích vừa gập người ôm bụng.

“Cậu có muốn dùng thuốc giảm đau không?”

“Thật ra tôi đã uống một viên trước khi đi ngủ. Thuốc hết tác dụng rồi sao...?”

Con trai không có ích gì lắm trong những thời điểm thế này. Dù chúng cùng giữ thuốc men với nhau, những vật dụng cá nhân của cô bé không nằm trong quản lí của cậu, cậu chỉ lấy một vỉ thuốc trông như hiệu quả với những cơn đau đầu và đau bụng kinh.

“Nè, thêm nước nữa đây.”

Cô bé ngồi dậy một cách nặng nhọc và nhận li nước cùng vỉ thuốc từ cậu bé.

“...Tôi đã muốn bỏ sung đồ đạc của chúng ta khi ở nhà kho. Thôi, đáng lẽ ra tôi nên mượn từ chị thư kí, nhưng tôi quên bég đi mất...”

“Vậy ra cậu đang tìm nó đấy à?”

“Ừ.”

Cô bé nuốt viên thuốc xuống với chút nước và đưa lại cho cậu bé chiếc li. Bình thường cô đã uống cạn nó, nhưng lần này vẫn còn nước để lại. Chắc hẳn bao tử của cô cũng bị ảnh hưởng.

Cậu bé uống phần nước còn lại và chùi miệng.

“Cậu còn muốn ăn gì không?”

“...Không, cảm ơn cậu.”

Sẽ tốt hơn nếu bắt cô bé ăn gì đó, nhưng cậu không muốn ép buộc cô. Thay vì vậy, cậu đưa cho cô miếng thạch vitamin cậu vừa tìm ra.

Nhiệt độ của cô bé là 37.9 độ C. Khá cao.

✱

Hai giờ chiều.

Mưa vẫn đang rơi và tình trạng của cô bé tệ đi nhanh chóng.

Ban đầu, cô bé thường xuyên ngồi lên ngồi xuống để làm những việc như thay đồ, nhưng sau giữa trưa, cô nằm bẹp dí và bắt đầu vòng quay ngu thiếp đi và tỉnh dậy.

Chúng đã sử dụng viên thuốc hạ sốt cuối cùng, cơn sốt của cô bé đã qua mức ba mươi tám độ C. Ngay cả cậu bé cũng nhận ra việc ấy không phải chỉ đến từ thứ xảy ra hàng tháng. Cậu nghi ngờ rằng cô bé bị cảm lạnh mới là lí do chính. Cô bé đã dầm mưa rất lâu, có cả khả năng cô bị viêm phổi.

Nếu không phải là viêm phổi đi nữa, cậu biết làm sao để đối phó với bệnh nào khác? Thuốc chữa bệnh trong tay cậu chỉ là vài viên thuốc đau đầu, thuốc cảm và dầu gió. Cậu không có cách gì để xử lí bất cứ căn bệnh nào nghiêm trọng hơn cảm lạnh. Tất cả những gì cậu có thể làm là đặt khăn ẩm với nước mưa lên trán cô.

Cô bé đang bị nguy hiểm.

Cậu không thể không thừa nhận rằng cậu đã thiếu thận trọng khi không tính toán trước tình trạng này suốt ba tháng chúng trên cuộc hành trình. Đáng ngạc nhiên rằng chuyện ấy không xảy ra trước khi chúng trên một chuyến đi phụ thuộc nặng nề vào may mắn và điềm lành.

Tuy nhiên, cậu không có thời gian để hối hận sai lầm mình đã mắc phải. Cậu bé thấy mình phải đối diện với sự lựa chọn khó khăn hơn gấp nhiều lần trong vô số các bài thi cậu đã vượt qua trong chín năm giáo dục bắt buộc.

Ở đây và đánh cược với hệ thống miễn dịch bẩm sinh của cô bé?

Hay tự mình đi đến thị trấn lân cận và gọi bác sĩ?

Cả hai lựa chọn đều có thiếu sót chất cao như đỉnh Everest.

---Vẫn chưa biết liệu đây có phải căn bệnh mà có thể được chữa lành bởi hệ thống miễn dịch của cô bé, nhưng tình hình này xảy đến là vì hệ thống miễn dịch ấy bị yếu đi. Lỡ như nó là căn bệnh không thể chữa khỏi nếu không có sự săn sóc của bác sĩ?

---Nếu cậu đi gặp bác sĩ một mình, khả năng bác sĩ ấy chịu chấp nhận đến khám là bao nhiêu? Nếu cậu không tìm được thì sao? Ai sẽ chăm sóc cô bé khi cậu đi? Cậu có đủ xăng không?

Cách nào cũng đều là một mất một còn---trong đó những cố gắng của cậu có mang lại kết quả hay không còn chưa được đảm bảo. Cô bé chịu hết mọi rủi ro.

Cậu bé nghiêng chặt răng, bực tức vì sự yếu đuối của mình và nhìn chăm chăm lên bầu trời mưa không dứt.

Thời gian trôi qua, cậu thay khăn ẩm trên đầu cô bé và nắm lấy tay cô.

Trong khi nhìn lên những đám mây bên ngoài qua cửa sổ, một ý tưởng táo bạo nảy ra trong đầu cậu.

Vượt đến thị trấn tiếp theo với cô bé trên lưng cậu.

Vì thị trấn có vẻ như đông dân, chắc hẳn sẽ có một hay hai bác sĩ, và nếu ông ta không chịu khám cho cô bé, cậu có thể đe dọa ông ta.

Cách này thì cậu chỉ cần xăng cho một lượt và bác sĩ có thể sớm xem xét cô bé nhanh gấp đôi so với khi cậu bé đi một mình hay dẫn bác sĩ đến. Dù cậu không thể chăm sóc cô bé lúc cậu đang lái xe, cậu vẫn có thể dừng lại nơi này nơi nọ để kiểm tra lại cô bé.

Tuy nhiên, canh bạc này rủi ro hơn hai phương án kia. Mang một bệnh nhân bệnh trầm trọng trên chiếc Super Cub qua cơn mưa trút xối xả nghe như một ý tưởng ngu xuẩn dù có suy nghĩ thế nào đi nữa. Ngay cả cậu bé, người đề xuất và thực hiện ý tưởng, cũng đang nghi ngờ tình trạng đầu óc của mình.

Tuy vậy. Tuy vậy, cô bé *đang chịu đau đớn* khi cậu vẫn còn suy nghĩ---kiệt sức vì bệnh tật, ngay cả khi cô chỉ nặng ít hơn cậu sáu kilô dù có cùng chiều cao.

Không thể kêu lên giúp đỡ, cô bé thân thương của cậu đang phải đau đớn.

Cậu không thể, cũng không muốn nhắm mắt làm ngơ trước sự thật.

Thời gian đang trôi qua.

Cậu bé bắt đầu thu dọn đồ đạc nhanh chóng và khéo léo hơn bao giờ hết.

Cậu thấy rằng cậu không thể đi với vị trí ngồi bình thường của chúng được. Chở một người đã hoàn toàn kiệt sức là một nhiệm vụ khó khăn --- còn hơn cả một con manocanh chứa đầy nước. Ngay cả khi cột cô bé vào người cậu, để cô ngồi ghé sau nhiều khi sẽ có nguy cơ chân của cô bị cuốn vào bánh xe.

Chỉ còn một cách để đi: ôm chặt cô bé vào lòng mình và lái xe trong khi đỡ lấy cô. Có lẽ trong cái rủi có cái may, chiếc xe máy Super Cub được thiết kế chủ yếu để thực hiện các công việc trên đây, vì thế nó có thể được lái bằng một tay. Chỉ còn trở ngại rằng liệu cậu có thể thật sự chịu đựng được một tay của mình bị kéo căng liên tục, lái xe với tốc độ cao, nhưng cậu không có ý định suy tính bất cứ rắc rối nào mà cậu có khả năng giải quyết với chút cố gắng về phần mình.

Còn với quần áo của cô bé, mặc váy cho cô thì không được vì thân nhiệt của cô sẽ bị hạ xuống. Cậu mặc cho cô hai chiếc áo len chúng để dự phòng rồi mặc áo mưa vào cho cô sau khi lấy một tấm chăn mỏng trùm lên người cô.

Thay đồ cho cô bé đã bị ngất trong chiếc xe hơi chật hẹp cần phải kéo xoay người cô như một trò xếp hình rồi rầm, nhưng đi trong mê cung chỉ có một chiều ra vẫn dễ hơn khi so sánh với việc thấy cô bé gần như không mặc quần áo trong mọi tư thế ấy.

Trong khi vật lộn để kiểm chế vì đây là tất cả những gì cậu có thể làm, cậu thay quần dài cho cô bé. Phần eo rộng thùng thình, nhưng cậu siết thắt lưng chặt cho vừa.

Cậu đã tính đến việc để hành lí lại phía sau, nhưng quyết định không làm vậy.

Nếu cậu không tìm ra được bác sĩ, cậu phải tiếp tục cuộc tìm kiếm mà thiếu đồ dự trữ, và nếu cậu có tìm được, nhiều khi cậu phải trả phí gì đó. Chúng sẽ bị chậm lại, nhưng không còn cách nào tốt hơn. Cậu phải tin tưởng vào ý chí của cô bé.

Cậu cột cô bé vào người cậu bằng cách sử dụng lưới vồng và dây phơi đồ, đảm bảo rằng cậu vẫn có thể đi lại được với cô bé như thế. Chắc hẳn cô bé sẽ đập cậu nổ đom đóm mắt nếu cô thấy chúng gắn chặt với nhau như thế nào.

Nhưng cậu quyết tâm làm bất cứ việc gì để cô lấy lại được sức sống ấy.

Cậu chui vào áo khoác vẫn còn hơi ẩm và mặc áo mưa vào. Sợi tổng hợp sũng nước kéo chiếc áo nặng xuống, nhưng đây là đồng phục chiến đấu của cậu.

Sau khi nói lời chào tạm biệt với chiếc xe nhà ga đã làm tốt chỗ trú chân tạm thời của chúng, cậu bước vào cơn mưa không dứt bên ngoài.

Để dành cho ai đó có lẽ sẽ đến, cậu đóng cửa lại.

Câu hỏi còn lại là liệu chiếc Super Cub vẫn còn có thể hoạt động sau khi bị dầm mưa lâu đến thế.

Bình xăng được đổ đầy. Tuy cậu đã che chắn nó bằng tấm nhựa, nó vẫn bị dầm mưa. Không biết liệu cậu còn có thể khởi động nó chạy tốt được nữa không.

Nhưng lúc này, cậu bé đã chuẩn bị tinh thần không còn bận tâm gì đến bé Cub nữa.

Cậu nhảy lên yên xe và kiểm tra xem cô bé đã ngồi chắc chưa. Cậu đã cột tất cả hành lí của chúng lên ghế sau để giữ thăng bằng.

Trong khi lắng nghe âm thanh cơn mưa đập vào áo mưa của chúng, cậu đội chiếc nón bảo hiểm có kính chắn gió lên đầu.

Super Cub! Để xem mày làm được gì!

Cậu đạp chân ga một cách mạnh bạo.

Cậu không biết chiếc Super Cub của cậu có trả lời “Cứ yên tâm!” hay không.

Nhưng tiếng gầm rú mạnh mẽ của động cơ bốn thì một xilanh làm mát bằng không khí có vẻ là lời trấn an tốt nhất hơn mọi lời đáp lại khác đối với cậu.

Chiếc Super Cub chạy dọc con đường thẳng trong cơn mưa trút nước.

Đồng hồ đo vận tốc đang dao động qua khỏi mức tối đa và những hạt mưa bình thường vô hại giờ đang đập vào đầu cậu bé như đạn súng hơi. Tuy vậy, nắm tay của cậu trên tay ga không hề có dấu hiệu cho thấy đang lỏng ra một chút nào.

Cô bé chìm trong suy nghĩ trong khi được cánh tay của cậu bé ôm ấp.

Cô bé cảm kích sự chăm nom của cậu thế nào, cô thật sự không thể nhớ rõ điều gì xảy ra sau bữa trưa.

Tâm mắt của cô đang run lên dù không có động đất---bởi vì cơn sốt của cô, cô ngỡ rằng thế.

Tiếng kêu rên ầm ĩ của bé Cub vang vọng ngay bên tai cô thật rối trí. Cô có thể cảm thấy cậu bé và chiếc áo mưa lạnh lẽo dễ chịu của cậu, vì thế cô tự hỏi phải chăng cô đang ở trong vòng tay của cậu hay không.

Cô không thể kết luận được cô đang nằm ở vị trí nào nữa vì cơn chóng mặt nhẹ cô phải chịu đựng từ buổi sáng đã trở nên ngày càng nặng nề hơn. Cô có cảm giác như thể đầu của cô đang bị rung lắc dữ dội.

Tệ hơn nữa, dạ dày của cô đang ở trên bờ vực bùng nổ một cuộc nổi dậy. Sự kết hợp khủng khiếp giữa buồn nôn và đau bao tử khiến vùng bụng của cô trở thành một địa ngục sống. Nó đau như thể có thứ gì đó đầy gai như cá sấu hay hạt dẻ đang ở bên trong nó.

Kì lạ thay, người ta lại bình tĩnh trong khi sức khỏe không tốt như thế; mặc dù bị rung lắc trong vòng tay của cậu bé, cô đang nhìn ra khung cảnh đầu đó trên góc đầu của cô.

Không chỉ tầm nhìn và đôi tai của cô không còn rõ ràng, cả mũi và vị giác của cô cũng thế, vì vậy cô không thể nắm bắt được chuyện gì đang xảy ra. Có lẽ cô vừa mê man vì cơn sốt của mình, nhưng cô không bận tâm gì mấy.

“*Nhưng mà...*” – Cô nghĩ - “*...con trai ai cũng lạnh thế này sao?*”. Trời đang mưa thật, nhưng bây giờ vẫn đang là mùa hè. Tuy vậy cậu bé thật lạnh.

“*Aaa.*” – Cô tìm ra một lời giải thích xác đáng. *Cô đang nóng.* Nguyên nhân là do cảm giác chỉ mang tính tương đối.

“*Nhưng mà....*” – Cô lại nghĩ – “*...tháng của mình tệ đến mức này khi nào vậy nhỉ? Ngượng quá đi mất!*”. Cô đã có linh cảm rằng nó sẽ bắt đầu từ mấy ngày trước nhưng cô không ngờ rằng cô bị đánh bại dễ dàng thế. *Hừ, làm con gái lúc này bực bội thật.*

Khi cô chìm vào giấc ngủ ở những thời điểm như thế, cô không bao giờ có giấc mơ đẹp cả.

“*Nhưng nếu mình khiến cậu ấy chăm sóc mình bây giờ...*” - Cô nghĩ “*...lâu lâu bị sốt cũng không tệ lắm nhỉ.*”. Dù sao, bằng cách này, cô có thể bắt cậu ôm cô hoàn toàn chính đáng và không hề trông khó xử chút nào!

Lạ lùng thay, cô không bị những cơn ác mộng đeo bám trong suốt thời gian cô trong vòng tay của cậu.

“Tệ thật...sốt cao quá...” – Cậu làm bầm trong khi cảm thấy cơn sốt trên trán cô.

Cậu dừng xe lại, ôm cô bé trong người và lấy chân đỡ người cô bé.

Vì cô bé đang run lên liên hồi, cậu chỉ đưa khăn làm ẩm sử dụng một lần cho cô, nhưng thứ như thế không thể làm tình hình thuyên giảm. Gương mặt cô không còn tái xanh nữa. Thay vào đó, cô trở

nên đỏ như một quả cà chua và thở dốc.

Có lẽ cậu có thể xem rằng mình may mắn trong hoàn cảnh cơn mưa đã yếu bớt sau hai giờ, nhưng vẫn không có dấu vết nào của bầu trời xanh. Cậu cũng đã sử dụng tấm kem làm lạnh cuối cùng của chúng cho cô, nhưng không biết liệu nó có tác dụng gì không...

Cậu đã làm tất cả những gì cậu có thể. Bây giờ chỉ còn lại việc hướng thẳng đến thị trấn tiếp theo và tin tưởng vào sức khỏe của cô bé.

Cậu đặt thêm lực vào bàn tay trái đã tê cứng để giữ cô bé, vòng tay của cậu ôm chặt lấy cô.

Động cơ hùng hực của bé Cub kêu rên không dứt.

*

Đồng hồ đã chỉ quá sáu giờ khi ‘thị trấn lân cận’ mà sếp nhắc đến lọt vào tầm mắt của chúng. Đúng như anh đã nói, có vẻ nó là một thành phố cảng: phía xa cảnh thành phố mờ sương, cậu có thể nhìn thấy biển cả xanh bao la. Cậu đang tiến đến thành phố cảng.

Vẫn còn khoảng bốn hay năm cây số nữa giữa chúng và thị trấn nên cậu không thể vui mừng gì sớm.

Cậu cố gắng đẩy kính chắn gió của mình lên và nhìn qua ống nhòm, nhưng với thời tiết hiện tại và độ phóng to thấp, nó không giúp được gì cả.

Không có gì đáng lo nếu nó là một thị trấn yên bình. Tuy nhiên, trong thời buổi loạn lạc, những ‘thị trấn yên bình’ không được phổ biến cho lắm. Còn có cả những thành phố bị bỏ hoang vì cướp bóc và bạo động dữ dội.

Thế nhưng, những thị trấn đáng kinh hãi nhất là những thị trấn đã quyết định đóng cửa với thế giới bên ngoài và sẽ bảo vệ tường thành của họ bằng mọi giá, tiêu diệt bất cứ kẻ nào xâm phạm, không một ngoại lệ.

Cậu không biết liệu thị trấn này có là một trong số ấy không.

Cậu gạt bỏ mối lo âu đột nhiên hình thành trong lòng cậu.

Cậu không thể quay lại được nữa. Cậu phải đánh cược vào lời nói của sếp và tin rằng đây là một thị trấn nhộn nhịp.

Cậu cảm thấy đôi má của cô bé, đôi má giờ đây đã nóng cực kì. Tấm keo làm mát không còn nhiều tác dụng. Cậu nhất định phải tìm bằng được bác sĩ, hoặc trong tình hình tệ nhất, cậu cũng phải kiếm cho ra thuốc men.

Cậu sẽ đến được cửa vào thị trấn trong vài phút sau khi nổ máy một lần nữa.

Tuy nhiên, thứ chờ đợi cậu ngay cổng vào là chương ngại vật vượt xa khỏi dự tính của cậu...không,

chính xác hơn, đúng là ‘chướng ngại vật’.

“...Cái quái gì đây...” – Cậu lẩm bẩm, kinh ngạc.

Rõ ràng hết sức! Số tòa nhà cuối cùng cũng bắt đầu tăng lên khi cậu bước vào thị trấn. Tuy nhiên, ngay giữa con đường cậu thấy một chiếc xe minibus lật ngang. Hai chiếc.

Ai nhìn cảnh này cũng thấy nó không được bình thường chút nào. Hai chiếc xe buýt mỗi chiếc cản hết có một làn đường và khoảng trống giữa chúng và lề đường được nhét thêm vào vài chiếc xe tải nhỏ, hoàn toàn chặn cả con đường.

Mọi lối trông đều chất đầy những bao cát và cả xe buýt cũng toàn thứ này bên trong. Đây nhất định là chướng ngại vật để ngăn cản những kẻ xâm phạm.

Việc có vật cản tại đây---một biện pháp để phòng tránh những cuộc xâm lấn vũ lực---nghĩa rằng họ không chào đón người có ý đồ không hay.

“...Chết tiệt...!”

Rất có khả năng hàng rào này được dựng lên vì nỗi sợ nạn cướp bóc. Chiều cao của hàng bảo vệ có thể dễ dàng bị vượt qua nếu người ta có thứ gì đó để đứng lên trên, nhưng mục đích của nó là để ngăn chặn xe hơi và xe máy đi vào. Kẻ hôi của chỉ tấn công khi chúng rõ ràng chiếm được ưu thế. Chắc hẳn dân thị trấn đã cho rằng bọn tội phạm sẽ không dám cả gan xâm phạm một thị trấn có vẻ có một đội dân phòng.

Tuy nhiên, thế có nghĩa rằng cậu không thể đi đâu xa hơn với bé Cub. Dù bé Cub có là một chiếc xe máy xuất sắc đến thế nào đi nữa, nó không thể bay qua chiếc minibus nằm ngã kênh. Không còn lối khác để vòng vào. Cậu phải vượt qua bức rào chắn đáng nguyên rủa này bằng chính hai chân của cậu và tìm bác sĩ.

Cậu đã quyết tâm, không còn lí do gì để nao núng cả. Cậu gỡ sợi dây đã cột chặt cô bé vào người cậu và cõng cô trên lưng.

Thật khó để leo lên một chiếc xe buýt chỉ bằng một tay được tự do, nhưng đó là quyết định đúng đắn. Nhờ cậu đứng cao hơn so với mặt đất, cậu có thể nhận ra bầy được giăng khắp nơi một cách rõ ràng. Nếu cố gắng đi vòng qua những tòa nhà, người ta sẽ gặp bãi mìn và bẫy thú. Chưa hết, lỡ như trong trường hợp ai đó phá qua được hàng bảo vệ, một cái hố to đùng đằng sau nó có thể nuốt chửng vài chiếc xe hơi.

Những kẻ xâm phạm sẽ rơi vào đó nếu chúng cứ xông thẳng vào. Nó cũng có hiệu quả với những kẻ bất cẩn leo qua hàng rào bảo vệ---và chúng có thể xem mình may mắn nếu chỉ bị gãy vài cái xương. Nó đúng là một cái bẫy khó xơi.

Cậu càng tiến vào theo hướng cậu cho rằng đây là khu vực trung tâm, số lượng xe hơi càng giảm. ‘Cho rằng’ là bởi vì cậu đang mò mẫm phương hướng chỉ dựa trên độ rộng của con đường và không khí thị trấn vì tên địa danh đã hoàn toàn biến mất khỏi biển chỉ đường và biển báo.

Số lượng xe hơi đậm trái phép, không, ‘bị bỏ hoang’, trên đường gần như là con số không sau khi cậu đi qua một ngọn đèn giao thông.

Cậu không biết họ đã di chuyển chúng đi nơi nào khác vì chúng cản đường hay bởi vì chúng có thể được sử dụng để làm gì đó nữa, nhưng rõ ràng rằng thị trấn này được cai quản bởi con người. Và

khá có tổ chức: khi cậu ló đầu nhìn vào các kệ hàng trong cửa hiệu, cậu nhận ra tất cả hàng hóa đã được đem đi đâu đó. Tuy nhiên, không có dấu hiệu cho thấy có sự cướp bóc. Nhất định đã có ai đó vận chuyển chúng đi một cách có hệ thống.

Vẫn không có bóng dáng con người và cộng một người trên lưng tiêu tốn năng lượng hơn người ta nghĩ nhiều. Trọng lượng khác biệt giữa chúng tổng cộng khoảng sáu kilôgam, có nghĩa rằng hai chân của cậu đã phải chịu đựng gấp đôi sức nặng.

Sau khi lèo lái trên chiếc xe trong khoảng thời gian dài dưới cơn mưa trút nước, những bước chân của cậu dần trở nên đau đớn.

Hơn hết, tay và chân của cậu gần như mất cảm giác từ khuỷu tay và đầu gối vì thân nhiệt hạ xuống thấp. Vì thế, những vết xước trên lòng bàn chân cậu biến thành cơn đau âm ỉ. Cảm giác thăng bằng của cậu sắp phải chịu thử thách và điều này không hay ho chút nào. Nếu cậu ngã xuống lúc này, cậu sẽ không thể đứng dậy được nữa.

Cậu tăng tốc, dốc hết sức lực và ý chí lung lay của mình, đột nhiên khung cảnh mở rộng ra và một ngôi trường to nằm trong tầm mắt của cậu.

Chắc hẳn đó là một trường trung học. Đã nhiều tháng trôi qua kể từ khi lần cuối cậu nhìn thấy kiểu trường học đặc trưng thế này.

Là điểm riêng biệt của những ngôi trường có quá nhiều đất, sân trường rất rộng. Cậu không bắt gặp ai bên ngoài, nhưng có những ngọn đèn được mở tại vài phòng học trong trường.

Có lẽ những người sơ tán sống ở đây. Trường học là một nơi trú ẩn thường thấy. Hơn nữa, những ngọn đèn nhất định là từ nguồn điện tự nhiên.

“Hử?”

Có ai đó. Ngay lối vào của nhà tập thể thao lân cận với trường học, có một người đàn ông.

Cậu nheo mắt nhìn và cẩn thận đảm bảo xem anh ta là bạn hay thù.

Anh ta chắc hẳn đang ở trong độ tuổi cuối hai mươi hay đầu ba mươi. Anh đang đứng thẳng người dưới mái hiên nhà tập thể thao trong bộ trang phục chỉnh tề.

Trông anh ta không có vẻ như đang mang vũ khí và ít nhất cũng không nguy hiểm.

Cậu bé quyết định sẽ hỏi anh ta bác sĩ ở đâu và tiến lại về phía cổng trường.

Nhưng ngay khoảnh khắc cậu sắp bước qua cổng, cậu bắt đầu bị dao động.

Cứ ung dung bước vào có thật là sẽ an toàn không? Không phải giấu cô bé ở đâu đó và tự mình thương lượng sẽ tốt hơn sao?

Cậu lắc đầu và xua đuổi những suy nghĩ tiêu cực bất chợt ấy đi.

Những nghi ngờ giờ đây chẳng có ích lợi gì cả. Nếu cậu bị tấn công, cậu cũng sẽ thất bại, ngay cả khi cậu có hạ gục một hay hai tên trong số đông bọn chúng. Chiến đấu trở về, vượt qua hàng rào bảo vệ trong khi đang mang trên lưng một cô gái bị bệnh là điều không thể. Chưa kể ngay từ đầu,

cậu còn không thể quay trở về nhà kho với số nhiên liệu còn lại.

Lần này, cậu không còn cách nào khác ngoài việc tin tưởng vào vận may đen đui của cậu và vận may trời cho của cô bé.

Sau khi đảm bảo rằng cô bé đang ngồi chặt trên lưng của mình, cậu bước qua cánh cổng đang mở và bước thẳng vào sân trường đến nhà tập thể thao.

“Anh ơi! Xin cho hỏi!”

Khi cậu cất tiếng hét lên, người đàn ông ngay lập tức nhìn lại cậu. Từ cự li gần, cậu bé nhận ra cậu đang đối diện với một người đàn ông khá to lớn, cao hơn cậu chừng hai mươi centimét. Người đàn ông mặc bộ đồ trang nhã với càvạt được thắt gọn gàng. Chiếc đồng hồ báo động trong người cậu bé phản ứng khá chậm với ngoại hình bảnh bao ấy, nhưng đã quá muộn để quay đầu lại.

Tuy nhiên, người đàn ông mở to mắt, không cử động gì cả.

Sau khi tặc lưỡi trong lòng, cậu bắt đầu bước tiếp về phía người đàn ông.

Sau khoảng mười giây bối rối sững sờ, cuối cùng người đàn ông cũng nhận ra hoàn cảnh của hai đứa và rảo bước về phía chúng. Trông anh chẳng hề quan tâm đến cơn mưa.

“Chuyện gì vậy?”

“Ừm...cậu ấy không khỏe lắm...bác sĩ có ở quanh đây không?”

Trong khi nhần chặt người cô bé khi cô sắp trượt xuống, cậu cầu nguyện rằng có một người có thể chữa được bệnh.

“...Vậy cậu muốn bác sĩ khám bệnh cho cô bé à? Tôi hi vọng rằng cậu có mang theo thẻ bảo hiểm trong người.”

“Cái gì?”

“Đừng hiểu lầm. Tôi không nói về cái thẻ chứng nhận cậu là thành viên bảo hiểm y tế. Đó là thứ chứng minh cậu có đủ tiền để trang trải cho chi phí điều trị.”

Những bắp thịt quanh má cậu bé giật lên.

“...nói cách khác, tôi phải trả thứ gì đó có giá trị tương đương?”

“Chắc cậu không nghĩ rằng sẽ kiếm được bác sĩ miễn phí trong thời buổi này, đúng không?”

Giọng nói dửng dưng của người đàn ông khiến cậu nóng lên hừng hực. Lí do duy nhất cậu không thể nện người đàn ông kia một phát lúc này là vì tay của cậu đang bận giữ chặt cô bé.

“...một chiếc Super Cub còn trong tình trạng tốt, có đủ nước cho một người lớn sống trong bốn ngày, đồ dự trữ đủ để vượt qua một tuần và hai phần hàng hóa thông thường. Muốn lấy gì thì lấy!”

“Hê, nghe cũng kha khá đấy nhỉ. Nhưng chúng là chân và thức ăn của cậu, đúng không? Không có những thứ đó, cậu định tính sao?”

“Tôi sẽ suy nghĩ một khi cậu ấy khỏe lại.” – Cậu vừa nói vừa gườm mắt nhìn người đàn ông.

Người đàn ông đứng dung mở miệng ra cười và nhìn xuống cậu. “Lỡ như thế vẫn chưa đủ?”

“Tôi sẽ cẩn rắng thực hiện mọi việc và sau khi cậu ấy được chữa trị, tôi sẽ trả thù.”

“Oa oa! Cậu muốn biến cả thị trấn thành kẻ thù hay gì đó sao?” – Anh ta phá ra cười.

Tuy nhiên, cậu bé xóa tan nụ cười ấy bằng một cái quắc mắt.

“Nếu cần thiết.”

“...Hử?”

Người đàn ông nở nụ cười. Không phải nụ cười châm chọc như trước, nhưng là một nụ cười nhỏ thích thú.

“Có lẽ tôi không phải là siêu nhân, nhưng nếu vì cậu ấy, tôi sẵn sàng trở thành một tên tội phạm tàn ác bất cứ lúc nào.”

“...Ra là vậy. Được rồi!”

Nụ cười nở rộ trên gương mặt của người đàn ông. Mặc dù dáng dấp nụ cười ấy không thay đổi, không hiểu vì sao cậu bé không cảm thấy chút ý đồ xấu hay mĩa mai nào.

“Trước hết, mang cô bé vào trong trường đã.”

“Hả?...Không, bây giờ tôi cần bác sĩ...”

“Tôi chịu trách nhiệm giáo dục thể chất ở đây đây. Vì vậy có thể xem tôi là bác sĩ gì gì đó cũng được. Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cậu vào phòng y tế.”

Cậu bé hoàn toàn ngăn người khi cậu nghe anh nói.

“Nhưng còn tiền bù rồi đồ đạc này nọ...”

“Tán dóc thôi. Chỉ muốn biết cậu sẽ trả lời tôi thế nào. Đi nào, lại đây.”

Sau khi đứng ngẩn ngơ trong chốc lát, cậu đi theo người đàn ông đang sải bước một cách vô cùng khó khăn qua cơn mưa, về phía ngôi trường.

✱

Vài phút và sau khi nhận được sự chữa trị tài tình của người đàn ông, cô bé đang nằm trên giường trong phòng y tế của trường. Gương mặt của cô đã trông khỏe khoắn hơn, chắc hẳn là do được anh tiêm thuốc hạ sốt.

“...Anh thật sự đã cứu bọn em rồi...Cảm ơn anh nhiều lắm.” – Cậu bé cúi đầu nói.

Tuy vậy, người đàn ông phá ra cười đáp lại. “Không sao đâu, nhóc. Cậu chỉ làm tôi thấy gớm nếu cậu lễ phép thế chỉ vừa sau khi cậu hét vào mặt tôi thôi.”

Anh đã khoác chiếc áo màu trắng và đeo mắt kính gọng bạc lên. Trông khác hẳn so với vừa nãy, trong bộ đồ này, anh giống một người chịu trách nhiệm trong phòng y tế. Ngoại trừ ngoại hình cường tráng của một giáo viên thể dục.

“Cậu ấy sao rồi?”

Người đàn ông khẽ nhíu mày, chắc hẳn đang tự hỏi cậu bé đang gọi bạn của mình thế nào và ngồi lên ghế.

“Hm...rất có khả năng cô bé bị cảm lạnh trong khi cơ thể yếu đi vì đến tháng. Nhìn vào triệu chứng, đây chỉ là cảm lạnh bình thường thôi. À, cậu chữa trị cũng tốt lắm nên cô bé chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại.”

“...Em không biết có gọi đó là ‘chữa trị’ được không. Dù sao, em chỉ chườm mát trán và giữ ấm người cho cậu ấy. Tệ hơn nữa là em chở cậu ấy đến đây qua cơn mưa xối xả.”

“Cậu làm vậy cũng đúng rồi đấy. Một vài người khi đối diện với cảm lạnh cứ nhét vào người bệnh thuốc hạ sốt, rồi thuốc tiêu chảy, đến thuốc đau đầu và cứ thế...Chưa kể, cơn sốt của cô bé *đúng* là khá cao. Nếu cậu ở lại đó, cô bé có khả năng bị viêm phổi. Mang cô bé đến đây là lựa chọn đúng đắn.”

Nói xong, người đàn ông đứng dậy.

“Được rồi, tôi đi lấy nước đá đây. Cậu có thể chườm khăn ẩm khi tôi đi được không?”

“Vâng. Đã rồi.”

“...Thiệt tình, đừng có ra mặt phép tắc quá vậy chứ.” – Anh nhếch mép cười và rời phòng y tế sau khi kéo cửa phòng mở ra.

Sau khi bước đi vài bước vào trong hành lang trống, anh quay đầu lại với ánh sáng hắt ra từ phòng y tế.

“...Heh. Thử thách cả bệnh nhân. Có vẻ như mấy ngày này đã khiến mình trở thành người xấu hơn mình tưởng.”

Không ai nghe thấy lời nói ấy, tiếng thì thầm lặng lẽ của anh tan biến vào trong hành lang mờ tối hiu quạnh.

Cậu vắt khăn rửa mặt và đặt lên trán cô bé.

Trong chậu rửa có một chút đá, dù số lượng chỉ còn lại ít, chúng hoàn toàn tốt hơn hẳn nước mưa. Gương mặt của cô bé đã tươi tắn hơn và nhịp thở của cô cũng đã dịu đi.

Cuối cùng, cậu hít một hơi, nhìn quanh phòng và ngồi xuống kế bên cô bé nằm trên giường.

Đây đúng là một phòng y tế. Dù bên trong trông có thể nào, cậu vẫn có thể kết luận rằng nó vẫn còn hoạt động và được sử dụng.

Có một chiếc bàn và một ngăn tủ chất đầy thuốc men, cùng ba chiếc giường có màn che. Trong hai cái giường còn lại, một cái chất đầy thùng giấy bên trên và cái còn lại đang bị che màn. Có lẽ còn một bệnh nhân khác.

Khi đến căn phòng này, chúng đã đi vào bằng cổng chính. Ngạc nhiên thay, hành lang không bị bụi bần gì cả.

Kệ tủ cũng không khác hơn: rõ ràng rằng thuốc dự trữ đã giảm xuống, nhưng không có dấu hiệu cho thấy sự bỏ bê.

Cậu không biết còn bao nhiêu học sinh ở lại trong trường, nhưng rất có khả năng số lượng chẳng còn đông đến mức có thể mở lớp học. Vì thế, lời giải thích hợp lý nhất là tòa nhà được sử dụng làm nơi trú ẩn cho người sơ tán.

Thật lòng, cậu bé không tin tưởng người đàn ông lắm.

Cậu không nghi ngại việc người đàn ông có *đúng* là chịu trách nhiệm phòng y tế không, vì thao tác chữa trị của anh chính xác đến từng mũi kim và anh sử dụng dụng cụ hết sức khéo léo, nhưng cậu không biết liệu người đàn ông có phản bội chúng không.

Có lẽ anh ta chỉ giả vờ đi lấy nước đá và thật ra sắp trở lại với một băng cướp vô nhân đạo cùng gậy gộc trên tay.

Điều gây ngờ vực nhất là cuộc dò hỏi khi họ gặp mặt nhau. Một bác sĩ với đầu óc bình thường sẽ không bao giờ làm chuyện như thế---chưa kể cậu bé đang công người bệnh trên lưng.

Dù sao, cậu bé quyết định cảnh giác.

Ít nhất là trong mười phút đầu tiên.

“Hử...?” – Người đàn ông tròn xoe mắt khi anh quay lại với thùng làm lạnh trên tay.

Trong khoảng thời gian anh đi, rõ ràng cậu bé đã xao lãng nhiệm vụ chăm sóc cô bé được giao và ngủ thiếp đi trên ghế, đầu đặt lên giường.

Anh đặt cái thùng xuống đất và cố gắng khẽ lay vai cậu bé. Tuy nhiên, ngay cả khi anh lay mạnh hơn một chút, cậu bé không có dấu hiệu tỉnh giấc.

Người đàn ông không thể để cậu như thế, nếu không cậu cũng sẽ bị cảm lạnh. Phải thôi, sự thật, cậu bé đã đi một chặng đường dài để mang cô bé đến đây. Cậu mệt mỏi cũng là điều tự nhiên. Người đàn ông không muốn phải đánh thức cậu bé dậy.

Anh cố gắng kéo cậu xuống khỏi ghế. “Hừm, làm gì đây?” – anh tự hỏi. Anh chẳng thể để cậu nằm đó như nạn nhân của một kẻ giết người.

“Hmm.” – anh lẩm bẩm và chuyển ánh mắt sang giường kế bên, tuy nhiên, anh chỉ thấy điều mà anh đã đoán được từ trước: một chồng thùng giấy giống giống như tháp Babel, đựng đầy thuốc men

anh đã lấy được từ bệnh viện đa khoa gần đây.

Ngay từ đầu, phòng y tế này về cơ bản là phòng khám của anh và là nơi anh ở khi phải trực đêm, chiếc giường mà cô bé đang nằm trên đó là chiếc giường duy nhất còn trống vì anh dùng nó để ngủ.

Ngẫm nghĩ về phong cách sống khá bừa bãi của mình, anh thở dài.

Bây giờ, đặt những thùng giấy sang chỗ khác ngay thì không được nữa. Vì thế, chỉ còn một cách.

“...Lên...nào...!”

Người đàn ông túm lấy cổ áo của cậu bé và nâng cậu lên. Sau đó, anh vui vẻ đặt cậu nằm xuống cạnh cô bé trên giường rồi lấy chăn đắp cho chúng---khi anh chợt nhớ rằng cô bé chỉ còn mặc đồ lót vì anh đã cởi bộ đồ ướt sũng của cô ra.

Tuy nhiên, anh chả thêm bận tâm, anh nghĩ rằng dù sao chúng cũng là một cặp.

✱

Một chốc, cô bé thức dậy.

Chắc hẳn vì đã ngủ rất nhiều, cô không hề uể oải chút nào cả.

Cô cũng không nằm mơ, đối với cô thời gian trôi qua không được rõ ràng lắm. Cô bé đã lơ mơ thiếu tỉnh táo trước khi chìm vào giấc ngủ, khiến cô bối rối hết sức trước tình cảnh hiện tại.

Trước tầm mắt của cô, cô thấy ánh sáng trắng từ ngọn đèn huỳnh quang---thứ đầu tiên cô bắt gặp trong một lúc---và trần nhà màu trắng không hề quen thuộc. Trừ khi đầu óc của cô đã đờ đẫn ra vì ngủ quá nhiều, cô chưa hề thấy trần nhà này bao giờ.

“...Ừm...chúng ta...đang ở đâu thế?” – Cô định hỏi cậu bé, nhưng cậu không có ở đây.

Cô cho rằng cậu bé ở bên cạnh cô như mọi khi, nhưng thật không may, chiếc giường kế bên cô chỉ là một núi những thùng giấy và chẳng có cậu bé nào cả.

Cô khẽ thở dài, trở mình sang phía bên kia.

Và bắt gặp cậu.

Gương mặt của cậu khi đang ngủ lấp đầy tầm mắt của cô, và trước khi cô nhận ra, cô đã dán chặt ánh mắt vào gương mặt ấy trong vài giây.

Oa...là con trai mà lông mày của cậu ấy dài quá! Cậu ấy lúc nào trông cũng chậm tiêu, nhưng bây giờ nhìn kĩ lại, mặt của cậu ấy giống con nít thật; hừ, môi lại dày nữa chứ! Mình muốn hỏi cậu ấy có bí mật gì mà có sắc đẹp như thế, nhưng không hiểu sao là con gái mình cảm thấy vậy chẳng hay ho chút nào. Mình mong cậu ấy chưa làm gì mình cả-----

Trong giây chốc, cô quên mất mình đang làm gì và suýt nữa thích thú với gương mặt của cậu. Cô

lấy lại tinh tảo khi nó vừa trôi dạt vào thế giới của những giấc mơ, cô bắt đầu phân tích tình hình hiện tại của cô một cách tinh tảo.

Rõ ràng, cô đang ở trong căn nhà nào đó. Chắc hẳn cậu bé đã đưa cô đến bệnh viện vì cậu lo lắng cho cô. Có khả năng đây là ‘thị trấn lân cận’ mà chúng đang hướng đến.

Nghĩa rằng cô được đặt lên chiếc giường này để ngủ. Cô nhận ra điều ấy.

Nhưng *tại sao* cậu bé lại ngủ cùng với cô?

Cô không thể giữ mình không đỏ bừng mặt khi thầm nói những lời ấy. Chúng đang ngủ chung với nhau. Trên một chiếc giường! Nói một cách trung lập hơn một chút, chúng đang chia nhau ngủ cùng một giường. Nhưng vấn đề không phải là gọi tên nó như thế nào.

Thấy rằng cậu bé vẫn còn mặc quần áo gọn gàng, cô biết rõ cậu không hề ‘sẩy chân’, thế nhưng, chúng đang ngủ cùng nhau!

Chưa kể, không hiểu vì sao cô nằm đây chỉ với đồ lót trên người, làn da của cô bị lộ ra bên ngoài, nhưng dù thế, cô vẫn đang còn mang vớ, khiến trang phục của cô trông hết sức kích thích.

Đúng giây phút này, cô bé thấy mình đối diện với hai sự lựa chọn. Một là chấp nhận tình hình này và tiếp tục ngủ cùng nhau, hoặc là phản kháng rồi hét lên.

Mình biết phải làm gì đây? Mình phải làm gì đây hả? Cơ hội thế này sẽ không lại đến nữa đâu. Nhưng bây giờ vẫn còn sớm quá! Mình nên làm sao? Hay ít nhất mình cũng nên hôn cậu ấy, để chuẩn bị cho tương lai? Hay có lẽ mình thả hết ga-----

Cô sắp bị sốt thêm lần nữa vì ngáp ngừng và ngáp ngừng, đúng lúc cậu bé đột nhiên uể oải cử động.

“Mh...ơ...? Cậu...?”

Cô thất vọng, nắm đấm của cô nhanh hơn đầu của cô. *Tôi xin lỗi cậu nhé.*

“Phup!!”

“Oái!?”

Ngạc nhiên trước cậu bé khi cậu bay ra khỏi giường như một chiếc máy bay rời khỏi hàng không mẫu hạm, người đàn ông suýt nữa là làm rơi chậu nước anh đang cầm. Chỉ một khoảng cách bằng một sợi tóc thôi là anh đã dội nước đá lạnh vào cô bé vừa mới hồi phục.

“Hết nói nôi, cô là bệnh nhân đấy! Nằm yên trên giường!”

“V-vâng!”

Cô chẳng biết anh là ai, thế nhưng cô vẫn nghe lời trách mắng của anh theo phản xạ vì anh mặc áo khoác trắng.

Chỉ sau khi cô bé ngã đầu lên gối và giấu nửa khuôn mặt mình dưới chăn, cô cẩn thận ngược nhìn người đàn ông trong áo khoác trắng.

“Ừm...cho em hỏi em đang ở đâu được không?”

Người đàn ông đặt chiếc khăn lên bồn rửa và mỉm cười với cô.

“Cô đang chịu dưới sự phụ trách của một bác sĩ y tế vô danh của một trường trung học vô danh trong một thị trấn vô danh.”

“...Thì ra cậu ấy thật sự chuyển mình đến đây...”

“Chắc vậy. Cô tìm được bạn trai khá đáng tin cậy đấy: có vẻ như cậu ta đã trèo hết ngọn đồi này đến lội con suối nọ để mang cô đến được nơi này.”

“Cậu ấy không phải là bạn trai của em!!”

Lời phản đối của cô bé đỏ mặt như quả cà chua khiến người đàn ông tròn xoe mắt.

“Không phải hả?”

“Không phải!”

Nghe thấy câu trả lời như đạn bắn một lần nữa của cô bé, anh so sánh cô bé trên giường và cậu bé bẹp dí dưới đất.

“...Ồ, thế thì cho tôi xin lỗi. Hai đứa cứ trông như một cặp nên tôi cứ tưởng thế. Chắc là để hai đứa nằm cùng giường thì không hay lắm nhỉ?”

“...Em nghĩ ngay cả chuyện từ đầu để một người khỏe mạnh nằm kế người bệnh đã là đáng thất vọng rồi.” – Cô trách mắng với đôi má đỏ ửng.

Tuy nhiên, người đàn ông không hề xem đó là lỗi của mình.

“...Thôi, trông cô bây giờ cũng khỏe khoắn lên rồi nên bỏ qua chuyện ấy đi. Chưa kể, cậu nhóc đằng kia chả cử động gì rồi.”

“...Hả? Em lỡ mạnh tay quá sao?”

Cô nhảy xuống giường và quay sang cậu bé nằm dính dưới đất lúc này.

Bị đâm thẳng vào mặt, cậu đã bị nốc-ao ngay tức khắc và nằm đó bất tỉnh với cái mũi chảy máu đỏ lênh láng.

Duy nhất chỉ một điều chắc hẳn cậu sẽ xem rằng mình còn may là cậu đang ở trong phòng y tế.

Kết quả của cuộc kiểm tra sức khỏe là một vết bầm và não bị chấn động. Theo những gì cậu bé được kể, người đàn ông đã nhầm lẫn chúng là người yêu của nhau và nhét cậu vào chung giường với cô bé, khiến cậu có thêm cái niềm thích thú khi được làm quen với cái nắm đầm sát của cô. Tệ hại hết sức. Tại sao cậu không thức dậy trước cô hả tại sao?

“Ừm, này, xin lỗi nhé...?”

Cậu bé trông hơi bực bội, quăng khăn giấy trong mũi của cậu vào thùng rác.

Lúc đầu, những tờ khăn giấy đỏ tươi, nhưng máu dường như đã ngưng chảy khi cậu đổi khăn giấy mới.

“Kệ nó đi. Cứ nghĩ nó như là một kinh nghiệm đáng trải qua.” – Anh cười rúc rích.

Cậu bé liếc nhìn anh.

“Em hoàn toàn không muốn nghe thế từ một người là kẻ gây ra nguyên nhân...Em không sao, thật đấy. Em đã quen bị cậu ấy đâm rồi.”

“K-không phải lúc nào tôi cũng bạo lực như vậy đâu!”

“Ừ ừ.”

Cậu không phủ nhận, cũng không đồng tình với lời tuyên bố của cô. Những chuyện kiểu thế này thường được nạn nhân nhớ rất kĩ, trong khi thủ phạm lại quên sạch.

“Mà này, nàng công chúa nhỏ?”

“Vâng!?”

Cô thẳng lưng lên khi anh quay sang cô. “Nàng công chúa nhỏ” không hề hợp với cô chút nào, cô nghĩ thế, nhưng cô cứ giữ im lặng.

“Con sốt của cô gần như đã hồi phục và cơn đau bụng cũng thế, tôi cho rằng vậy, bây giờ cô có thể an tâm rồi. Tuy nhiên, vì có nguy cơ tái phát, ở đây cho đến ngày mai.”

“Vâng, em hiểu rồi. Cậu ấy cũng ở đây luôn có được không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng giường đã chật cứng rồi, thế thì hãy giúp tôi dỡ mấy cái thùng này xuống!” – Người đàn ông cười.

Cậu bé nhìn chăm chăm vào núi thùng giấy chất đống lên trên giường và xụi vai.

“Chắc là trà gì đó có giá trị tương đương...?” – Cậu bé lẩm bẩm. Tuy vậy, ngạc nhiên thay, câu trả lời không được như ý muốn.

“Đừng có giỡn! Tôi sẽ bắt cậu trả phí chữa trị vào dịp khác. Chút việc cón con này là tiền thuê phòng của cậu.”

Hai vị khách lữ hành liếc nhìn nhau.

“Tôi cảnh báo cậu trước: tôi không có rẻ đâu nhé. Có tương đối nhiều bác sĩ trong thị trấn này, nhưng không may, giá của tôi đặc biệt cao.”

Hai đứa khóc thét trong lòng.

“À, và gọi tôi là ‘bác sĩ’, được không? Đầu tiên, hai đứa mặc đồ sạch trước đi. Tôi đã mang vài bộ đồ khoảng chừng kích cỡ của hai đứa đến đây.”

Một bộ đồ ngủ dành cho nữ cùng chiếc áo thun và quần jean cho nam được đặt trên giường.

“Cậu thay đồ xong chưa?”

“Rồi.”

Đằng sau tấm màn được mở ra là cô bé đang mặc bộ đồ ngủ màu trắng với sọc xanh dương.

Sau khi bình tĩnh lại, trông cô có hơi xanh xao so với trước.

Gần như hầu hết tất cả quần áo của chúng không thể mặc được, cậu bé không còn cách nào khác ngoài việc nghe lời bác sĩ và miễn cưỡng mượn vài bộ đồ từ anh. Chiếc quần jean có vẻ như còn mới cứng nên nó rất dễ nhìn và bảnh bao, nhưng chiếc áo thun đen với dòng chữ trắng nổi loạn khiến cậu khá bận tâm. Ở mặt trước nó có ghi “Thẳng đến Địa ngục” và mặt sau là “Đứa con Vô tổ chức”. Dù sao, cậu không tự cho mình thuộc đám đua xe ngu xuẩn. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng ý đồ đáng ghét của bác sĩ, nhưng lúc này cậu không có quyền kén cá chọn canh.

“Cứ nằm trên giường cho đến khi cậu thấy khỏe hơn. Bọn mình vẫn còn thức ăn dự trữ và nước nên cậu cứ an tâm.”

“Được rồi. Cảm ơn cậu nhé.”

Cô bé đặt mình lên giường và kéo chăn che mình lại đến tận miệng. Trông cô bé làm vậy có phần đáng yêu, cậu không thể không mỉm cười. Dường như cô hiểu được niềm thích thú của cậu, đôi má của cô ửng đỏ.

“Này cậu...?”

“Hm?”

Cô bé xoay người khỏi cậu.

“...Cảm ơn vì mọi thứ.”

Cậu bé giơ tay ra xoa đầu cô.

“...Không sao đâu...”

*

Sau khi ăn bữa sáng muộn với cô bé và bình tĩnh lại một chút, cậu bé bắt đầu sắp xếp lại đồng thùng giấy lại cho gọn gàng với bác sĩ.

Chắc hẳn những thùng giấy này chứa đầy vật dụng y tế từ bệnh viện nào đó. Cái đỉnh Everest ấy trông như một công việc khó nhằn.

Ngay từ đầu, cần phải lấy thang mới có thể vác những cái thùng giấy xuống! Cậu còn không có đủ khả năng để tâm đến bên trong của chúng là gì.

Đột nhiên, một cái đầu bé tí lóe sáng xuyên qua thùng giấy mà cậu bé đang mang.

“Oái, bác sĩ! Cái quái gì đây!? Kim! Có cây kim!”

“À đúng rồi, cậu đang mang kim tiêm đấy. Rác thải y tế, cậu biết mà. Trước sau gì nhất định tôi cũng phải vứt bỏ nó đi.”

“Xin anh đừng có để những thứ ấy lại như vậy! Anh sẽ làm gì nếu em vô tình bị đâm trúng đây!?”

“Đừng lo lắng. Tôi có cả khối thuốc khử trùng.”

“Anh hiểu sai vấn đề rồi!” – Cậu bé phản đối trong vô vọng và đặt chiếc thùng có chứa kim tiêm đã được sử dụng lên sàn nhà.

Lúc này, không còn chỗ trống nào trên sàn phòng y tế. Họ buộc phải đặt những chiếc thùng lại theo thứ tự. Họ đã cố gắng chất chúng đầy bên ngoài hành lang, trông cứ như thể họ đang bị một đoàn cảnh sát nào đó khám xét.

Cô bé không thể chịu đựng được nữa, ló đầu ra khỏi giường và hỏi. “Này, cậu có cần tôi giúp không?”

Tuy vậy, tâm lòng tốt của cô bị gạt phăng ngay lập tức.

“Ngoan ngoãn nằm im và đừng có nói nữa! Cô chỉ tổ vướng chân thôi. Dù sao trông cô vụng về lắm.”

“Cái...!? Anh nói gì vậy hả!? Đừng phán xét kỹ năng của một người anh mới gặp chỉ qua vẻ bề ngoài! Em có thể làm rất tốt những việc lau dọn nho nhỏ đấy---” – Cô bé bắt đầu nói và lấy tay đập bộp hết tốc lực lên chiếc khăn trên chậu rửa. Nước trong chiếc khăn lạnh cóng nhờ có nước đá bắn tung tóe lên người cậu bé với độ chính xác đáng kinh ngạc.

“Ồ...cậu giỏi thật mà. Bây giờ cậu nghỉ ngơi được rồi. Những công việc còn lại chỉ có bác sĩ mới thực hiện được thôi.”

Người của cậu bé vẫn còn ướt, cậu bị đuổi ra khỏi tòa nhà như một chú chó hoang.

Thời tiết đẹp đến nỗi cơn mưa xối xả đêm qua dường như chỉ là ảo giác. Bầu trời quang đãng, sạch hết bụi bẩn, tràn ngập một màu xanh chói chang và không hề có chút mây. Cậu cảm thấy thích thú khi ngắm nhìn nó---ngoại trừ việc cậu đang ướt như chuột lột.

“Mình nghĩ chắc cũng không khác gì nếu mình đợi đến sáng hôm sau trước khi mình chờ cậu ấy đến đây...” – Cậu bắt chọt tự nhủ mình với nụ cười.

Nhưng trong trường hợp đó, cậu sẽ có cái niềm thích thú khi chờ cô bé suốt dưới ánh mặt trời thiêu đốt. Việc ấy cũng khổ sở như nhau thôi, hay chính cậu tự thuyết phục mình thế.

Mặt trời đốt cháy làn da của cậu bằng những tia sáng nóng và bắt đầu hong khô bộ đồ ướt của cậu. Cuối cùng, với sự giúp đỡ bằng chính thân nhiệt của cậu, quần áo của cậu khá khô ráo trong khoảng thời gian trước khi kịp gọi đó là thời gian nghỉ.

Đột nhiên, một vật quen thuộc sau lưng lọt vào tầm mắt của cậu.

Nó là chiếc Super Cub màu bạc của chúng, cậu đã để nó lại ở hàng rào chắn vào tối hôm trước.

“Nó làm gì ở đây đây...? Anh ta đi lấy nó cho mình à?”

Bé Cub không thể nào tự di chuyển đến đây được. Tưởng tượng như thế cũng thật khôi hài, nhưng chẳng bao giờ có chuyện chiếc Super Cub tuyệt vời nhưng lại bình thường của chúng lại có chức năng lái tự động.

“Này nhóc.”

“Vâng?”

Cậu quay lại bác sĩ khi cậu nghe thấy giọng nói của anh. [i]Minh chẳng để tâm lắm, nhưng đó là tên mới của mình à[i]? Bác sĩ trông không hề có ác ý gì cả, nhưng cậu không thể không cảm thấy mất lòng một chút.

“Tôi đã dọn giường cho cậu gần xong rồi. Bây giờ cậu có thể đi lấy chăn gối. Nó nằm trong phòng may đồ ở lầu ba. Làm sao đến được chỗ đó...à, cậu tự đi mà kiếm. Cậu sẽ tìm ra thôi.”

“Rõ rồi. Còn cái...”

“Chìa khóa.” – Cậu muốn tiếp tục, nhưng chìa khóa bay trước mặt cậu ngay cả khi cậu kịp dứt câu. Một bảng tên bằng nhựa được gắn vào đó.

“Chừng nào cậu làm xong là đến bữa trưa...à, dù vậy, tôi sẽ không phục vụ sơn hào hải vị gì đâu.”

“Hả, không phải anh *không thể* à?”

“Không, tôi không muốn. Không phải lúc này món nợ của cậu càng ngày càng tăng lên sao?” – Anh nói và mở to miệng cười ha hả. Cậu bé lạnh sống lưng. “Đầu tiên, tôi là người sắp xếp lại đồng đồ đạc trên xe của cậu và tiếp theo, tôi vẫn chưa nhận được tiền điều trị cho cô bé...Ồ để xem nào---tôi nên yêu cầu cậu trả gì đây...”

Đối với cậu bé, bác sĩ ngoác miệng cười trông như thể kéo dài đến mang tai. Một cái đuôi của ác quỷ mọc từ sau lưng của anh dĩ nhiên cũng nằm trong hình ảnh tưởng tượng.

“Oaaa...ammm...”

Đúng lúc này, miệng của cô bé mở rộng hơn bốn mươi lăm độ vì một cái ngáp hết cỡ. Trong khi mở miệng to đến thế mà không hề quan tâm đến nguy cơ bị sái quay hàm, ngáp là một hiện tượng sinh học có thể thấy tại hầu hết động vật có vú. Nhìn chung ngáp là một hành động không được ý tứ cho lắm, nhưng cô bé không thể nhịn được.

Nói cách khác, cô bé đang chán.

Ai đã từng phải ở nhà vì bị cảm có thể hiểu được điều ấy. Càng khỏe dần khỏi bệnh như cảm lạnh bao nhiêu, càng buồn chán bấy nhiêu. Dù đang trong quá trình hồi phục sức khỏe, bác sĩ không cho phép đi ra khỏi giường --- và theo bản năng của loài người, cái tinh thần nổi loạn sôi lên khiến người ta muốn chạy biến đi khi bác sĩ không có ở đó.

Cô bé xỏ đôi giày nằm cạnh chiếc giường vào chân và chạy đi.

Dĩ nhiên cô không có ý định rời bỏ thị trấn. Những gì cô muốn là hít thở không khí trong lành-----
-

“Xin lỗi...”

Vì thế, tim cô như muốn nhảy dựng ra ngoài khi bỗng dưng cô nghe thấy một giọng nói không hề quen thuộc từ căn phòng đáng lẽ ra không có ai ở đó.

Cô bé bị ám đầu đến nỗi tưởng tượng ra giọng nói chẳng? Tìm kiếm một nơi trong phòng y tế mà người ta có thể trốn...cô thấy một chỗ: chiếc giường thứ ba cạnh cửa sổ, ngay trước mắt của cô.

Cô bé ngáp ngừng ngẩng đầu lên.

“Ừm, xin lỗi.” – Giọng nói cất tiếng và bức màn mở ra.

Cô bé nhảy giật lùi về phía sau. Bắp chân của cô đập vào thành giường đang sau lưng cô, khiến cô ngã ạch lên giường và cúi nhủi về phía bên kia.

Một tiếng rầm vang lên như thể một vận động viên đô vật vừa ngã xuống sàn và ngay lập tức cánh cửa mở ra.

Bác sĩ và cậu bé bước vào với đôi mắt tròn xoe, nhưng chỉ một giây sau, họ chỉ biết nheo mắt lại.

“...cậu đang làm gì vậy?”

“Ừm...à...” – Cô cố gắng giải thích, nhưng không có kết quả gì mấy. Lời nói không thể giải thích làm sao mà cô bé lại tròng chuối trong bộ đồ ngủ và mang giày trong khi lưng đang dựa vào giường.

“Xin lỗi...Minh vừa ngủ say cho đến lúc này.” – Một cô gái khoảng chừng tuổi với cô bé cúi đầu chào.

“Không đâu, cho *mình* xin lỗi vì đã quá ồn ào.”

Cô gái lạ mặt đã đóng kín màn và ngủ. Chắc hẳn việc cậu bé đến đây cũng là tin mới với cô, vì cô đã ngủ suốt từ đêm hôm qua.

“Không, không, càng ồn ào càng tốt mà.” – Cô cười.

Cô gần đến thời kì cuối.

Làn da và tóc của cô trắng như tuyết---trắng hơn người bị bạch tạng. Vì cô đang chịu căn bệnh ‘biến mất’ không có nghĩa rằng máu cô xấu hay gì cả, nhưng ngoài việc cả màu sắc của cô đang mờ nhạt dần, trông cô không hẳn là không khỏe. Làn da trắng của cô khiến cô trông như một tiên nữ.

Là người Nhật, đáng lẽ ra đôi mắt của cô phải là màu đen hay nâu đậm, nhưng đôi mắt của cô có màu xám tro phơn phớt. Đây chắc chắn là triệu chứng thời kì cuối của sự ‘biến mất’.

Cô chưa hoàn toàn biến thành đơn sắc, nhưng nhất định không còn nhiều thời gian. Trong khi tốc độ bệnh tình tiến triển không nhất thiết là cố định và tùy thuộc vào từng cá nhân, có thể nói một cách đảm bảo rằng thời gian còn lại của cô không còn nhiều.

“À, chắc tôi phải giới thiệu em ấy cho hai đứa rồi.” – Bác sĩ đứng kế bên cô và nói. “Mĩ nhân này là học sinh của trường. Em ấy hầu như sống ở đây vì sức khỏe không cho phép.”

Cô gái được nhắc đến khẽ ngượng ngùng cúi đầu, trông thật sự thanh nhã và phù hợp với hình ảnh một hồng nhan bạc phận.

“Em ấy khoảng chừng tuổi hai đứa, mười sáu. Bọn tôi gọi em ấy là...”

“...Bác sĩ...!”

Cô gái níu lấy áo khoác trắng của anh và thì thầm phản đối với đôi má đỏ ửng. Thấy cô gái phản đối hết sức, cậu bé và cô bé liếc nhìn nhau.

“...Thôi nào, đây đâu phải là thứ em có thể giấu được đâu. Cũng không phải là thứ đáng suy nghĩ. Được rồi, ừm...nghe này, biệt danh của em ấy là ‘công chúa’.”

“Công chúa?” – Cô bé ngạc nhiên hỏi lại.

Cô gái được gọi là ‘công chúa’ rụt đầu và cúi mắt nhìn xuống, đỏ chín mặt. Biệt danh này đúng là hoàn toàn thích hợp với cô. Cô trông giống hệt một công chúa.

“...M-mình không thích cái tên ấy vì nghe nó ngượng lắm, nhưng bác sĩ không chịu nghe và cứ gọi mình là ‘công chúa, công chúa’ suốt. Vì bác sĩ mà bây giờ mọi người trong thị trấn đều gọi mình như thế...”

“Nhưng hợp với cậu lắm.” – Cậu bé nói. Với nụ cười tự nhiên khiến cô bé bực bội.

Cậu khôn hơn thì đừng có ý đồ lừa cảm cô ta, đồ sở Khanh!

“Xin lỗi...” – Công chúa thì thầm về phía cô bé.

“Hm?” – Cô bé nhìn về phía công chúa và hỏi.

“Xin lỗi...mình có thể biết tên của bạn được không? Nếu chỉ có mình thôi thì không công bằng...”

“Được rồi. Cậu nói đúng. Mình là ‘cô bé’!”

“Mình cũng gần giống thế, mình là ‘cậu bé’. Rất hân hạnh được diện kiến công chúa!”

Cậu bé một lần nữa nở nụ cười ngọt ngào. Lần này cô bé ra đòn bằng cái hông cứng như sắt của cô --- thẳng vào bên sườn của cậu.

Khi nhóm của chúng, lúc này đã tăng lên bốn thành viên, ăn nhẹ buổi trưa gồm cơm cuộn và salad rong biển, cô bé gần như đã nhanh nhẹn và hoạt bát trở lại. Vấn đề còn lại là lấy cảm giác cho đôi chân tê cứng của cô vì cơn cảm lạnh.

Không được quên rằng cô khá khỏe mạnh và đầy sức sống dù trông cô như một xác chết ngày hôm trước. Hoàn toàn bình phục vào ngày hôm sau chỉ là việc vặt vãnh đối với cô.

“Được rồi, nhóc. Đã đến lúc cậu làm việc rồi.” – Bác sĩ đứng lên khỏi chiếc ghế đầu trông rề rề và nói.

Trong khi đặt chiếc đĩa nhôm trong kho của trường xuống, cậu bé thăm thở dài. Cậu đang từ từ quen dần với cái thái độ coi trời bằng vung ấy.

“Cậu biết đấy, công chúa đi dạo quanh thị trấn vào buổi chiều. Đáng buồn thay, tôi phải làm một nhiệm vụ cực kì nhàm chán nhưng rất quan trọng là tham dự cuộc họp ở bệnh viện.”

“B-bác sĩ...” – Công chúa phản đối với gương mặt hối lỗi, nhưng anh phớt lờ cô.

“Vì thế, cậu bé, hôm nay cậu sẽ hộ tống công chúa. Cứ việc tự nhiên ngắm cảnh thị trấn bao nhiêu tùy thích.”

“Này bác sĩ! Còn em thì sao!?” – Cô bé phản đối.

Bác sĩ chỉ ngón trỏ trước mặt cô. “Cô bị cấm ra ngoài. Do đó, tôi sẽ tịch thu những thứ này.”. Nói rồi anh giơ một chiếc túi giấy trong đó có quần áo cô mặc khi đến đây, cũng như đôi giày của cô.

“Cái---Anh lấy khi nào...!?”

Cô cố gắng vỗ nó lại ngay lập tức, nhưng anh né tránh được cô.

“Thôi, cô biết phải làm gì rồi đấy. Đừng lo, tôi sẽ trở về vào lúc chạng vạng tối.” – Anh nhanh chóng vẫy tay với chúng và bỏ đi như cơn gió.

Còn lại trong phòng là cậu bé và cô bé ngơ ngác, cộng thêm công chúa đỏ bừng mặt với ánh mắt dán chặt xuống sàn.

Cuối cùng, cậu bé chấp nhận hộ tống công chúa và đi dạo với cô ngoài thị trấn. Công chúa mạnh mẽ sử dụng xe lăn để di chuyển và may mắn thay, vì thế mà cậu không phải đi cùng với cô tay trong tay.

Dù vậy, điều ấy không làm nguôi cơn phẫn nộ của cô bé một chút nào và cô liếc nhìn cậu chằm

chăm như một con mãnh thú có sừng từ địa ngục.

“Ừm...mình thật lòng, thật lòng xin lỗi. Bọn mình có thể quay trở về bất cứ lúc nào nếu bạn cảm thấy phiền lòng...”

“Hử? Không sao đâu. Mình nợ cái ông bác sĩ ấy, và hơn hết, đã quá muộn để ngăn cô bé phát hỏa rồi.” – Cậu vừa đẩy xe lăn vừa trả lời bằng một giọng thuyết phục.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ vẫn chói chang như thể đón chào chúng khi chúng bước ra khỏi tòa nhà.

Cậu đẩy cô xuống đoạn dốc xi măng trông chỉ mới được dựng gần đây và thông thả tiến lên qua sân trường lấy lợi.

“Cậu có cần che nắng không?”

“Không cần đâu, cảm ơn bạn nhé.”

“Ừ.” – Cậu nói rồi cũng ngưng chủ đề ấy.

Theo hiểu biết của cậu bé, những người mắc bệnh bạch tạng---một rối loạn bẩm sinh gây ra do di truyền gene lặn---rất nhạy cảm với tia cực tím vì thiếu lượng melanin trong da.

Sự mất màu khi bị ‘tan biến’ khác hơn nhiều, nó không bắt nguồn từ việc thiếu melanin. Melanin cứ thế mà trở nên không màu, vì thế sự bảo vệ trước tia cực tím của cô cũng giống như cậu bé, mặc dù cô đã gần trở nên trắng hoàn toàn.

Tuy nhiên, chẳng vì thế mà ánh nắng trực tiếp *lại* tốt cho cô, khi tim của cô không được khỏe mạnh và cậu bé mang đồ che nắng cho cô để phòng xa.

“Bọn mình dừng chân ở đâu đầu tiên đây, Công chúa?”

“M-mình thật sự không muốn làm phiền bạn nên bọn mình có thể quay trở về nếu bạn...”

“Đừng nói thế. Mình được tham quan quanh thị trấn là một cơ hội tốt cho mình, nên cậu hãy dẫn đường cho mình nhé.”

Công chúa ngược nhìn nụ cười trên gương mặt cậu bé.

“...Vâng! Bạn cứ để mình hướng dẫn cho bạn!”

Công chúa tươi cười rạng rỡ trong vui mừng.

“Haha! Cứ nghĩ rằng hướng dẫn viên du lịch của mình là công---”. Cậu bắt đầu, nhưng dừng lại bỏ lửng giữa câu vì cậu cảm thấy sát khí của ai đó sau lưng.

Không hiểu vì sao, cậu có cảm tưởng rằng một bầu không khí phần nộ đang thoát ra từ khe hở giữa bức màn trong căn phòng nào đó của ngôi trường đằng sau lưng chúng.

“U-ừm...à, bọn mình đi ngay thôi nhé!”

“H-hử?”

Cậu bé bắt đầu đẩy xe lăn ở tốc độ khá nhanh, trong khi công chúa có chút ngơ ngác và bắt đầu nói về thị trấn.

Trong khi đó, ở phòng y tế.

“UGAAAA!!”

Cô bé nhảy ra khỏi giường với tiếng hét lạ lùng.

Quá đáng! Hết sức quá đáng! Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Cậu bé không hề nhận ra rằng mình là một kẻ sát gái, cậu đã vô tình của cảm công chúa vô số lần. Đây không chỉ là sự tiên đoán mơ hồ, nó là một phẩm chất của riêng cậu.

...Dù sao ít nhất nó cũng có tác dụng lên cô.

“Công chúa cảnh vàng lá ngọc à.” – Cô nghĩ. “Mình thật không ngờ...”

Cô hoàn toàn ngạc nhiên trước sự hiện diện của một đối thủ có tính cách hết sức nữ tính, cái tính cách mà cô mà trong mơ cô cũng chẳng thể tưởng tượng ra mình lại như thế hay ở bất cứ đâu.

Dĩ nhiên, chuyện này còn không thể xảy ra nếu cô không ngắt đi sau khi bị cảm lạnh.

Khi cô nhận ra cô là người có lỗi dẫn đến tình hình này, cô chỉ còn một lựa chọn duy nhất: ngăn cản mọi chuyện lãng mạn xảy ra. Tuy nhiên, vì cô đã bị tịch thu quần áo hàng ngày và giày, đồ đạc của cô chỉ còn lại mỗi bộ pajama cô đang mặc. Ngay cả trong trò chơi nhập vai, người chơi thường được bắt đầu bằng thứ gì đó như QUẦN ÁO ĐƠN GIẢN, CHÙY GỖ và ĐÔI SANDAL. Chưa kể, dù cô có là người bạo dạn, cô không thể cho phép mình ra ngoài với bộ dạng xấu hổ chỉ với bộ PAJAMA.

“Eo...Mình phải ngăn chặn cái con đường lãng mạn hạnh phúc ấy mới được...!”

Cô nhìn quanh phòng, tìm thứ gì đó có ích.

Cô tìm thấy áo khoác trắng của vị bác sĩ đáng ghét kia treo đằng sau lưng ghế trước bàn của anh.

“...chắc là được rồi nhỉ?”

Cô chỉ miễn cưỡng mặc nó vào, nhưng thật ra cô cũng hơi thích nó ngay khi cô mặc. Vạt áo dài và có nút, nhìn thoáng qua trông nó tốt hơn nhiều so với pajama.

“Còn giày nữa thôi...”

Thật không may, không dễ tìm được một thứ như thế. Dù sao, cởi giày của ai đó trong trường là không bình thường chút nào. Theo bác sĩ, có những người ở trong các lớp học, nhưng là một kẻ lén trốn ra ngoài, cô muốn không động chạm gì đến nơi có người sinh sống thì hơn. Mặt khác, trong khi sàn nhà bằng vải sơn của phòng y tế không phải là vấn đề thật sự, cô không muốn đi chân đất trên mặt đường nhựa.

Sau khi lang thang trước sau ngôi trường, cô tìm được một cặp sandal trong nhà vệ sinh ở phòng tập.

Cô quyết định sử dụng chúng vì không còn lựa chọn nào khác.

Ngoài CHÙY GỖ, thứ mà cô không cần, cô đã hoàn tất việc trang bị cho mình ÁO KHOÁC TRẮNG ĐÁNG GHÉT, bộ PAJAMA và một cặp SANDAL NHÀ VỆ SINH.

Cô rảo bước với tinh thần phấn chấn và ra khỏi ngôi trường --- và bắt gặp thứ cô biết vô cùng rõ.

“Ôi, bé Cub!”

Đó không gì khác hơn thiên thần hộ mệnh màu bạc của chúng, Super Cub.

Xét vào thời gian, cậu bé khó có thể đi lấy nó về nên cô nghi ngờ có lẽ bác sĩ phòng y tế đáng ghét đã làm việc ấy.

Hành lí ướt sũng của chúng được trải rộng trên sàn trước lối vào và được phơi khô dưới ánh nắng cùng với bé Cub.

Giờ đây khi nghĩ lại, một phần tư sự hồi phục của cô là nhờ bé Cub vì cô còn không thể đặt chân đến thị trấn này nếu không có đôi chân nhanh nhẹn của nó.

Sau khi chạy hết ga trong suốt nửa ngày và chịu dầm mưa xối xả cả ngày đêm, màu sơn bạc của nó bị bùn đất vấy bẩn.

Cô bé đột nhiên trào dâng một thứ cảm xúc gì đó khó diễn tả nên lời.

“...Rồi nhé! Mày xứng đáng được rửa sạch!”

Việc sửa chữa và bảo trì bé Cub là công việc của cậu bé, nhưng cô tự tin rằng mình cũng có thể tự mình rửa một chiếc xe máy.

Trong khi mũi của cô hít thở dốc, cô nhìn qua những hàng hoa và khéo léo phát hiện ra một ống cao su và một vòi nước. Trường học là những học viện kì lạ khiến những người sử dụng và khách hàng của chúng, những học sinh, làm việc lau dọn, vì thế cô mò lên được một chiếc giỏ và một nùi giẻ như ngay lập tức. Chẳng hiểu vì lí do gì, còn có cả nước chùi bóng xe.

Nhiệm vụ ban đầu của cô khi lên ra ngoài đã hoàn toàn vụt biến trong tâm trí cô.

*

“Chào công chúa! Hôm nay không đi cùng với bác sĩ sao, công chúa?”

“V-vâng. Chúc bác một ngày may mắn.”

“Ừ! Này chàng trai, chăm sóc công chúa cho tốt nhé?”

“Vâng. Cứ yên tâm vào cháu.”

Chúng được chào hỏi hết lần này đến lần khác trong khi đi bộ. Lời của sếp nói rằng thị trấn này khá

‘sôi động’ chúng tỏ là đúng, hay có lẽ nó còn sôi động hơn so với thời điểm mà sắp ở đây.

Những khu nhà ở, những phương tiện vui chơi giải trí và nhiều thứ khác đã bị bỏ hoang và hầu hết dân cư đã chuyển đến ngôi trường và các tòa nhà công cộng lớn khác. Chắc hẳn thế này sẽ dễ dàng ghi nhận số lượng người biến mất và giữ thị trấn không bị ảnh hưởng.

Không thể tiếp tục buôn bán, hầu hết con phố mua sắm đã bị đóng cửa. Theo lời công chúa, cửa hàng tạp hóa và cửa hàng cá trong thị trấn đã bị đóng cửa hoặc chỉ được sử dụng vì thiết bị trong cửa hàng do không cần phân phối thực phẩm qua chúng nữa. Cánh cửa đến những cửa hàng văn phòng phẩm và hiệu sách đang mở rộng, đón chào bất cứ ai đang cần gì đó.

“Nhưng mà...” – Cậu bé suy nghĩ rồi nói. “Công chúa, cậu đúng là được nhiều người yêu mến nhỉ?”

“C-chắc bạn nhầm rồi...” – Cô cố phủ nhận với gương mặt đỏ bừng, nhưng sự thật rằng ai ai mà chúng gặp đều chào hỏi và chọc ghẹo cô khiến lời nói của cô chẳng hề có sức thuyết phục gì cả.

“Chỉ là mình thích đi dạo thôi...”

“Mình hiểu rồi. Nói cách khác, cậu là thần tượng của thị trấn này.”

“Thần tượng...”

Cậu nghĩ cậu mới nghe thấy giọng nói buồn bã của cô trong tích tắc, nhưng khi cậu nhìn cô, cô vẫn đang mỉm cười như trước.

Chúng bước xuống con dốc thẳng dài và đến một nơi trông kiểu như khu chợ của thị trấn, chỗ mà hàng hóa từ trên đồi và cá bắt được từ biển được trao đổi hay phân phát. Vì chúng có mặt tại chợ cá, một nơi được xây lại từ nhà kho của cảng, không đúng lúc, không có nhiều người ở đó. Thế nhưng, đã nhiều tháng rồi cậu mới thấy nhiều người tập trung đông đến thế.

“Cậu bé này, cho mình xin phép hỏi, bạn có thích ngắm biển không?”

“Biển?”

“Ừ. Vì đây là thị trấn biển, bạn có thể đến được ven bờ đấy!”

“Nghe hay thật. Đã lỡ đến đây rồi thì chắc mình cũng nên đi tắm biển nhỉ?”

“Bạn đừng nên khinh thường bãi biển của bọn mình, nếu không lần tiếp theo bạn đến được thị trấn bạn sẽ là một cái xác chết đuối.”

“Hả? – Cậu nhăn mặt.

“Nước biển không ấm kể cả trong mùa hè và sóng biển rất dồn dập. Cũng không có chỗ nào để tắm cả.”

“...Mình sẽ nhớ cho kĩ.”

Trong khi đẩy xe lăn, cậu bé tự hứa với lòng mình rằng sẽ bằng mọi giá từ chối nếu cô bé cầu xin cậu được ra tắm biển.

Sau khi đi xuống thị trấn, một ngọn đồi to, trong vòng mười lăm phút trong khi tuân theo sự hướng

đầu của công chúa, biển cả xanh thẳm mà cậu đã loáng thoáng nhìn thấy từ xa đang ở trước mắt cậu.

Một cảng biển đánh cá không lớn lắm với vài chiếc tàu cá nổi trên mặt nước và một ngọn hải đăng sừng sững phía bên. Làn gió biển vuốt nhẹ lên mũi chúng và khiến tóc chúng bay phấp phới.

Trước mắt chúng là biển cả bao la.

“Rộng lớn thật...”

“Ờ, biển à?”

“Không, hòn đảo này. Cậu biết không, mình được sinh ra và lớn lên ở thủ đô. Chẳng quen với cảm giác này được.”

“Sao...? Nếu mình nói sai thì sửa lại cho mình nhé, bạn cất công đi cả chặng đường từ thủ đô à?”

“Ừ, đúng đấy. Bọn mình mất khoảng ba tháng.”

“Cùng với cô bé?”

“Ừ, cùng với cậu ấy.”

Trông công chúa hết sức ngạc nhiên, cô mở tròn đôi mắt.

“Một khoảng thời gian lâu vậy...một khoảng cách xa đến thế...”

“À, nếu bọn mình không có xe máy, chưa kịp rời khỏi hòn đảo chính thì bọn mình đã bị nướng chín rồi.” – Cậu cười.

“Chết hết hành lí của hai bạn lên xe?”

“Ừ. Bọn mình mang theo chăn đệm để ngủ, thức ăn và nước uống. Dĩ nhiên có cả quần áo và vật dụng hàng ngày. Bọn mình nhất định sẽ bẹp dí như cái bánh nướng nếu không có chiếc Super Cub.”

“Cub?”

“A, chắc là cậu chưa bao giờ nghe qua cái tên ấy nhỉ? Đó là tên của một loại xe máy thường được sử dụng cho những công việc như giao báo hay giao bánh pizza.”

“Cub-chan phải không nhỉ? Tên dễ thương quá!”

Cuối cùng, ‘bé Cub’ đã được thăng cấp lên ‘Cub-chan’. Cũng đúng thôi, đây cũng là một kiểu thăng cấp khi được đối xử tử tế hơn. “Bước tiếp theo mình nghĩ chắc sẽ là ‘Cub-tan’?” – Cậu lơ đãng mơ mộng.

“Cứ mặc kệ chuyện nó có dễ thương hay không, mình có thể xác nhận rằng nó là một chiếc xe bền bỉ! Vì nó được thiết kế để làm các công việc, nó rất cứng cáp và có thể chở được nhiều vật dụng nặng.”

“Một công nhân thật sự nhỉ?”

“Đúng rồi. Và nó hiếm khi bị hỏng hóc.”

“...Chút nữa bạn có phiền chở mình đi một chuyến không?”

Lời cầu xin của công chúa khiến cậu ngậm miệng lại ngay lập tức.

“À thì...”

“Sao?”

Bỗng dưng, một cơn gió mạnh thổi ngang người cậu bé. Chúng chợt nhắm mắt lại và nhìn sang hướng cơn gió thổi.

Cơn gió mạnh đột ngột bay qua trong giây chốc và để lại một khoảng lặng giữa chúng.

“...Có vẻ gió đã to lên rồi. Bọn mình về nhé?”

“...Ừ, thế cũng được.”

Cậu bé bắt đầu đẩy chiếc xe lăn mà không đáp lại câu hỏi ban đầu của cô.

Nhìn lên ngọn dốc chúng đã đi xuống, cậu bắt gặp một điểm là ngôi trường cô bé đang ở trong đó.

Trong lúc ấy, tình hình của cô bé.

“Ôiiii, ông ơi! Đừng có chọc ghẹo con gái đáng tuổi cháu của ông chứ!”

“Không không, nhưng cháu khá là---**HUUUU**!”

“C-cô ơi! Nếu cô đánh ông mạnh vậy, ông sẽ lại lên cơn đau tim mất!”

“Hả? Nếu chuyện đó xảy ra, ông có thể để cháu làm cho ông ta bất tỉnh dậy.” – Cô bé nói.

“**Cái gì!**? Ông sắp được con bé hồi sức môi-kề-môi à!? Nhanh lên, tôi phải làm tim ngừng đập bằng mọi giá!”

“Ông già, đừng có ham. Ở tuổi này rồi, ông chưa kịp chạm môi vào là đã nằm dưới ba tác đất. Tôi với ông chả còn lâu nữa là đến tuổi vàng. Nói cho cùng thì bọn già khú ở đây đã nhiều hơn người được việc.”

“Ha! Kể từ khi tôi ở chiến trường, tôi đã bị mời mọc và đã từ chối xuống địa ngục, đến bây giờ tôi vẫn còn sống ở cái tuổi này đấy thôi. Cố bám cái mạng già này thêm vài giây nữa cũng dễ như ăn bánh!”

Chưa kịp nhận ra, cô bé rửa xe đã trở thành thần tượng của người già sống trong trường.

Thế nhưng, đột nhiên, đi cùng với một tiếng bộp là cái chai đập vào sau gáy cô.

Vì cô không hề dự đoán trước được cú đánh, cô gập người xuống và xoa đầu. Người mà cô thấy khi cô quay lưng lại trong lúc cơn đau quặn quại văng vẳng trong đầu cô là bác sĩ cao to, đúng như cô nghi ngờ.

“Trời đất ơi!! Đồ bác sĩ đáng ghét, anh làm cái gì vậy hả!”

“Ôi im đi! Sao cô không chịu nghe cho thủng cái lệnh đơn giản là nằm trên giường như tôi nói với cô!? Cô đâu có phải học sinh mẫu giáo đâu, biết không hả? Sao cô liều mạng quá vậy!?” – Bác sĩ hét lên với cái chai trong tay phải và một chiếc vali bằng da trong tay trái.

Thật tình cờ, bên trong chiếc chai có vẻ như là rượu *sakê* Nhật Bản thật. Ngay cả khi anh đã nung tay, lỡ anh làm vỡ nó thì sao?

“Ai liều mạng hả!? Em chỉ...em chỉ nghĩ muốn cảm ơn bé Cub bằng cách rửa...rửa cho nó...”

“Cái gì?”

Anh liếc nhìn chiếc Super Cub đang sáng lóa với xà phòng và nước. So với chiếc xe dơ bẩn anh thấy sáng hôm ấy, trông nó như mới mua từ tiệm về. Cả sườn xe của nó đã được đánh bóng và những phần bị bẩn dầu của động cơ cũng được lau chùi. Vỏ xe được cọ rửa, khiến nó như được sinh ra một lần nữa.

“Cái gì...Người ta làm gì có ai đi rửa xe trong khi chưa bình phục hoàn toàn hả? Lỡ cô tái phát vì tay chân nhiễm lạnh thì sao?”

“Không đâu. Em đã khỏe rồi, và em không muốn nằm trên giường suốt. Lãng phí tuổi trẻ như thế làm em bức bối lắm!”

“...Hừ. Ông, cả hai ông nữa...Hai ông không thấy mắc cỡ à? Hai ông đáng tuổi cha tôi đấy...” – Anh vừa nói vừa liếc nhẹ sang nhóm những ông lão.

Tuy nhiên, những ông lão trông chả thêm để tâm.

“Mmm? Chàng trai trẻ à, cậu đang nói gì vậy? Buồn thật, buồn thật, bọn ta đều già cả rồi. Chả nhớ nổi *cái gì* cả. Mà này ông ơi, ông có nhớ bọn mình ra ngoài làm gì không?”

“Tôi đang bị Alzheimer, tôi cũng chả biết nữa. Chắc là đi vệ sinh hay gì đó?”

“A, thế cơ à. Ê, ông già đằng kia, nhà vệ sinh ở đâu?”

Trong khoảnh khắc, họ đã ứng khẩu và dàn xếp nói lấp lửng. Tài diễn xuất của họ thật sự xuất sắc.

Bác sĩ chả hề có ý định khen tặng gì họ cả, nhưng anh cũng chẳng muốn thay đổi chủ đề.

“Nói sao cũng được, mấy ông già chết tiệt! Nhanh chân lên giường đi nào! Đừng đổ lỗi cho tôi nếu mấy ông bị các bà mắng tới chết đấy nhé!”

“Rồi rồi. Đừng bao giờ bắt gặp thằng nhãi ranh xác xược phá hỏng cơ hội quý báu nói chuyện với một quý cô. Đó không phải là cách xử sự với người già. Chưa kể, bà đã nằm dưới ba tác đất rồi. Nếu được thì bà thử mắng tôi xem nào!”

“Tôi hi vọng ông sẽ không hối tiếc câu nói ấy khi ông cũng nằm dưới đất, già rồi còn dè...”

Thoát khỏi ánh mắt sắc lẹm của bác sĩ, những ông lão tiếp tục càu nhàu.

“Hừ...chỉ vì bọn họ không có gì để làm...”

“Ahahaha! À, nhờ vậy mà anh có cơ hội giảm căng thẳng, đúng không? Và *em* có người giúp đỡ.”

Anh không còn sức để trả miếng câu nói của cô bé.

“À, nhắc mới nhớ, tôi lấy cái này ra để an toàn thôi. Có vẻ như không cần nữa.” – Anh nói và quăng cho cô bé một thứ nho nhỏ phản chiếu ánh sáng.

Đó là chùm chìa khóa mà cô biết. Vì cô không thể tìm ra nó trong lúc rửa xe, cô cho rằng cậu bé đã mang đi cùng với cậu.

“Chìa khóa của bé Cub? Ý anh là gì?”

“Hả? À, tôi nghĩ cô sẽ rượt theo cậu ta nếu tôi cứ gắn nó ở đó.”

“Em đi rượt ai chứ?”

“...Còn ai khác ngoài cậu nhóc kia và công chúa?”

Trong tích tắc, gương mặt màu nâu nhạt của cô bé biến thành một màu trắng như phấn mà cả bất cứ viên phấn nào trong trường nào cũng không sánh được với cô.

“DỪNG CUỘC TÁN TÌNH LẠIIII!!!”

Như một tia sét, cô bé nhảy lên chiếc Super Cub và cắm chìa khóa vào rồi cô đạp ga mạnh đến nỗi chiếc xe gần như chạy vụt lên mà không cần động cơ.

“CẬU CỨ CHỜ ĐÂY!”

Trong khi xoay tay lái như trong phim hành động, cô bắt đầu phóng đi.

“Hử? Bạn cần gì ở mình?”

Tiếp theo sau đó, cô nghe một câu trả lời ở khoảng cách ngay trước mặt và bánh trước oai vệ của bé Cub dừng lại một lần nữa.

Sau lưng cô, cô bắt gặp cậu bé đẩy xe lăn đang nhìn cô ngờ vực và một công chúa mở tròn mắt trong ngạc nhiên.

“Hả, cái gì? Cậu, cậu làm gì ở đây!?”

“Mình đang làm gì à...? Bọn mình đang đi dạo trở về, thế thôi. Còn *cậu* thì đang làm gì thế?”

Cô bị ép phải cho cậu bé câu trả lời.

Nhưng với tình trạng hiện tại của cô---cụ thể là đang mặc áo khoác trắng bên ngoài bộ pajama, tay áo cuộn lên và giày sandal dưới chân, cưỡi xe máy---gần như là không thể nghĩ ra một lời giải thích

hợp lí được.

Sau khi nghe vài lần rằng cậu bé chỉ dắt công chúa đi dạo vài vòng và không còn gì khác nữa, cuối cùng cô bé chấp nhận lời bào chữa của cậu và con thịnh nộ của cô lắng xuống. Ngay từ đầu, dù đúng rằng cậu đang trong lứa tuổi thiếu niên, cậu không phải là loại người thiếu chín chắn đến nỗi động tay vào một cô gái đang ốm.

Hừ, cậu ấy thật sự chẳng có tin tưởng gì vào mình sao?

“Sao lúc nào cậu cũng thờ dài thế?”

“A, không, không có gì.”

Chúng lại ở trong phòng y tế một lần nữa, sau khi ăn tối xong. Chính xác hơn, chúng đang ở khu tách biệt trong căn phòng bao gồm hai trong số ba chiếc giường; chúng đông mán lại và nói vào với nhau.

Tình cờ thay, công chúa đang được xét nghiệm ở phía bên kia.

“Này, đừng nói rằng cậu đang tiếc vì không được nhìn trộm công chúa khám bệnh...”

“Không.” – Cậu phủ nhận như tên bắn và tiếp tục gói ghém đồ đạc.

Sắp xếp hành lí mà chúng đã bung ra để phơi khô cần phải lên kế hoạch thật kĩ. Với số lượng hành lí khổng lồ chúng có, nhét gọn mọi thứ vào mà không lên kế hoạch sắp xếp hợp lí trước thì sẽ vô cùng khó khăn.

May mắn thay, chúng kiếm được chút đồ dự trữ như là đền đáp cho việc phụ giúp trong nhà bếp và dọn dẹp chén đĩa.

Chúng hết sức cảm kích vì được cung cấp thêm vật dụng y tế cũng như nhiên liệu, nước và thức ăn.

Nhắc đến nhiên liệu, chúng chỉ còn lại nửa bình.

Tuy nhiên, kể cả cái thị trấn vẫn còn hoạt động này cũng không có cách nào sản xuất được xăng, vì thế nhiên liệu là một hàng hóa được sử dụng hạn chế, cô bé phải rót rượu cho các ông lão ở hội đánh cờ để được động vào chút nhiên liệu. Cô bé đã hoàn toàn chuẩn bị cho việc ấy nên cuộc thương lượng cũng không có gì thiệt thòi.

Cô bé đóng chặt hành lí mà chúng sẽ không sử dụng gì trong thời gian gần, đóng những thứ mà chúng cần động đến suốt cùng với nhau và hành lí dùng để ngủ rồi kéo khóa đóng lại.

“Xong rồi! Đã sẵn sàng cho ngày mai.”

“Oa oa, muốn biến khỏi đây sớm thế sao? Cô đâu có vội vàng gì đâu nhỉ?” – Bác sĩ hỏi từ phía bên kia bức màn.

Sau khi khịt mũi một cái, cô bé đáp lại. “Ở đây có nguy cơ lắm! Em không muốn cậu ấy đi sai đường, anh biết không hả?”

“Hả?”

“Không có gì!”

Cô chộp lấy cái chăn và cuộn tròn lại.

“Thế thôi. Xét nghiệm hoàn tất. Có vẻ như em vẫn ổn.”

“Tất cả là đều nhờ anh chăm sóc em.”

Sau khi công chúa nói thế với giọng nói như tiếng chuông ngân, tấm màn chia cắt căn phòng mở ra.

“Rồi, hai đứa nên chuẩn bị đi ngủ đi. Nguồn điện của chúng ta sẽ cúp vào lúc chín giờ, được không?”

“Thật vậy sao?” – Cô gái nhồm dậm hỏi.

“Đương nhiên là thật! Bọn tôi chỉ có nguồn thủy điện ở con đập trên sông nên bọn tôi không thể để lãng phí chút năng lượng nào được, cô biết không? Ngoài những cơ sở thiết yếu như bệnh viện của chúng ta, thị trấn này chỉ có điện vào lúc sáng.”

“Thế còn công chúa thì sao? Không có điện thì cậu ấy có sao không?” – Cô bé hỏi và nhìn công chúa, không hiểu sao công chúa đỏ mặt cúi đầu.

“Trong trường hợp của công chúa, chỉ có tim của em ấy là không khỏe nên không cần bất cứ hệ thống duy trì sự sống nào. Những gì tôi có trong phòng y tế này đã là quá đủ cho đến bây giờ.”

“Vậy à.”

“Những người thị trấn được gửi đi từ đây đang hoạt động nhà máy. À, thật ra tất cả bọn họ đều là tay ngang, nhưng bọn tôi cũng có một nhân viên thực sự ở đó. Với sự hỗ trợ chỉ dẫn của anh ta, bọn tôi rồi cũng giữ được mọi thứ vận hành. Thị trấn này *trông* như còn nguồn dự trữ, nhưng nó chẳng có gì cả.”

“...vậy rút cuộc rồi đây cũng là thời điểm khó khăn cho mọi người nhỉ.”

“Đại loại thế. Mà thôi! Chuẩn bị đi ngủ đi. Hai đứa đi ngủ sớm và cũng phải dậy sớm---nếu mà ngủ say như chết, hai đứa sẽ được tôi khử trùng bằng rượu ngay vào mắt.”

“Rồi rồi, hiểu rồi! Em đi ngủ ngay đây.”

Cô bé đóng màn lại và bắt đầu thay đồ.

“Cả em nữa, công chúa. Cả ngày hết chuyện này chuyện kia em cũng mệt rồi phải không?”

“Dạ.”

Cô quay về giường của mình và chui xuống dưới chăn.

“Rồi, cậu nhóc, tự lo lấy thân đi nhé. Nếu cậu cần gì thì tôi sẽ tòà nhà phía tây.”

“Rồi, đã rõ.” – Cậu vừa nói vừa giơ tay chào.

“Và cô nhóc này.” – Bác sĩ bắt đầu.

“Hử?”

“Nếu cậu ta dám chạm một ngón tay vào công chúa, giết cậu ta ngay.”

“Rồ!”

Đừng có trả lời với tốc độ ánh sáng thế chứ...

“Còn cậu.”

“Giờ thì gì nữa đây?”

“Tôi không quan tâm nếu cậu có ý định tấn công cô nhóc vào ban đêm, nhưng nhớ đảm bảo rằng cậu không làm phiền giấc ngủ của công chúa.”

“Biến ngay đi cái đồ lảm mồm!!”

Cô bé mặt đỏ ửng đến tận mang tai, quẳng chai nước hai lít về phía anh.

*

Vài phút sau, ngay khi bác sĩ thông báo, những ngọn đèn tắt tối đen, đánh dấu buổi đêm sắp đến cho cả ba trong phòng y tế.

Người đầu tiên ngủ thiếp đi là cô bé. Chắc hẳn cô đã khá kiệt sức mà không hề nhận ra. Sau khi kể cho cậu bé hai ba chuyện cô đã trải qua ngày hôm ấy, cô chìm vào giấc ngủ.

Khoảng ba mươi phút sau khi ánh đèn vụt tắt, cậu bé lén thắp một trong những ngọn nến có sẵn trong phòng. Trong khi để tâm giữ cho tim đèn không tắt, cậu lấy nhật kí của chúng ra khỏi hành lí.

“Bạn còn thức à...?”

“Hả...!?”

Một giọng nói thì thầm bất chợt khiến cậu bé ngẩng ánh mắt lên. Cậu kéo bức màn sang bên và phát hiện ra công chúng cũng mở màn của mình ra.

“Aa, xin lỗi nhé. Mình lỡ đánh thức cậu à?”

“Không đâu, xin bạn đừng bận tâm. Mình chỉ không ngủ được vì mình đã ngủ suốt nửa ngày rồi.” – Cô cười khúc khích, mang dép vào và bước xuống giường. “Bạn có phiền nếu mình đến chỗ bạn không...?”

“Ừ...à, cứ lại đây!” – Cậu nói, có chút do dự khi nhớ lại điều mà bác sĩ đã dặn dò cậu từ trước.

Cô mặc bộ pajama suốt, có lẽ cô không để tâm lắm đến vẻ bên ngoài hiện tại của mình, nhưng với cậu bé, một thanh niên khỏe mạnh và hoạt bát, đôi mắt lấp lánh của cô dưới ánh nến hay đôi vai

mảnh khảnh lộ ra khỏi bộ quần áo của cô dễ dàng là cảnh tượng khiến cậu mê mẩn.

Không rõ cô có biết tâm trạng hiện giờ của cậu là sao không, cô nhanh chóng ngồi lên giường cạnh cậu. Hơn hết đôi má của cô đỏ ửng --- và có vẻ cậu bé cũng thế.

Cậu đổ mồ hôi lạnh trong lòng và đóng quyển nhật kí lại.

“Khuya lắm rồi mà bạn còn làm gì thế?”

“Ừm, à, viết nhật kí của bọn mình...” – Cậu nói và đưa quyển sách cho cô. “Xem đi.”

Quyển sách được đưa vào tay cô không chỉ là một quyển tập mỏng dính, mà là một quyển nhật kí dày cộm khoảng năm centimét và được bọc đồng ở góc. Có cả khóa bằng đồng trên đó.

“Oa, trông nó cứng cáp quá nhỉ...”

“Mình tìm thấy trong một nhà sách ở thủ đô. Mình cũng thích một cuốn nhẹ hơn và mỏng hơn, nhưng cậu ấy thích mê cái này với ánh mắt đầu tiên.”

Một nụ cười nở trên gương mặt của cậu khi cậu nhớ lại trang giấy ghi câu chuyện ấy của chúng. Hồi ấy chúng di chuyển bằng xe đạp suốt; cậu có thể kể một hai câu chuyện khi phải kéo theo cái sức nặng không mong đợi và dễ sợ đó.

“Hôm nay bạn cũng đang viết sao?”

“Ừ. Đạo này nhiều chuyện xảy ra quá. Chắc chắn mình không thiếu nguyên liệu để viết đâu.”

Cậu mở nhật kí ra và bắt đầu viết. Cậu chỉ ghi chú lại ngày tháng trên góc tờ giấy, nhưng chẳng có tên tuổi gì cả.

“Cho mình hỏi, tại sao trang này bỏ trống thế...?” – Công chúa chỉ tay vào trang phía trước và thắc mắc.

Trang giấy đáng lẽ ra có chứa những sự kiện ngày hôm trước hoàn toàn trống trơn.

“Đó là phần cho cậu ấy viết! Bọn mình viết theo lượt mà.”

“...Nhưng không phải bạn ấy bị bệnh ngày hôm đó sao? Sao bạn không viết thế vào cho bạn ấy?”

“Bọn mình không viết thay cho nhau. Nhất định không. Hay đó là điều mà cậu ấy cứ khẳng khẳng. Một lần, cậu ấy bị trật cổ tay phải và không thể cầm bút, nhưng cậu ấy vẫn làm theo cách nào đấy của mình và ghi cho bằng được.”

Cậu bé lật qua cuốn nhật kí và dừng lại ở một trang giấy từ giữa tháng năm. Đúng như thế, những dòng chữ ấn tượng trông cứ như gà bới đất đập vào mắt chúng.

“Ngay cả mình cũng không đọc được trong đó có ghi gì...và cậu ấy nói rằng cậu ấy quên rồi...”

Đột nhiên, cậu nhận ra công chúa đang nhìn cậu chăm chú. Tim cậu đập thành thịch, khi cậu nhìn lên, cô rụt rè mở miệng.

“Cho mình hỏi nhé...bạn có phiền kể cho mình nghe những gì bạn đã trải qua trên chuyến đi của mình không?”

“Bọn mình trải qua ư?”

“Ừ. Mình muốn nghe chuyện của bạn lắm. Được không?”

Không có lí do gì để khước từ lời đề nghị của cô.

Cậu bé quyết định kể những câu chuyện chắc hẳn cô sẽ thấy thích thú.

Công chúa vội vàng quay trở lại giường của mình cùng với một bộ vật dụng: vài cây nến dự phòng và trà lại trong bình cách nhiệt --- những vật dụng thân thiết nhất của một người cho cuộc trò chuyện buổi khuya --- cộng thêm đồ ngọt là bánh quy tự làm của công chúa. Cuộc chuẩn bị đã hoàn tất với những thứ ấy và trông như thể chúng sắp bắt đầu một buổi tiệc trà nửa đêm. Sau khi đóng màn lại để vị bác sĩ xấu tính kia không phát hiện ra, câu chuyện chuyển đi dọc khắp đất nước của cậu bé và cô bé bắt đầu.

Chúng khởi hành thế nào. Chúng ngã chúi nhủi cùng nhau vào đồng lúa khi đèn xe của chúng đột ngột bị hỏng khi đang lái qua con đường làng ra sao. Hay làm thế nào chúng gần như bị cuốn trôi khi chúng cố gắng băng qua con sông vì xe chết máy giữa chừng.

Hơn hết, những gì chúng trải qua sau khi chúng đến hòn đảo này. Nhẹ nhàng và không hấp tấp, cậu kể về những kí ức của chúng trong khi cắn một miếng bánh quy của cô hay hợp ngậm trà liên tục và liên tục.

Khi lắng nghe câu chuyện về giám đốc và sếp, mắt của công chúa rom róm lệ và khi cậu kể cho cô khi cô bé bị sốt, công chúa lấy tay che miệng mình lại.

Tất cả những kí ức kì lạ kia xem ra hết sức bồi hồi đối với cậu, và giờ đây khi cậu suy nghĩ lại, chúng đã có một khoảng thời gian vô vàn khó khăn để vượt qua. Trong câu chuyện ruộng lúa, chân cậu bị bong gân và vì thế không thể đạp ga, khiến chúng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để cô bé lái xe, và trong câu chuyện về con sông, cô bé suýt nữa là chết đuối. Những gì đã xảy ra ở chỗ của sếp thì không cần phải nói gì thêm nữa.

Tuy vậy, đáng bí ẩn thay, tất cả chúng dường như là những khoảnh khắc thích thú khi cậu hồi tưởng lại. Đối với cậu, cậu có thể xem chúng như là những kí ức thật sự hạnh phúc, không chỉ là những câu chuyện vui.

Chắc hẳn đó là vì cô bé đã ở cùng cậu, luôn miệng ồn ào, hấp tấp và tham ăn tràn đầy sức sống.

Dù vậy, cậu bé quyết định không nói ra. Nhiều thứ trên đời không thể truyền tải nếu thiếu đi lời nói, nhưng cậu tin rằng có những thứ chỉ bộc lộ giá trị trung thực khi được truyền tải mà không cần phải thốt thành lời.

Trước khi cậu kịp nhận ra, trời đã đến khuya.

“...Ôi, mình nói nhiều quá rồi nhỉ? Cậu có buồn ngủ không?”

“Mình không sao. Mình quên bém cả thời gian vì truyện của cậu hồi hộp quá.” – Cô cười khúc khích với thái độ nhả nhặn rồi đặt những tách trà lại cùng với đĩa bánh vào trong chậu nước.

Cậu bé liếc nhìn ngọn nến đã nhỏ đi hơn nhiều và đứng lên.

“Đã khuya rồi nên mình nghĩ bọn mình nên nghỉ ngơi một chút. Ngày mai bọn mình phải dậy sớm, đúng không?”

“Ừ...”

Cậu gật đầu và đóng màn lại sau khi chắc chắn rằng công chúa đã ngồi lên giường của cô.

Bóng hình trên gương mặt cô khi cô đáp lời trả lời cậu tựa tựa giống như những gì cậu thấy sớm hơn ngày hôm nay.

Trong khi cảm thấy chút hoài nghi trong lòng, cậu chìm vào giấc ngủ.

*

Giấc ngủ của con người chuyển đổi qua lại giữa ngủ nông và ngủ sâu, với mỗi giai đoạn kéo dài khoảng hai tiếng. Việc này có ảnh hưởng gì không vẫn còn là điều chưa biết, nhưng cậu bé tỉnh giấc chỉ vừa sau bốn tiếng đồng hồ.

Cậu mở mắt ra và thấy trần nhà đen kịt. Nền không còn cháy nên căn phòng hoàn toàn là một màu đen.

Tại sao cậu tỉnh giấc là một điều bí ẩn đối với cậu. Cậu vẫn chưa ngủ nhiều đến thế kể từ ngày hôm trước, và thực chất, cậu vẫn đang mệt mỏi.

Thế nhưng, lúc này cậu đang tỉnh giấc.

Cậu từ từ chồm dậy và có thể thấy chắc rằng cô bé đang ngủ say bên cạnh cậu. Khả năng ngủ say sau khi đã ngủ nhiều quá nhiều đã đáng gọi là một năng khiếu.

Tuy vậy, đáng buồn thay, áo của cô tốc lên, ngón tay gãi bụng sột soạt, tay và chân cô vung ra choán hết cả giường, đầu của cô gục khỏi gối và chân của cô bị đá xuống giường, trông cô chẳng

giống một thiếu nữ chút nào. Chẳng giống cả một học sinh bình thường.

Sau khi kêu tiếng thờ dài, cậu chỉnh lại tư thế của cô và đặt chân lên người cô. Cậu hớp một ngụm nước nhỏ trong chai nhựa kê bên giường của cậu và khi cậu sắp quay trở về giường để ngủ, cậu đột nhiên nhận ra tấm màn che của công chúa đã không còn khép lại. Chưa hết, thứ đầu tiên cậu thấy là ánh trắng sáng chiếu qua cửa sổ, nhưng không thấy công chúa đâu cả.

“...chắc là đi vệ sinh...?” – Cậu lẩm bẩm và trong khi cậu nghiêng đầu, cậu đặt tay lên chiếc giường không có người. Chiếc giường quá lạnh để cho rằng cô đi vệ sinh.

“Trốn mất chẳng...” – Cậu thoáng nghĩ qua, nhưng có phần ngớ ngẩn quá. Dù sao, công chúa không phải cô bé và khó có khả năng một cô gái vâng lời như thế lại bỏ trốn giữa đêm khuya. Mà với cơ thể yếu ớt của cô, điều ấy là không thể.

Sau đó, ánh mắt của cậu dừng lại trên chiếc bàn kê bên giường của cậu. Ngọn nến và cái đĩa nhỏ mà công chúa mang đến cho bữa tiệc trà không còn ở đó nữa. Cả quyển nhật kí mới được cập nhật cũng không.

Cậu bé lẩm bẩm, cảm thấy gì đó lo âu.

Có vẻ cậu còn không thể ngủ được ngay cả khi cậu rúc người vào trong chăn. Để có một giấc ngủ yên lành và thức giấc sáng khoái, cậu không còn cách nào khác ngoài sắp xếp mọi việc yên ổn.

Cậu xỏ áo somi đồng phục trường của cậu vào bên ngoài bộ đồ ngủ, mang giày rồi ra khỏi phòng y tế.

Cùng với ngọn nến đang cháy đặt tên cái đĩa, cậu bé rời ngôi trường. Buổi đêm, đúng như dự đoán, khá lạnh giá, cậu hắt hơi một lần.

“Được rồi, bắt đầu từ đâu đây...” – Cậu lo lắng. Nhưng chỉ phút chốc sau nỗi lo lắng của cậu tan biến.

Cậu phát hiện một nguồn sáng bí ẩn ở chính giữa sân trường. Nó cùng một loại nền cậu đang theo bên mình. Cậu có thể nhận ra cái bóng đang ôm gối ngồi đó kế bên ánh sáng cam.

Đó là công chúa. Cậu không biết tại sao, nhưng cậu có thể đoán chắc.

Khi cậu tiến lại gần, công chúa phát hiện ngọn nến của cậu và quay lại.

“Cậu...”

“Khuya rồi, nếu cậu cứ ở đây, cậu sẽ bị cảm đấy!”

“...Đã sáng sớm rồi mà.” – Cô cười khúc khích. Nhưng nụ cười của cô không phải là nụ cười tươi vui ngày hôm qua, nhưng chứa đựng chút gì đó rụt rè. Có gì đó khiến cậu bé cảm thấy bận tâm.

“Giờ này cậu đang làm gì ở đâu thế?”

Cậu ngồi xuống kế bên cô dưới đất lạnh.

“...không phải mình làm gì đó đặc biệt đâu. Nhiều khi, mình không thể ở trong phòng y tế ấy thêm được nữa.”

“Ừ, ngồi trong đó suốt chắc chẳng thích thú gì đâu.”

“Mình chỉ ngủ suốt ngày và chẳng có gì để làm hết. Đó là còn chưa kể mình không có sở thích nào.” – Cô ngược nhìn lên bầu trời đêm. Mặt trăng được bao quanh bởi hàng ha vô số những ngôi sao treo trên bầu trời quang đãng. “...Cả cuộc đời mình chưa thật sự làm được gì cả...”

“Không phải việc cậu bệnh suốt là không tránh khỏi sao...?”

Công chúa quay đầu lại với cậu lần nữa. Cậu bé hơi lùi lại một chút vì ánh sáng từ ngọn nến hắt lên gương mặt của cô một vẻ kì bí.

“Nhưng cậu biết không, mình chẳng phải như thế.”

“Sao...?” – Suy nghĩ của cậu không thể theo kịp lời sửa chữa lạ lùng của cô.

“Từ ‘bệnh’ diễn tả trạng thái khi một cơ thể khỏe mạnh không hoạt động bình thường nữa, đúng không? Và cơ thể của mình *đang* hoạt động bình thường.”

“Nhưng sao cậu lại...”

...*sống trong phòng y tế ấy*. Nếu cơ thể của cô không có gì bất thường, tại sao cô không sống như những người khác?

“‘Tim của mình không được khỏe’. Đơn giản thế thôi.”

“Không...khỏe?”

“Mình không biết nó được gọi là gì vì tên chính thức của nó đã bị tan biến, nhưng mình đang mắc căn bệnh mà dòng máu tại tim mình gặp thương tổn. Bẩm sinh.” – Cô lại nhìn lên bầu trời đêm. “Đó là một gánh nặng thêm cho tim của mình. Sau khi căn bệnh được phát hiện và làm vài cuộc xét nghiệm, mình trải qua cuộc phẫu thuật khi mình đang học năm thứ tư tiểu học. Cuộc phẫu thuật đã đóng được lỗ hổng thành công, nhưng đến thời điểm ấy, tim của mình đã kiệt sức.”

“...”

Cậu bé im lặng. Chắc hẳn cô cũng không trông chờ câu trả lời của cậu.

“Người ta nói rằng vì thành tim của mình bị hở, tim của mình đã phải chịu gánh nặng gấp năm lần trái tim bình thường. Kì quặc quá nhỉ? Mặc dù mình chỉ mới mười sáu tuổi, mình có trái tim của một bà lão!”

“Đó là lí do cậu nói trái tim của cậu không được khỏe...?”

“Ừ. Chỉ cần mình chơi thể thao một chút là nhịp tim của mình nhảy vọt lên, hay nếu mình phấn khích quá thì người mình mệt lả đi. Đây cũng là lí do tại sao bác sĩ luôn luôn chăm sóc mình. Mình nhận sự quan tâm của anh ấy kể từ khi mình đến ngôi trường này gần bốn tháng trước.

Ánh mắt của cậu bé chợt hướng xuống quyển nhật kí trong tay cô.

“...Cho mình xin lỗi nhé. Mình biết rằng mình không nên, nhưng mình đã đọc nó rồi.”

Cậu muốn nói với cô rằng cô không cần phải lo lắng về chuyện ấy, nhưng lưỡi của cậu chẳng thể thốt nên lời được cho cậu.

Trong khi cậu bé im lặng không nói gì, công chúa ấn quyền nhật kí dày cộm vào ngực cô.

“Mình đọc cảm thấy tuyệt lắm. Chuyến phiêu lưu của cậu với cô bé hiện lên rõ ràng với mình như thể chính mình đang ở đó. Mình còn nghĩ sẽ tự viết một quyển nhật kí riêng cho mình.”

Đột nhiên, nụ cười trên gương mặt cô tan biến. Cô ôm chặt quyền nhật kí trong khi cúi nhìn xuống đất.

“Không được đâu. Nếu mình viết nhật kí thì nó chỉ sẽ toàn về trái tim của mình. ‘Hôm nay mình mệt quá’, ‘hôm nay mình đến bệnh viện’, ‘hôm nay mình bị sốt và phải nằm ở phòng y tế’, và cứ như thế và như thế.” – Cô lại mở miệng cười. Một nụ cười trách mắng bản thân mình. “Đó là lí do tại sao mình ghen tị với hai cậu. Du hành khắp nơi với người thật sự thân thương, vượt qua mọi chướng ngại trên đường...Nhưng với mình, việc ấy...”

Cậu bé im lặng.

“Mình chưa bao giờ đi du lịch, mình cũng chưa từng đi chơi với bạn bè. Hồi khi lần lượt hết học sinh này đến học sinh khác tan biến khỏi ngôi trường, mình cũng không buồn bã, vì mình không có một người bạn nào.” – Cô nói rồi đứng dậy. Cô quay lưng lại với cậu bé và chậm chậm bước về phía ngôi trường. “Mình đã sống mà chẳng phải làm gì từ hồi tiểu học. Và mình sắp tan biến mà vẫn chưa đạt được thứ gì cả.”

Công chúa cuộn mái tóc trắng của mình trong ngón tay mảnh khảnh của cô. Mái tóc trắng tinh khiết ánh lên một tia bạc trong ánh sáng của mặt trăng.

Nhưng đó là một ánh sáng dữ dội.

Một tia sáng tuyệt vọng diễn tả mạnh mẽ rằng cô không còn nhiều thời gian nữa.

“Nhưng xin cậu đừng hiểu lầm mình. Không phải mình đang bị quan đầu! Cứ nhìn thế giới đi. Sự ‘tan biến’ đang bao trùm. Từng người, từng người một trong số chúng ta đang biến mất, bất kể quốc tịch, bất kể chúng ta trẻ hay già, và cũng ngẫu nhiên như chính cái chết vậy.”

Đối với cậu bé, những lời nói ấy nghe đáng cay, chẳng hề phù hợp với cô.

“...Một lần nữa, mình lại tự hỏi liệu mình có thật sự ‘may mắn khi mình chưa tan biến’ không.”

Cậu bé không thể hiểu kịp cô và mang về mặt hoài nghi trong phút chốc.

“Ý của cậu là sao?”

“Mình tự hỏi rằng nếu như không phải mình ‘không bị tan biến’, mà là mình ‘bị bỏ lại phía sau’.”

Cậu bé nín thở.

“Cứ nghĩ thế này: ngay khi một người chết đi, não của người ấy cũng ngưng hoạt động và cơ thể bắt đầu thối rữa. Nhưng mặc dù khoa học đã chứng minh con người chỉ là một đồng thịt và sự hiện hữu

của linh hồn vẫn còn chưa được xác nhận, hàng tỉ người tin vào một thế giới sau cái chết. Vậy tại sao mình không nên tin vào một thế giới sau khi tan biến, khi chẳng có cơ sở nào được phát hiện về sự ‘tan biến’?” – Cô dừng lại ở đó, và chắc hẳn vì cô đã thấm mệt, cô nhấn tay vào ngực mình. “... Vì thế, ‘tan biến’ có nghĩa là sự giải thoát đối với mình. Nếu mình tan biến, mình có thể gia nhập vào với mọi người... mà không phải chịu đau đớn... từ trái tim này nữa...”

Có một khoảng lặng nặng nề giữa cậu bé và công chúa. Ngọn gió đêm đã lạnh giá như thể ẩm ướt lắm, và cả thốt miệng nên lời lẫn giữ im lặng đều cần tinh thần mạnh mẽ.

Cậu không biết sau bao nhiêu lâu, nhưng cậu là người mở miệng ra.

“.....A, mình quên bég mắt!”

“Sao?”

Đôi môi của cô thốt ra một tiếng kêu lạ khi cậu bé đột nhiên phá vỡ sự im lặng bằng giọng nói sừng sốt.

“A, cậu này, mình vừa nhớ ra hôm qua cậu nói với mình rằng cậu muốn cưới bé Cub.”

“À...ừm, có. Mình có nói thế...”

Công chúa ngạc nhiên vì chủ đề bị thay đổi đột ngột. Cũng đúng thôi – cuộc nói chuyện nghiêm túc hết sức của cô bị thay thế bằng cuộc tiếp nối buổi tán dóc của chúng từ chiều hôm qua.

“Muốn thử không? Bây giờ ấy.”

“Bây giờ...?”

Cậu bé nhe răng cười đến mang tai một cách láu lỉnh trong khi công chúa mở tròn mắt theo đúng nghĩa đen.

“Ừ. Ngay bây giờ.”

“Ánh mắt giết người” vẫn chưa được kiểm chứng, nhưng rõ ràng nó không thể giết người qua khoảng cách. Bởi vì nếu có thể, cậu bé đã chết chắc từ lâu rồi.

“Đồ bắt cá hai tay chết tiệt!!!”

Cô bé đang nhìn chăm chăm vào sân trường trong khi nghiêng răng kèn kẹt. Khung cửa sổ bên lối vào đang thét lên đau đớn trong bàn tay của cô, nhưng kẻ tấn công, cô bé, vẫn tập trung vào hai cái bóng giữa sân trường và chẳng thèm để tai đến khung cửa.

Cô tỉnh dậy vì muốn đi vệ sinh, nhưng rồi cô nhận ra không thấy bóng dáng của cậu bé và công chúa đâu; sau khi tìm kiếm khắp nơi với những suy nghĩ về các nguy cơ khủng khiếp nhất trong đầu, cuối cùng, nỗi sợ hãi của cô trở thành hiện thực.

“Hón hờ đi cùng nhau dưới ánh nến giữa đêm khuya tối mịt mả, **bạn yêu quý của tôi ời?** Mình đang tự hỏi không biết **cuộc trò chuyện đáng yêu** này là về cái gì...”

Dưới cơn giận dữ tột độ, cách chọn từ ngữ của cô trở nên lịch sự hơn bao giờ hết.

Từ khoảng cách ấy, dĩ nhiên cô chẳng nghe được lời nào từ cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng rõ ràng trước mắt họ đang vui vẻ. Tệ hơn, bọn họ đang mặc đồ ngủ. Một cú ‘sảy chân’ có thể xảy ra bất cứ thời điểm nào. Dù sao, cậu bé là một thiếu niên khỏe mạnh nên rất có khả năng cậu biến từ ‘cậu bé’ trở thành một ‘con thú’ không kiểm soát nổi.

“Ồ, cô nhóc đang làm gì đấy?”

“MM!?”

Cô xoay vòng lại và thấy những ông lão hồi chiều hôm qua. Những ông lão sung sức hết mức tất cả đều tập trung lại với nhau.

“ÓIII! T-trời đất ơi! Hết cả hồn!”

“Ha! Nói vậy nghĩa là sao hả!? Sao mấy ông lại có thể nhìn một mỹ nhân như cháu lại hết hồn hả!?”
– Cô gầm lên, nhưng mấy ông lão thờ phào nhẹ nhõm.

“Ôi, ta dám chắc rằng cháu suýt nữa giết bọn ta đấy. Trông cháu dễ sợ hơn cả con gấu một mắt ra bắt gặp trong rừng hời ta còn trẻ.”

“Cả ông cũng chống lại cháu sao? Hừ!”

Nhưng đến đó cô nhớ lại nhiệm vụ của mình và quay lại. Cậu bé và công chúa vừa mới này còn ở giữa sân trường, giờ lại chẳng thấy đâu.

“AAAA!! BỌN HỌ ĐI MẤT RỒI!!!”

“Mm? Cháu đang bắt ma hay gì thế, cô nhóc?”

“Làm gì có, ông ơi, làm gì có. Với cái bộ mặt ấy thì có ma cũng nhầm cô nhóc thành sói địa ngục rồi chạy trốn mất.”

“Ông biết cái gì! Có cả khối ông già trong trường này sắp thành ma rồi. Ít nhất cũng không thiếu người đâu.”

“Vớ vẩn! Cái bọn ở đây đều toàn là kẻ tội lỗi không chịu rời bỏ cuộc sống dù đã sống hết phải đời của mình rồi. Chưa kịp nghĩ đến chuyện thành ma thì chúng đã xuống địa ngục trước rồi!”

“Chậc! Xác ướp với cái đồng chết khô ấy có khác gì nhau đâu. Thần chết còn chả biết ai là ai để gọi xuống mồ nữa mà. Này mấy ông, mấy ông còn chân không?”

Cô bé xoa đầu mình và lẩm bầm. “Mấy ông ơi...không phải mấy ông quên rằng *mấy ông* cũng đại diện cho cái đám mấy ông đang nói sao?”

“Đúng thế, ta không thể phủ nhận khả năng ấy. Dù sao, bọn ta cũng già néo cả rồi.” – Một ông lão trả lời không chút đắn đo, khiến cô bé phải kêu lên tiếng thờ dài to nhất có thể.

Đột nhiên, cô chợt nhận ra gì đó.

“À mà này, mấy ông làm gì giờ này ở đây vậy? Ba giờ tối rồi đấy, mấy ông biết không?”

“Cháu đừng nên khinh thường bọn ta, cô nhóc à! Nếu là đúng ba giờ, trời đã sáng. Đến lúc làm việc rồi!”

Đến bây giờ cô bé mới phát hiện bọn họ không mặc đồ thường ngày hay đồ ngủ, nhưng là áo khoác và quần dài chống nước, cộng thêm nón.

“Làm việc? Các ông à?”

“Chứ sao! Bọn ta ra biển đánh cá.”

Nhóm các ông lão cùng cười ha hả.

“Nhưng các ông này, không phải các ông đã đến tuổi nghỉ hưu---không, không phải các ông đã nghỉ hưu rồi sao? Mấy ông ở viện dưỡng lão mà, đúng chứ?”

“À, đúng là thế. Nhưng cháu thấy đấy, thật không may những ngư dân trẻ tuổi đã gần như biến mất hoàn toàn. Ngay từ đầu, bọn ta định để việc đánh cá lại cho tất cả nhân viên văn phòng không còn việc gì để làm, nhưng bọn chúng không biết làm sao để lái một con tàu. Chúng cũng không biết đánh cá. Và thế là kẻ tiếp theo phải làm hướng dẫn là bọn già chúng ta đây!”

“Có sao không đấy? Không phải ông tự dung chết đứng khi có cá lớn cắn câu à?”

“Đừng lo. Nếu có chuyện ấy xảy ra, tôi sẽ quăng nó vào biển và bắt được cá voi hay đại loại thế với nó.”

“Láo toét! Ông làm gì bắt được cá voi với bọn già chát như bọn mình. Cá mập còn chả thèm vào nữa là!”

Một lần nữa các ông lão cười ha hả trước lời nhận xét của một người trong số đó.

“Cực nhọc quá nhỉ...” – Cô bé nói, nửa ẩn tượng, nửa bất ngờ.

“Ôi ôi, nói thế cũng đúng. Nhưng cháu biết không, ta đã xem đủ Mito Koumon trong phòng sinh hoạt chung ở viện dưỡng lão rồi. Một cách giết thời gian tốt đấy.”

“Vớ vẩn! Cái chương trình đó càng ngày càng chán, chả hài hước gì được. Tại sao mấy ông già lại xem phim về mấy ông già? Bọn tôi muốn xem vài bộ tình cảm lãng mạn nữa!”

“...Các ông ơi, chừng nào các ông còn ở đây, thị trấn này còn an toàn.” – Cô bé nở nụ cười méo xệch và khiến xung quanh cô phá ra những tràng cười.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng vù vù quen thuộc của động cơ từ đâu đó. Âm thanh đục nhưng khỏe ấy bắt nguồn từ chiếc Super Cub của chúng.

“Ừa? Không phải tiếng xe máy của cháu sao?”

“Vâng, phải ạ! Cậu ta và công chúa đã bí mật gặp nhau. Chả biết bọn họ đang có âm mưu gì.”

Những ông lão cười to khi nghe thấy lời giải thích cẩu kính của cô.

“Giờ không phải chuyện khẩn cấp chứ gì còn gì! Cậu nhóc ấy nhiều khi sẽ bỏ trốn cùng công chúa!

Cháu ngồi thừ ra ở đây có được không hả?”

“Không thể được. Nhất quyết không thể.”

Câu trả lời tự tin hết sức của cô làm những ông lão im bật trong chốc lát. Họ đã mong rằng cô sẽ chạy thẳng đến chỗ cậu bé, trong lòng đầy bức bối.

Cô bị vô số những ánh nhìn hướng vào và cô gãi đầu.

“Vì có vẻ như các ông chưa nhận ra, để cháu nói thế này.” – Cô bắt đầu, đứng rộng hai chân ra và khoanh tay lại. “Các ông biết không, cậu ta là của cháu. Và cháu thuộc về cậu ta. Vì vậy, cậu ta không trốn đi với ai cả.” – Cô nói với sự thuyết phục tuyệt đối.

Cô khịt mũi, sai bước nghênh ngang vào trở vào trong trường.

Những ông lão vừa nhìn theo cô vừa cười.

“...Khá đấy. Có vẻ như cậu nhóc kia không trốn đi được đâu.”

“Đúng rồi...nhưng này...”

“Ông sao thế, ông già? Bị trĩ à?”

“Nhảm nhí!...Tôi mới...ông thấy không...tưởng tượng ra con bé sẽ như thế nào khi lớn tuổi hơn...”

“.....”

Một sự im lặng.

*

Tiếng động cơ rù rù vang vọng khắp đoạn đường đêm. Lúc này không còn nhiều âm thanh nhân tạo, tiếng ồn từ ống thông khí nghe lớn hơn bao giờ hết.

Chiếc Super Cub dừng trước cổng trường giờ đã khô và chiếu ra tia sáng như một chiếc xe mới cứng khi được ánh mặt trăng rọi vào.

“Oa...Đã lâu rồi kể từ lần cuối mình nghe thấy tiếng động cơ xe máy...”

“Vậy đúng là không có à? Thật ra, mình đang suy nghĩ suốt rằng chắc hẳn người dân thị trấn đã tập trung xe hơi và những thứ như thế lại một chỗ để rút hết nhiên liệu ra vì mình chẳng thấy máy móc nào cả.”

“Ừ. Người dân thị trấn tự đi và vận chuyển đồ đạc bằng xe đạp trên đường mòn. Xe hơi điện chạy bằng pin nên bọn mình chỉ sử dụng xăng cho tàu bè thôi. Nhưng dân thị trấn cũng đang trong quá trình thử nhiều cách để vận hành chúng bằng điện...”

“Ra là vậy. Thôi, cậu lên xe đi.” – Cậu bé vừa nói vừa vỗ lên yên xe.

“U-ừm!”

Khi cô bé rửa chiếc Super Cub màu bạc và bung thể hành lí để phơi khô, tất cả hành lí đã được gỡ xuống nên trên ghế sau chẳng còn gì ngoài tấm bọc yên.

Cậu đá chân chống lên, nhưng dường như công chúa không thể bình tĩnh được.

“X-xin lỗi..., mình...” – Cô lắp bắp nhìn cậu bé, trông chờ điều gì đó từ cậu.

Thấy điều đoán trước của cậu đã đúng, cậu nở nụ cười xảo trá. “Xin lỗi vì đã làm cậu thất vọng, mình sẽ không để ai khác ngoài cậu ấy dùng ghế sau đâu. Vậy, cậu ngồi lên phía trước.”

Công chúa há hốc mồm kinh ngạc trong chốc lát.

“C-cậu đừng nói rằng để mình lái đấy chứ?”

“À, ai ngồi trước thì lái.”

“Có nghĩa là mình phải lên ga và thắng xe!?”

“Đại loại thế. Bởi vì đó là thứ người ta gọi là ‘lái xe’.”

Cuối cùng cô cũng nhận được thông tin rằng cậu bé đang ‘nghiêm túc’.

“Không được đâu...! Đến bây giờ mình chỉ mới chạy được xe đạp thôi...”

“Thì sao? Mười sáu tuổi như thế là bình thường rồi, không đúng à?”

“Mình còn không có bằng lái...”

“Mình với cậu ấy cũng đâu có! Mình tập trên đường đi và rồi tự biết cách thôi.”

Cậu ngồi lên yên sau, ngằm ý phá vỡ cấu cánh cuối cùng của cô.

“Đến cậu đấy. Lên đi!”

Công chúa nắm lấy tay cậu, và trong khi bàn tay cô đang run rẩy, cậu kéo cô lên xe mà không gặp sự phản kháng nào.

“Khi cậu lái thì sẽ khá lạnh đấy, tốt nhất nên mặc cái này vào.”

Cậu bé đặt áo khoác của cậu lên người công chúa và cô bối rối xỏ tay vào. Quỳn nhật kí chúng đặt gọn vào trong giỏ trước xe.

Tuy vậy, ngay lúc cô đối diện trước tay lái và bàn đạp số, người cô như đóng băng.

“Không...Mình không thể...”

“Mm...ừ, đạp số trong khi chẳng biết gì về nó thì hơi khó. Được rồi! Mình sẽ lo liệu chuyện đạp chân! Cậu chỉ cần phải điều khiển tay lái và lên ga thôi.”

Cậu bé duỗi chân ra và đặt lên bàn đạp. Cậu tóm lấy bàn tay run run của cô rồi để lên tay lái.

“Được rồi, đi THÔI!!”

Cậu đột ngột tăng tốc một cách mạnh mẽ.

Chiếc Super Cub nhảy vọt lên, không cho công chúa cả một giây nào để thở.

“KYAAAAAA!?”

“Thôi nào, thôi nào! Mình buông ra đây! Bọn mình không đội nón bảo hiểm nên nếu ngã bọn mình sẽ châu trời đây!”

“OAAAAA!?! Khoan...!”

Công chúa nhanh chóng nắm lấy tay lái thay vào chỗ cậu bé khi cậu buông tay lái một cách vô trách nhiệm. Chắc hẳn bởi vì cô không ngồi trên chiếc xe hai bánh nào trong nhiều năm, chiếc xe bắt đầu lắc sang trái rồi sang phải.

“Không được đâu!! Mình không lái được!!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Thấy chưa, bắt đầu thăng bằng rồi đây.”

Chiếc Super Cub gầm rú với hai người trên nó bên ngoài cổng trường ngay lập tức, rẽ trái trong khi suýt nữa thì đâm vào bức tường trước một căn nhà.

“Mình chết mất! Mình sắp chết đến nơi rồi!”

“Không đâu, trừ khi bọn mình ngã.”

“Mình nói thế vì bọn mình sắp ngã đến nơi rồi!”

Thật ra, chúng sẽ dừng lại ngay lập tức nếu cô chỉ cần buông tay ra khỏi tay ga. Tuy vậy, cậu bé đang có tâm trạng chọc ghẹo công chúa nên cậu không nói với cô.

“Mà này, công chúa, cậu có biết phía bên phải kia là gì không?”

“Sao?”

Vì câu hỏi của cậu, cô quay tay lái sang bên phải, nửa vô tình.

Chúng băng ngang khúc quanh mềm mại---và đến ngọn dốc dài, dài mà chúng đã đi xuống ngày hôm qua. Con đường dẫn thẳng xuống bên cạnh mà không có chướng ngại vật nào.

“...KYAAAAAAAAA!!!?”

Ngay đúng khoảnh khắc chiếc xe máy tăng tốc dữ dội, tiếng hét của công chúa tăng cấp lên từ ‘tiếng hét sợ hãi’ thành ‘tiếng hét vì mạng sống’. Con gió đập vào mặt cô cũng tiếp sức khiến cô càng thêm hoảng hốt.

“Nhìn này! Kim số qua khỏi tốc độ tối đa rồi! Nếu bọn mình vấp ngã ở vận tốc này, bọn mình chết

là cái chắc.”

“Không!! Dừng lại...!”

“À, đừng dùng thắng tay nhé. Cậu biết đấy, thắng tay là thắng trước. Thắng sau phải đạp qua bàn đạp. Nếu cậu sử dụng thắng trước với tốc độ này...cậu tưởng tượng ra được mà, phải không?”

“Cái gì!? Cậu ác lắm!”

“Thôi, thôi. Mình đi cùng với cậu mà.”

“Đề nghị cậu đi cùng mình sang thế giới bên kia sao!?”

Chiếc Super Cub lao vút xuống con dốc với tốc độ kinh hoàng.

Tuy vậy, thật ra, chúng không đi nhanh đến thế, nhưng cô không để ý vì tốc kế chỉ tối đa cố định ở sáu mươi cây số một giờ. Nhưng vì đây là lần đầu tiên cô lái xe máy và cô không biết làm sao để chậm lại, nỗi sợ hãi của cô chắc hẳn vượt qua khỏi bình thường. Trong đầu cô trống rỗng, chỉ còn lại nỗi hoang mang hoàn toàn, rồi cuối cùng nỗi hoang mang ấy ngăn cô có bất cứ suy nghĩ sáng suốt nào cho đến khi chúng đến chân dốc.

“Thôi nào, xoay tay lái hay nếu không bọn mình bay thẳng xuống biển mất!”

Nghe thấy lời nói của cậu, gương mặt của công chúa tái xanh hết mức có thể. Trước mắt cô là ngã tư và xa hơn đằng trước là biển. Chuyện gì sẽ xảy ra với trái tim yếu ớt của cô đột nhiên nhảy xuống biển, giữa đêm trên hòn đảo này?

Rõ ràng thôi. Tim của cô kêu cọt két khi từ ‘cái chết’ bỗngưng hiện lên trong đầu cô.

Đôi bàn tay của cô tự mình bẻ tay lái ngay lập tức.

Cậu bé cố gắng hỗ trợ cô, nghiêng người sang một bên, khiến phần vỏ máy bằng nhựa chà sát xuống mặt đường.

Vì lòng nhân từ của thượng đế hay sự che chở của ác quỷ, chiếc Super Cub màu bạc hoàn tất cú uốn cong và lấy lại tư thế một cách mềm mại.

Với tầm nhìn thay đổi từ tầm nhìn nghiêng sang thẳng bằng, chúng lái thẳng xuống con đường dọc bờ biển khi cuối cùng chúng cũng đi chậm lại được.

Con sợ hãi của công chúa đột nhiên vỡ tan và cô buông tay lái ra.

“Vút.” – Cậu bé vừa nói vừa thế chỗ cô, tiếp tục từ từ bóp thắng. Công chúa nhả hai tay lên ngực và thở hổn hển.

Cậu bé nhìn từ sau lưng cô trong lo lắng.

“Cậu có sao không?”

“Ừ...Mình chỉ hơi, giật mình một chút...”

Cậu nhẹ nhàng trả lại tay lái cho cô và mở miệng nói.

Giọng nói chầm chọc đã biến mất và bây giờ đã trở sang điềm tĩnh hơn.

“...Ừm, nghe này.”

“Sao vậy?”

Cậu bé ngưng lại, sắp xếp suy nghĩ của mình và tiếp tục một chốc sau đó. “...Nghe này, mình nghĩ cứ như thế sẽ lãng phí lắm.”

“Cái gì...?”

“Cuộc sống của cậu. Cậu sống của cậu từ bây giờ đến khi một ngày nào đó cậu tan biến.”

Công chúa nín thở.

“Cậu biết không, không phải mình tự thân đến được đây đâu! Mình có mặt tại đây lúc này chỉ vì cậu ấy và mình hỗ trợ lẫn nhau. Chưa kể, bọn mình không đi bộ đến. Bọn mình được đôi chân nhanh sáu mươi cây số một giờ của bé Cub giúp sức.” – Cậu vừa nói vừa đá phần vỏ nhựa. “Và bọn mình vẫn không thể đi xa thế này chỉ với sức lực của ba bọn mình. Bọn mình nhận được giúp đỡ từ những người bọn mình gặp trên đường. *Vô số* sự giúp đỡ.” – Cậu vỗ lên đầu cô. “Nhìn kia, cậu thành công rồi. Cậu đang lái bé Cub. Có lẽ cậu chỉ có thể chơi thể thao chút ít, có lẽ cơ thể của cậu yếu ớt. Nhưng nhìn xem, cậu đang ở đây, ngay lúc này. Thế, hãy thử tăng tốc lên.”

“.....Ừ.”

Cô lên ga, chiếc Super Cub ngoan ngoãn tăng tốc theo. Khung cảnh bên đường trôi qua nhanh hơn và ngọn gió đập vào mặt chúng cũng mạnh hơn.

“Nhìn này, cậu đang lái xe đấy. Và chỉ cần luyện tập chút thôi là cậu sẽ thông thạo cách sử dụng bàn đạp số thôi! Mình nghĩ nó còn dễ hơn học cách đi xe đạp nữa kia.”

“Nhưng với mình...làm được việc ấy là...”

“Không thể? Có thật thế không?”

Công chúa không thể thấy nụ cười tinh quái nở trên gương mặt cậu.

“Gần đây có thứ gì mà cậu cố gắng hết sức để đạt được không?”

“...!” – Cô nín thở.

“Thấy chưa? Đó là lí do mình nghĩ cuộc sống của cậu thật lãng phí. Vẫn còn quá sớm để từ bỏ mọi việc! Ít nhất khi cậu còn có năng lượng và thời gian.” – Cậu tiếp tục nói. “Chưa kể, ngay cả khi cậu không thể làm một mình, vẫn còn nhiều người tử tế và tốt bụng quanh cậu, không đúng sao? Những người ấy tử tế với cậu không phải vì họ đang có âm mưu hay động cơ nào đó đâu. Vậy tại sao cậu không nhận lấy ý tốt của họ? Cậu vẫn có thể cho thấy lòng thành của cậu sau đó mà.”

Một nụ cười trên môi cô khi nghe lời khuyên có phần khó nghe của cậu.

“...nói như thế cũng cũng có hơi quá lời nhỉ?”

“Cách tốt nhất để tỏ lòng trân trọng ý tốt là nhận nó! Cứ lấy mình ra làm ví dụ: nếu cậu nói với mình rằng cậu muốn đi du hành và cần mình giúp đỡ, mình sẵn lòng giúp cậu một tay! Một cái ôm lên má là đủ bù vào rồi.”

“Thật thế sao...? Hay có lẽ mình nên nói vậy nhỉ?”

Công chúa hít một hơi, cô không quay đầu lại và nói với giọng hơi lớn hơn bình thường để cậu bé đằng sau cô có thể nghe thấy.

“Mình muốn đi trên một chuyến hành trình và mình cần sự giúp đỡ của cậu.”

“...Được rồi! Cậu cứ yên tâm. Tiếc thay, mình không thể dẫn cậu đi cùng vì bé Cub chỉ có thể chở được hai người, thay vào đó, mình sẽ dạy cho cậu những bí mật của du hành.”

“Bí mật du hành?”

“Ừ. Bí mật thâm sâu nhất từ một nhà du hành từng trải. Hết sức cần thiết đấy, mình đảm bảo!”

“Xin cậu hãy chỉ mình một trong số ấy!”

“Được rồi, rửa tai mà nghe cho kĩ đây!...Không, cậu không cần làm vậy thật đâu, nghe là được rồi. Bí mật đầu tiên: ‘Luôn luôn đi vệ sinh trước khi khởi hành’.”

“Haha, cậu nghe nói cứ như thể bọn mình đang đi dã ngoại với trường vậy.”

“Cậu đừng khinh thường nhé! Không phải khi không mà nó thành bí mật đầu tiên đâu! Cậu biết không, hai tuần sau khi bọn mình khởi hành chuyến đi-----”

Cả hai đứa bọn chúng chưa ngủ được gì nhiều, nhưng cậu bé và công chúa cùng với Super Cub tiếp tục cuộc trò chuyện thích thú. Hai người và một cỗ máy đi trên con đường thẳng dài dọc bờ biển, được ánh mặt trời mọc chiếu rọi.

Cuối cùng, khi chúng trở về phòng y tế, đã bốn giờ sáng.

Vào thời điểm ấy, mặt trời đã mọc và thị trấn thức dậy sớm từ từ bắt đầu tràn ngập sức sống.

Cậu không biết bác sĩ có ý định gọi chúng dậy lúc mấy giờ, nhưng cậu sẽ tự xem mình là may mắn nếu cậu có được thêm một giờ ngủ. Sau khi đỡ bé Cub ở nơi trước đó và đưa công chúa đã mệt mỏi đi ngủ, cậu nhanh chóng quay trở về giường của mình.

Tuy vậy, có thứ gì đó bên trong. Trên giường của cậu.

“.....”

Tám chằm của cậu nhẹ nhàng phồng lên rồi xẹp xuống theo hình người cùng với một tiếng thở êm.

Cậu xoay ánh mắt sang giường của cô bé, nhưng nó trống rỗng. Để xác nhận lại giả thuyết đã một nửa chắc chắn, cậu kéo chiếc chăn ra.

Tình cảnh này để lại cho cậu hai sự lựa chọn.

Một là cậu lau bầu nằm lên giường của cô, hai là cậu có thể nắm lấy thời cơ và ngủ chung giường với cô.

Cậu bé lập tức chọn phương án sau, vì cậu là một thiếu niên khỏe mạnh. Là một đứa con trai, chẳng có lí do nào khác để lựa chọn, vì nó cho phép cậu ngủ cùng với cô bé mà cậu yêu quý, cũng như thấy cô đỏ mặt vì cô đã lén chui vào giường của cậu. Cậu không thể để cơ hội này trôi qua bởi vì lần cuối cùng cậu có cơ hội ấy, vào đêm hôm trước, cậu đã ngủ say và không lâu sao đó bị đánh cho bất tỉnh.

Cậu dốc hết can đảm và chui vào chăn. Cái gối còn thiếu cậu thay thế bằng cách mượn một cái từ giường của cô bé. Cậu nằm bên cạnh cô bé một cách tự nhiên và thả lỏng người.

Đúng khoảnh khắc sau, cậu thấy mình bị khóa cổ.

“...?” – Công chúa nghiêng đầu.

Cô nghe thấy tiếng động lạ từ phía bên kia bức màn. Giường của cậu bé kêu lên răng rắc và cùng với một âm thanh nghe giống như tiếng con cá ngừ gãy chết.

Cậu đang thực hiện bài tập thể dục đặc biệt tăng cường sức khỏe trước khi đi ngủ?

Sau một hồi và có tiếng gì đó nghe như tiếng vịt bị siết cổ, mọi thứ lại im ắng trở lại.

Rõ ràng cậu đã hoàn thành bài tập. Công chúa khẽ thở dài và rúc vào chăn của cô.

Dù sau đó cô không thể nhớ gì cả, cô có một giấc mơ tuyệt vời.

*

Lúc kim giờ chỉ đúng số chín, trước chiếc Super Cub của chúng là hình bóng của cô bé.

Trông cô có vẻ gì đó bức bối, nhưng cô không lười biếng trong khi làm việc của mình, rất giống tính cách của cô.

Cô cũng đã trả lại bộ pajama và mặc bộ đồng phục thường ngày của mình lại. Dĩ nhiên cô không ngốc đến nỗi chống đối lại mặt trời chiếu rọi trên bầu trời xanh như thể không có ngày mai với bộ đồng phục mùa đông đầy đủ của cô. Cô cởi áo khoác ra và chỉ mặc áo somi như trước đây.

Tuy vậy, không hiểu sao không thấy cậu bé đâu cả.

“Chết tiệt, cô đã chuẩn bị khởi hành rồi à? Tự dưng tôi có cảm giác cô vẫn chưa trả đủ hết tiền nợ.”

– Anh thử dài và cau có với cô bé.

Bác sĩ đã cởi áo khoác trắng của anh và đang mặc bộ đồ anh thường xuyên mặc, nhưng cô nghĩ rằng giày đi trong nhà vệ sinh cùng kính râm hợp với anh kính khủng trong vẻ ngoài ấy.

“Cứ ghi hóa đơn cho em. Bọn em sẽ trả khi lần sau đến đây.”

“Và khi đó là khi nào?”

“À thì...”

Cô bé gãi đầu và bắt đầu giờ ngón tay ra đếm.

Trong lúc ấy, cậu bé trở về từ phố mua sắm với gói đồ nhỏ trong tay.

Khi nhìn cậu bé giúp đỡ cô chất đồ đạc lên xe, bác sĩ lên tiếng thử dài thêm lần nữa.

“...mà này, hai đứa định đi đâu đấy?”

“Hỏi ngược thật!” – Cô bé cười khúc khích và nhìn sang cậu bé.

“Đến tận cùng thế giới!”

Nghe thấy câu hỏi của mình được chúng trả lời đồng thanh, bác sĩ mở tròn mắt. Anh phá ra cười, sừng sốt và gỡ mắt kính ra.

“...thế thì tôi sẽ rất ngu xuẩn nếu ta không yêu cầu trả lãi cắt cổ.”

“Bác sĩ, bác sĩ ơi. Đừng quá đáng thế!” – Ai đó trêu đùa từ đằng sau, khiến anh quay người lại.

Ở đó, anh nhìn thấy công chúa không chỉ đã bỏ chiếc xe lăn, mà cô còn không khoác bộ pajama lên người.

Dĩ nhiên không phải cô không mặc quần áo, cô đang mặc một bộ đồ bình thường với quần tây màu xám và áo thun trắng với hình in bên trên. Chúng chỉ biết cô trong nửa ngày, tuy vậy, bộ quần áo trông rất tươi mới đối với chúng.

“Cái gì...”

Thấy bác sĩ há hốc mồm, một nụ cười nở trên môi cậu bé.

“Rồi, đã xong.”

Cô bé vỗ tay lên ghế sau và đảm bảo rằng sợi dây thừng cột quanh hành lí của chúng đã căng chắc.

“Cậu! Đồ dự trữ?”

“Đã chất lên.”

“Thuốc?”

“Có đủ.”

“Nước?”

“Đầy bình.”

“Ga?”

“Đầy bình.”

“Bụng?”

“Đã no.”

“Vệ sinh?”

“Xong!”

Cậu giơ ngón tay cái với cô và đặt chiếc nón bảo hiểm nửa đầu lên.

Công chúa nhìn cậu, cười khúc khích.

“Bé Cub trông hơi khác so với ngày hôm qua nhỉ.”

Cũng đúng thôi. Tất cả hành lí đã được dỡ xuống lúc công chúa lái bé Cub.

“Mang nặng thế có khi nào nó gãy làm đôi thật không?”

“Không đâu, cậu đừng lo.”

Cậu sắp thêm vào “Nói cho cậu biết, chiếc xe máy này cứng cáp lắm!”, nhưng thay vào đó cậu đột nhiên nở nụ cười và nói. “...Nếu thế, công chúa, cậu giúp bọn mình làm nó nhẹ bớt một chút được không?”

“?”

Một dấu chấm hỏi thành linh hiện lên trên đầu cô bởi lời đề nghị bất chợt của cậu.

“Đây, mình đưa cậu cái này.”

Cậu lôi một quyển sổ dày cỡ A5 ra khỏi hành lí và đưa cho cô. Nó là quyển nhật kí với bìa có màu xanh nhạt. Nó có kèm thêm đúng một sợi dây đai và một ổ khóa nhỏ.

“Đây là...”

Khi cô nhận trên tay mình, quyển sổ khá nặng. Dù không nặng bằng quyển sổ của chúng, bìa sổ rất dày. Nó là một quyển nhật kí không chêm vào đâu được.

“Cậu lấy nó...?”

“Mình lấy nó trong nhà sách ở phố mua sắm vừa lúc này. Có lái xe, có viết nhật kí đi nữa, mình nghĩ quan trọng nhất là chuẩn bị bắt đầu.” – Cậu mỉm cười nói.

Công chúa nuốt nước bọt và mở ổ khóa với chìa khóa nhỏ xíu và một tiếng ‘cách’ êm tai.

Trong khi cố gắng làm trái tim đập thành thích của cô bình tĩnh lại, cô mở vết dán một cách nhẹ nhàng. Một trang giấy chưa từng được mở bao giờ trước đó xuất hiện với tiếng keo khẽ kêu rắc rắc.

Quyển nhật kí này vẫn trống trơn. Tất cả dễ hơn ba trăm trang giấy hoàn toàn để trắng. Không có cả ngày tháng được viết trên đó.

Mình sẽ viết kín nó.

“Haha!”

Ôi trời,

Nước mắt mình không ngừng rơi.

Vì cô không còn có thể giữ được bình tĩnh nếu cô nhìn nó lâu hơn nữa, cô đóng quyển sổ lại một cách nhẹ nhàng như lúc cô mở nó ra. Sau khi cài khóa, cô nhìn cậu bé.

“...Cảm ơn cậu nhiều lắm. Mình sẽ trân trọng nó.”

“Ừ. Nếu cậu ghi đầy được hết tất cả trang giấy, một món quà đáng yêu từ mình đang chờ đợi...” – Và rồi cô bé đánh vào đầu cậu.

“Đừng hứa những gì cậu không làm được chứ! Hừ...lúc nào cũng tặng quà cho con gái...”

Khi nghe thấy lời độc thoại của cô bé, những lời có chứa chút suy nghĩ thật của cô, công chúa ôm chặt quyển nhật kí trong tay, vuốt ve bìa sổ màu xanh xinh xắn và áp má cô vào nó như thể nó là một đứa bé.

“Quên đi, mình đã nhận được rồi! Bây giờ nó là của mình. Nhất định mình sẽ không trả đâu.”

“Cái gì!?”

Một nụ cười nở trên môi của bác sĩ khi anh thấy công chúa nói nhiều hơn bao giờ hết.

“...Đùa thế đủ rồi, bây giờ hai đứa định đi đâu đây? Và tôi không nói về ‘tận cùng thế giới’, mà là điểm đến cụ thể tiếp theo của hai đứa.”

“Aa, cũng chưa nghĩ ra nữa...Ban đầu bọn em định hướng lên phía bắc vì bọn em đoán trời sẽ nóng hơn.”

“Thế thì đi về hướng nam.”

Lời gợi ý của anh làm cả ba đứa nghiêng đầu.

“Theo những gì tôi nghe được từ người trú nạn gần đây nhất, có một bến tàu đầu đó trên bán đảo Noto đi đến đại lục địa mỗi tháng một lần. Máy đứa có thể đi sang lục địa nếu nhờ được họ cho quá giang sang.”

Cậu bé và cô bé nhìn nhau.

“Lục địa sao...Nghe vui đấy, nhưng em không nói được tiếng Trung Quốc...”

“Quan tâm làm gì? Bọn họ cũng chẳng hiểu ngôn ngữ của mấy đứa nên lại công bằng thôi!”

Lí lẽ của anh có phần khó nghe, nhưng vì đúng là chúng đang ở trên một hòn đảo, không còn cách nào khác ngoài việc quay vòng trở lại hay vượt biển. Có lẽ cũng vừa lúc nên có một mục tiêu cụ thể vì dù gì chúng sẽ đi về hướng nam. Chưa kể rằng chúng không hề mong đợi trải qua một mùa đông trên hòn đảo này.

“Nhưng đáng lẽ ra bọn mình phải biết sớm hơn một chút chứ...”

“Thôi, biết làm sao hơn.” – Cậu bé mỉm cười và nhảy lên yên.

“Xong rồi, anh gửi lời chào các ông giúp em nhé.”

“Được thôi. Nhưng để xem các ông có nhớ ra được không vì tôi dám cá rằng bọn họ chết chìm trong bữa tiệc rượu vì mất đi quý cô đấy.”

“Ahaha! Anh chịu trách nhiệm giữ các ông ở đây khi các ông sắp về châu trời đấy, bác sĩ!”

“Đừng có đùa ác thế chứ. Cô nghĩ bọn tôi ở đây có bao nhiêu lão già đúng như cô vừa nói chứ? Tôi cần ít nhất cả một đội bác sĩ khẩn cấp!”

Trong khi hai người phá ra cười với nhau, công chúa tiến lại gần cậu bé.

“Cậu hãy cố gắng lên và bảo vệ cậu ấy nhé.”

“Rõ. Cậu cũng cố gắng lên nhé, được không? Có rất nhiều trở ngại phải vượt qua đấy.”

“Ừ. À...và cậu quên thứ này.”

“Hả?”

Cậu bé xoay tròn đến giỏ xe.

Trong khoảnh khắc thoáng qua ấy, công chúa rướn người lên.

chụt Một tiếng kêu dịu êm như tiếng chim kêu chiêm chiếp vang lên, cùng theo đó là một cảm giác mềm mại trên má của cậu.

Như thể cả thế giới đều câm lặng, mọi người không nói nên lời và nhìn về phía công chúa, đôi má của cô khẽ ửng hồng. Đặc biệt cô bé và bác sĩ chẳng thể phát ra âm thanh nào và đôi mắt của họ trợn tròn đến cực độ.

“...Đúng như cậu mong ước, phần thưởng mềm mại cho những ‘bí mật’ cậu chỉ dẫn cho mình.” – Công chúa mỉm cười tinh nghịch.

Đó là một nụ cười vui tươi mà cả cậu bé, cô bé, bác sĩ và ngay cả chính công chúa cũng chưa từng bao giờ thấy trước đây.

Tuy vậy, địa ngục đang đón chờ cậu bé.

“Đồ chết tiệt!!! **ĐỒ PHẢN BỘI!!!**!!!”

Một lần nữa cậu bị kẹp dính trong đòn khóa cổ của cô và nghẹt thở.

“Chết...mất! Mình chết mất!”

Cậu bé nhanh chóng lên ga và tăng tốc. Nhưng cô bé không hề tỏ ra sợ hãi và tiếp tục bóp chặt cổ của cậu.

Chiếc Super Cub chạy ngoằn ngoèo ra khỏi sân trường với tài xế của nó từ từ mất đi năng lượng sống, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt thắc mắc của bác sĩ và công chúa.

Giao đoạn

Ngay khi tiếng động cơ của Super Cub hoàn toàn không còn nghe thấy được nữa, bác sĩ lầm bầm “...Đúng là một cặp ồn ào.”

“Vâng. Và em ghen tị vì điều ấy.”

Anh nhìn cô, ngạc nhiên vì lời nói của cô. Anh biết công chúa là một cô gái sẽ không bao giờ thốt thành lời ngay cả khi cô ghen tị với ai đó. Anh không biết tính cách ấy của cô là để tôn trọng người khác hay để giữ mình khỏi cảm thấy chính mình nhỏ nhen, nhưng không một lần nào anh nghe cái từ ấy từ miệng của cô trong vài tháng anh trải qua cùng cô.

Anh cũng không biết cô có nhận thấy sự thay đổi của chính mình hay không, nhưng sắc mặt của cô hoàn toàn khác hẳn so với trước. Anh còn không thể tưởng tượng ra chuyện gì đã xảy đến giữa cô và cậu bé đêm hôm trước.

Đột nhiên, anh bắt gặp thứ gì đó nhỏ xíu phía dưới chân công chúa khi anh nhìn cô.

Đó là một mảnh giấy dài có ghi chữ lên trên. Chắc hẳn nó là cái dấu sách được làm từ giấy cứng.

Một mặt đã bị đục thủng và trang trí bằng một dải ruy băng hồng.

Cái dấu sách trông như được làm bằng tay, nhưng hình dạng của nó có hơi không đều. Chắc hẳn nó đã được làm vội.

“Công chúa này, cái gì đây?”

“?”

Cô nhận mảnh giấy mà bác sĩ nhặt lên và đọc dòng chữ trên đó. Cô nhận ra đó là chữ viết của cậu bé vì nó giống những dòng chữ cô thấy trong quyển nhật kí của cậu. Với những nét bút ngay ngắn, ghi rằng “... ‘Từ chủ nhân Nhật kí số 1 gửi chủ nhân Nhật kí số 2, bí mật tận cùng nhất. Có một quy tắc cậu phải giữ bằng bất cứ mọi giá khi viết vào quyển nhật kí này.’ ...”

Đoạn chữ dừng ở đó và tiếp tục ở mặt sau. Bác sĩ lên nhìn dòng chữ một cách thích thú từ sau lưng cô, tự hỏi không biết ‘bí mật tận cùng’ có ý nghĩa gì.

Công chúa lật cái dấu sách lại, lòng vẫn tràn ngập sự tò mò.

“... ‘Đừng viết bất cứ cái tên nào trong quyển nhật kí. Dù đó là tên của cậu hay tên người và tên nơi cậu đi ngang qua: cậu không được viết ra danh từ riêng. Nếu cậu tuân theo quy tắc này, những gì cậu viết sẽ còn lại’ ...”

Như một ngọn đèn bị hỏng, phải chùng một lúc sau cô mới hiểu cậu bé ghi gì. Và nó giống một tia sét đánh vào cô.

Cái đánh dấu sách này chỉ dẫn cách để né tránh sự ‘tan biến’.

Khi một người biến mất vì ‘tan biến’, những gì nhắc báo đến tên tuổi, ảnh chụp và ảnh vẽ của người ấy, những bức tranh và dòng chữ được người ấy ghi sẽ biến mất cùng với người ấy.

Trong trường hợp chữ viết, trừ khi liếc mắt nhìn qua là nhận thấy rằng chữ viết ấy là của một người, chỉ những gì có chữ kí của người bị tan biến là biến mất.

Đó là lí do tại sao biển báo ‘Dừng lại’ trên đường không biến mất và một phần bảng quảng cáo không chứa tên cửa hàng vẫn còn đó.

Nếu như vậy, vẫn có thể để lại những dòng chữ bằng cách khiến chúng thiếu rõ ràng ‘ai đã viết nó’ và ‘nó viết về ai’.

Vẫn có thể khắc dấu một người trên thế giới này.

Công chúa chìm đắm trong suy nghĩ một hồi lâu, ôm lấy quyển nhật kí cô đã đặt cái dấu sách vào.

Dù hai vị khách lữ hành kia rất thân thương với cô, cô đã quên đi họ trong giây phút và suy nghĩ về chính con đường của cô.

Trước mắt cô là cánh cửa trường mở rộng. Đến bây giờ, những cánh cổng ấy là điểm khởi đầu, cũng như là điểm kết thúc của những cuộc đi dạo của cô trong thị trấn.

Cánh cổng không hề đổi thay, nhưng không quá lời khi nói rằng thế giới trong mắt công chúa đã thay đổi hoàn toàn.

Khả năng đi đến những thành phố khác---ngay cả những đất nước khác---bên ngoài cánh cổng này đột nhiên xuất hiện trong tâm trí cô.

Niềm hi vọng về thứ chưa được biết đến, nỗi khát khao về thứ chưa được biết đến và nỗi sợ về thứ chưa được biết đến. Lí trí của cô bảo cô dừng ngay nỗ lực liều lĩnh ấy lại, nhưng giọng nói của cô bé vẫn đang vang vọng trong trái tim cô. Tình yêu dành cho quê nhà đang níu giữ cô lại, nhưng trên ngực cô có một quyền nhật kí trắng trơn.

Mọi thứ suy nghĩ đang chạy nhảy trong đầu cô.

Tuy vậy, cô gạt phăng mớ hỗn độn chỉ với một cú hít thở sâu.

“...Bác sĩ này.”

“Hử?”

Bác sĩ nhìn công chúa khi cô vừa quay sang anh.

“Em...muốn đi trên một chuyến hành trình và em cần sự giúp đỡ của anh.”

Trong khoảnh khắc, anh tròn mắt và liếc nhìn sang chỗ khác.

Anh đeo kính vào để giấu đi đôi mắt của anh và bắt đầu nhịp chân trong do dự và lo lắng bằng cách làm những việc kì lạ như gỡ đầu hoảng hốt, khoanh tay, kiểm tra thời gian liên hồi hay nhìn lên trời để xem thời tiết thế nào. Đây là giây phút mà phong cách bánh bao và điềm đạm của anh bị vỡ vụn thành từng mảnh.

“...Không được sao...?”

Không ai biết bác sĩ có hiểu được điểm yếu của một người đàn ông hay không.

Có hay không, lời nói này, lời nói phát ra từ một cô gái xinh xắn nhưng bất hạnh nhìn lên anh với ánh mắt cún con và giọng nói cầu xin trước mặt anh, chắc chắn đã xuyên thủng trái tim anh.

“...Giờ nhắc thì mới nhớ, một người bạn của tôi ở trường y bây giờ đang làm việc tại bệnh viện nói với tôi rằng hẳn ta muốn bỏ một trong những chiếc mô-tô của hẳn. Chiếc xe có chỗ ngồi bên hông.”

“Hoan hô! Anh sẽ đi cùng em chứ, bác sĩ!”

“U-ừ. Tôi nghĩ chắc tôi phải gọi bệnh viện đưa ai đó lại cho mấy ông già ở đây.”

“Nhưng em lái xe nhé, được không?”

“HẢẢ!? Nó là xe mô-tô cỡ lớn đấy, em biết không!? Trọng lượng chết của nó dễ nặng gấp ba lần em lắm đấy!”

“Em không quan tâm! Tập luyện một chút thì không có gì là không thể cả! Vậy nên em mong được anh chỉ dẫn!”

“Đ-được thôi...” – Anh gật đầu, và trong khoảng thời gian ấy, anh bùng lên trí tưởng tượng.

Những gì anh thấy là công chúa mảnh khảnh trên chiếc mô-tô lớn trong bộ đồ da màu đen, đeo kính chắn gió kiểu cổ điển và khăn choàng cổ màu đỏ thẫm, rồi chính anh trong thùng xe bên hông, cố gắng đến phát điên để nhét chân vào vờn khoảng không gian chật hẹp.

“Một yêu cầu thôi, công chúa.”

“Gì thế, anh bác sĩ?”

“.....Ít nhất chúng ta lái theo luật nhé?”

Đây là điểm bắt đầu của chuyến hành trình của công chúa. Và trang đầu tiên trong quyển nhật kí của cô chắc chắn là kể về những sự kiện của ngày hôm ấy.

Kết thúc

Một chiếc Super Cub đang chạy dọc xuống con đường dài dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

Nó màu bạc, được trang bị thêm ghế ngồi đằng sau và giỏ chở đồ ở hai bên.

Chiếc Super Cub được lái bởi một cậu bé và một cô bé.

Cậu bé mười sáu tuổi, trên đầu đội một chiếc nón bảo hiểm nửa đầu có gắn kính chắn gió. Cậu đang mặc bộ đồng phục có áo khoác.

Cô bé cũng mười sáu tuổi, trên đầu đội một chiếc nón bảo hiểm nửa đầu như thể không có kính chắn gió. Và cũng như cậu, cô bé mặc bộ đồng phục có áo khoác.

Hành trình của chúng đã thay đổi từ hướng bắc về hướng nam, nhưng điều không thay đổi là chúng lái xe một cách lặng lẽ và đều đặn.

Lúc này, cuối cùng cô bé đã lấy lại được bình tĩnh và ngoan ngoãn bám chặt vào lưng cậu. Đôi tay quanh hông cậu cùng lượng nhiệt kèm theo trên lưng đáng lẽ khiến cậu bực bội, nhưng không hiểu sao cậu vô cùng thích thú.

“...Cậu này?”

“Mm, gì thế?”

Tiếng gầm rú không dứt của động cơ hòa lẫn vào trong cơn gió và trở thành nhạc nền của chúng.

“Cậu vẫn còn nhớ khi tôi hỏi cậu đi trên một chuyến hành trình với tôi không?”

“Dĩ nhiên.”

Một nụ cười nở trên môi cậu khi cậu nhớ lại kí ức thân thương này.

Làm sao cậu có thể quên được? Những ngày tháng mất đi tất cả gia đình và cậu vào trường ‘cho có’, cậu trải qua khoảng thời gian quan sát chiếc đồng hồ di chuyển chậm chạp, không thể có hi vọng nào về ngày mai, không thể rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng đột nhiên một ngày nọ, một bạn học trong lớp xuất hiện trước mặt cậu. Cậu không chỉ đã quên tên của cô, cậu còn khó có thể nhận ra gương mặt của cô nữa, thế nhưng cô vẫn mời cậu đi trên một chuyến du hành không đích đến.

Bây giờ nếu cậu có nghĩ lại, cậu nhận ra sự khởi đầu ấy liệu lĩnh đến mức nào.

Đương nhiên cậu hỏi rằng: “Tại sao cậu nói thế?”

Và cô đáp lại với nụ cười thành thật: “Vì có vẻ vui lắm.”

Sau đó cậu vô tình nắm lấy tay cô, những gì còn lại diễn ra trong chớp mắt. Chúng lên ra khỏi trường trong bộ đồng phục của chúng, để ba lô và mọi thứ lại đằng sau và lập tức rời khỏi thủ đô

trên chiếc xe đạp.

Cậu không thật sự nghĩ gì nhiều về chuyện ấy. Cậu chỉ nghĩ đơn giản rằng đi trên một hành trình vô định sẽ vui hơn hẳn mòn mỏi trong thành phố.

Và điều này không thay đổi.

“Ấn tượng sâu sắc đến nỗi mình có muốn quên đi cũng không được!” – Cậu phá ra cười và cảm thấy cô bé đang vui đùa mình trên lưng cậu.

Khoảng cách giữa chúng không hề thay đổi trong suốt ba tháng qua. Không giảm xuống, cũng không tăng lên.

Nhưng mối quan hệ của chúng đã thay đổi chút ít.

Chuyến du hành của cậu bé, cô bé và chiếc Super Cub sẽ không dừng lại thế này. Cả cậu, cả cô đều không muốn nó kết thúc.

“Nhưng này, cậu ơi. Nếu cậu có thể quay trở về cái ngày trước khi bọn mình khởi hành...cậu sẽ làm gì? Cậu có trải qua tiếp ba tháng trời với tôi đến tận đây không?”

Cậu nheo mắt lại một chút.

Câu hỏi của cô mơ hồ, không thể và nghĩ về nó chẳng có ích gì. Nhưng cảm xúc mà cô bé đặt vào câu hỏi không chỉ đơn thuần là tò mò.

Cậu nuốt nước bọt xuống cổ họng mà khoảnh khắc im lặng lúng túng gây ra.

“Để xem nào...mình nghĩ mình sẽ không đâu!”

“Sao...?” – Tim của cô đập thịch lên một nhịp. “...Thế có nghĩa là...”

Cậu cười khúc khích một cách yếu ớt và tiếp tục với một nụ cười. “...Mình không nghĩ sẽ mất lâu đến thế để đến hòn đảo này! Nếu mình được trở về ngày hôm ấy, nhất định mình sẽ thay đổi điểm đến của bọn mình. Nhất định đấy.”

Cô bé lấy ngón tay gõ vào nón của mình trên lưng cậu. Cậu không thể nhìn thấy gương mặt của cô, nhưng vết ướt trên lưng áo cậu đã truyền đạt cho cậu hơn những gì cậu cần thấy.

“...ừm. Cậu nói đúng.”

Bình thường, vào thời điểm này cậu bé sẽ đánh trống lảng và chuyển chủ đề. Nhưng hôm nay, và chỉ hôm nay mà thôi, cậu quyết định tiến thêm bước nữa. Cậu thu hết can đảm và tiếp tục.

“Nhưng chỉ cần cậu ở bên mình, mình không quan tâm bọn mình đi đâu nữa.”

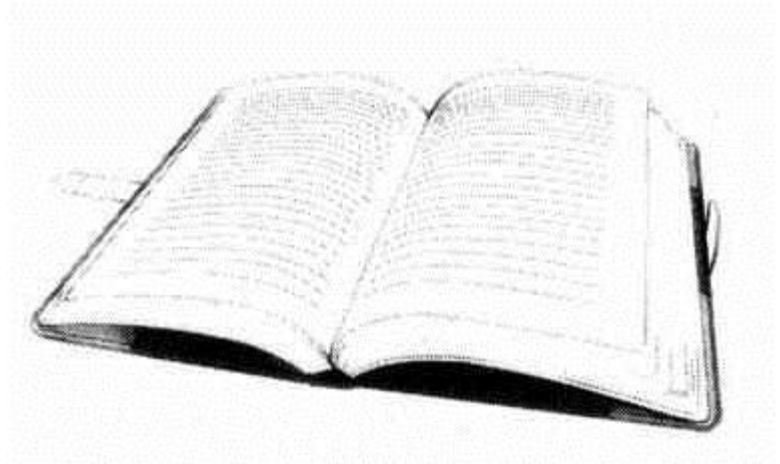
Là tận cùng thế giới, dưới địa ngục heo hút hay bên ngoài hư vô.

Mình không quan tâm!

“...ừm. Cảm ơn cậu nhé.” – Cô vừa nói vừa vùi đầu vào lưng cậu.

Mặt trời trên bầu trời cao đang thiêu cháy lưng của chúng, nhưng vết ướt trên lưng cậu bé không hề khô ngay.

Một chiếc xe máy lái dọc con đường trên lục địa phía bắc. Không ai biết chúng hướng về đâu --- ngoại trừ chiếc Super Cub và quyển nhật kí.

Lời tác giả

Tôi viết quyển sách này một tháng trước hạn chót của giải Dengeki Novel.

Tôi gần như đã hoàn toàn từ bỏ hi vọng vì tôi đã đi vào ngõ cụt trên mọi chi tiết trong quyển truyện tôi đã viết suốt một năm.

Lời nhắc nhở của bạn bè tôi, như là “Ồ, còn có một tháng nữa là hết hạn rồi.” hay “Tôi sẽ bị mắc kẹt mất nếu cậu hoàn thành xong, bắt đầu từ bây giờ.” đã khiến tôi viết tiếp.

Và vì tôi không có thời gian, tôi chỉ biết ghi lại phần mở đầu mà chẳng có bất kì cốt truyện, chẳng có cái tên nào, chỉ lộ diện nhân vật nam chính và nữ chính, đó là khi tôi nảy ra ý định viết một tựa light novel không có danh từ riêng nào. Theo một cách nào đó, các bạn có thể nói rằng quyển truyện này được sinh ra bởi hạn chót cận kề.

“Bạn sẽ sống ngày hôm nay ra sao nếu bạn biết ngày mai mình sẽ chết?”

Chúng ta bắt gặp câu hỏi ấy hết lần này đến lần khác. Nhưng còn như sau thì sao:

“Bạn sẽ làm gì nếu bạn không để lại được gì sau khi đã chết?”

Đây giống như là điểm khởi đầu cho tựa truyện.

Một cậu bé và một cô bé trên chuyến hành trình tìm câu trả lời. Tuy vậy, chúng không tìm câu trả lời đâu đó trên đường đi, mà là qua trải nghiệm khi du hành. Tôi xem đó là con đường chúng lựa chọn.

Tôi vẫn nhớ ngày tôi nộp quyển truyện này. Tôi không hướng đến giải thưởng (chỉ có trong trí tưởng tượng của tôi), chỉ một phần ngàn cũng không có. Dù thật ra, tôi nhớ rằng tôi đã nghĩ câu chuyện của tôi có thể vào được vòng hai.

Tôi chưa bao giờ tham gia một cuộc thi như giải thưởng Dengeki Novel trước đây và tôi cũng không biết kĩ năng của tôi ra sao so với những người khác. Khi tôi được nói rằng tôi đã đến vòng chung khảo, tôi cứ nghĩ rằng đó chỉ là một cuộc điện thoại quấy rầy.

Tôi có thể xuất bản được quyển truyện này tất cả đều nhờ những người bạn đã giúp thêm gia vị cho câu văn, đội biên tập hỗ trợ kẻ chậm tiêu này và mọi người đã gửi gắm vào tôi. Số vị trí mà tôi không thể đuổi thẳng chân ra buổi tối đã tăng lên một chút vào năm nay.

Tiện đây, chính tôi vẫn đang tìm kiếm câu trả lời đã đề cập ở trên. Vì tôi thích tạo ra những thứ, tôi thật sự không muốn phải chịu đựng sự ‘tan biến’. Tôi cố gắng hết sức để không rút cuộc biến thành ‘nhàn nhả chơi bời để mặc cho ham muốn của mình quyết định’.

Thôi, đã đến lúc nói lời tạm biệt.

Tôi hi vọng rằng kĩ năng viết lách yếu kém của tôi đã giúp các bạn giết chút thời gian.

--- Yorozyua Tadahito

I am Houmitsu and had the honor of drawing the illustrations.

I really love this story, so I gave my best.

I just hope that I managed to portray their journey satisfactory...

May their journey go on —

